

Giới thiệu Tương Nhu Dĩ mặc

Tương Nhu Dĩ "Mặc" - Đang tiến hành - A1809M

Giới thiệu về truyện ngôn tình đô thị thú vị này!

Thẩm Mặc và Cố Dĩ Mặc, một người cô độc tự trong xương, một người như nắng mai ấm áp. Một người thành thật tốt bụng, một người lại dày dạn thương trường. Số phận đẩy đưa trong một lần tình cờ gặp mặt, chẳng ngờ lại thành cơ hội kết tâm giao. Dẫu phải đối mặt với sự kì thị của người đời, hai cô gái vẫn nắm chặt tay nhau cùng tiến bước.

Trên đời này chẳng thiếu các loại tình yêu, nhưng tình cảm Dĩ Mặc dành cho Thẩm Mặc lại là thứ tình cảm thuần khiết nhất, đáng yêu và trong sáng nhất. Tuy nhiên mọi cuộc tình dù có sự đắm say, nhưng không thể nào thoát khỏi vạn trắc trở. Liệu tình yêu của Thẩm Mặc và Cố Dĩ Mặc có đủ vững chãi mà vượt qua những giông bão đang dần kéo đến trước mắt hay chăng?

Bạn đang đọc truyện *Tương Nhu Dĩ mặc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Chất lỏng lạnh như băng mang theo tất cả thần sắc u ám mạnh mẽ chiếm đoạt toàn thân. Hô hấp giống như dính lại, lại giống như bị mọi vật chèn ép đến ngưng trọng. Mọi việc tựa như mạng sống cứ như vậy rõ ràng ở trong ý thức.

Thẩm Mặc mạnh mẽ mở mắt ra, chờ một chút lấy lại bình tĩnh mới chậm chạp quay đầu nhìn về bàn tay phải của mình ở phía trước. Ngón trỏ trong lúc vô tình run rẩy kêu suy nghĩ của Thẩm Mặc trở về, ánh mắt nàng âm u, thu tay lại ngồi dậy.

“Hô.” Nàng nhẹ nhàng nhéo sống mũi một cái, tựa như thở than lại tựa như bất đắc dĩ thở ra một hơi.

Dứt khoát vén chăn lên bước xuống giường, hai chân nhỏ thon dài bị làn váy che khuất một phần, nhưng cũng không khó nhận ra làn da trắng nõn mỹ lệ. Ngón tay thon dài khiêu khiêu dây váy trên vai trượt xuống, thoáng lộ vẻ gầy gò thân thể bởi vì váy ngủ trong suốt theo từng bước chân mà hiện ra chiếc quần lót luôn dán lên làn da trắng nõn như ẩn như hiện. Thuận theo vùng eo và làn tóc dài mượt, như mực vậy, đen ngòm.

Trong phòng hơi ẩm rất đầy đủ, có điều ngày đông mà mặc váy ngủ, sợ là chỉ có người này thôi. Lấy một vốc nước nhẹ nhàng hắt lên mặt, ngẩng đầu lên, Thẩm Mặc lẳng lặng nhìn khuôn mặt ướt đầm trong gương, mặt không biểu tình. Lông mi nhỏ ướt trong suốt, đôi mắt màu hổ phách hiếm thấy, vẻ dịu dàng như phong cách cổ xưa. Khuôn mặt kia, cái mũi kia, đôi môi kia, như là chủ tâm điêu khắc vậy, tựa như một tác phẩm nghệ thuật. Nàng rất nhanh thu thập xong tất cả, liền xách túi ra cửa.

Mở cửa, khí lạnh ngày đông phương bắc hắt vào mặt, làm cho hai hàng lông mày run lên, thở ra một làn hơi nóng. Nhà trọ Thẩm Mặc ở cùng chỗ làm việc tương đối gần, liền thường xuyên đi bộ đến công ty. Nàng một mặt suy nghĩ ngày đông ở Bắc Kinh này càng lúc càng lạnh giá ngày, một mặt suy nghĩ về cuộc sống, bất giác đã tới công ty. Thẩm Mặc chỉ là một viên chức phổ thông làm việc ở bộ tài vụ, ba năm lai lịch, vẫn chưa được thăng chức. Nàng chính là như vậy tùy ngộ nhi an (1), không cầu phú quý.

(1) [随遇而安] thỏa mãn trong mọi tình huống, gặp sao yên vậy.

Không cầu nổi lên, cũng không đại lạc, chỉ cầu an nhiên bình thản. Cuộc đời một người chỉ có mấy chục năm, nếu như cháy quá mãnh liệt, ngọn lửa, rất nhanh sẽ tắt.

Thẩm Mặc ngồi trước bàn làm việc không nhanh không chậm bắt tay vào kiểm tra hợp đồng trên bộ phận thiết kế gửi tới cần sửa sang lại, ngày hôm trước lúc kí kết một hợp đồng, ánh mắt lóe lóe, ngẩng đầu nhìn một chút phòng làm việc giám đốc, con người đóng lại, không nhanh không chậm cúi đầu xuống, trở lại trạng thái bình thường.

Mùa đông, đêm tối ở Bắc Kinh so với thông thường đến sớm một chút, nhưng cũng, so với thông thường đèn đường sáng hơn. Chỉ bất quá, ánh sáng kia, cung không phải là bầu trời, mà là “Bắc Kinh”.

“Hô”. Thẩm Mặc thả tay xuống nhìn đồng hồ đeo trên tay, quay đầu lại nhìn đường phố bị đủ mọi loại đèn chiếu sáng, thở ra một làn hơi trắng. Bây giờ là tám giờ tối, lúc tan tầm là năm giờ chiều, mà thời gian này ở lại công ty làm ngoài giờ, cũng chỉ còn hai tầng lầu. Một người là Thẩm Mặc ở tầng ba, còn lại chính là tầng ba mươi. Phòng làm việc tổng tài.

Nàng đưa mắt nhìn xem đồng hồ đeo trên tay, quay đầu lại nhìn đường phố bị đủ mọi loại đèn chiếu sáng, thở ra một làn hơi trắng. Bây giờ là tám giờ tối, lúc tan tầm là năm giờ chiều, mà thời gian này ở lại công ty làm ngoài giờ, cũng chỉ còn hai tầng lầu. Một người là Thẩm Mặc ở tầng ba, còn lại chính là tầng ba mươi. Phòng làm việc tổng tài.

Cổ Dĩ Mạt ngồi trên ghế làm việc, ánh sáng trên màn hình máy tính xách tay hiện lên bản đề tài báo cáo, lộ ra trên khuôn mặt vẻ hứng thú. Hai mươi tám tuổi liền có thể quản lý công ty đầu vào đây, luôn đảm đương mặt bìa của các loại tạp chí về kinh tế, người phụ nữ xuất chúng như vậy.

Cặp mắt nàng không che giấu được một mối liếc nhìn thời gian, do dự một chút, giữ văn kiện đứng dậy tắt máy vi tính. Cô gái mang trang phục công sở dưới ánh đèn. Cho dù một bộ trạng thái mệt mỏi, cũng đẹp đủ cho người ta kinh hãi. Trang phục công sở bao bọc vóc người hoàn mỹ trên xuống, vừa vặn không dư thừa.

Da thịt trắng nõn, đôi chân mảnh khảnh đi một đôi giày cao gót, gò má có chút góc cạnh, mũi nhỏ, môi mỏng. Đôi mi thanh tú con ngươi thăm thẳm, tóc dài xõa xuống vai, phủ đầy cặp mắt mệt mỏi cũng không che giấu được nó mạnh mẽ. Hết thấy đều tinh xảo như vậy, hoàn mỹ dung hợp với nhau, nhiều một phần thì hơn, thiếu một phần thì nhẹ. Một người phụ nữ như vậy, đêm tối cũng không che lấp được hào quang. Nàng quá mức chói mắt, chói quá mãnh liệt, để cho người ta không thể đứng xa hơn một chút ngược lên mà nhìn. Cổ Dĩ Mạt xách túi đi ra cửa thang máy, trên đường phố người đến người đi, náo nhiệt không kém gì ban ngày.

Cổ Dĩ Mạt nhắm mắt lại đã gần hai ngày không có khép qua mắt, nửa mở ra trong lúc ngẩng đầu vô tình phát hiện phòng làm việc tầng ba vẫn còn sáng đèn, trên khuôn mặt mệt mỏi thoáng qua vẻ nghi hoặc, nhớ tới tầng ba có mấy bộ phận tiêu thụ cần văn kiện quan trọng để ngày mai tổng kết đại hội, để ngừa vạn nhất không thể làm gì khác hơn là quay trở lại.

“Đăng...đăng...” Giày cao gót cùng mặt đất chạm vào nhau phát ra tiếng kêu thanh thúy, ở phía trên hành lang lộ ra có chút bất ngờ. Cổ Dĩ Mạt nhẹ nhàng mở then chốt đẩy cửa ra. Phòng làm việc của Thẩm Mặc không thấy được cửa, cho nên nàng không có chú ý tới có người tiến vào, cũng không biết người nọ đã đi tới cửa phòng làm việc mình, lại còn đang nhìn mình.

Cổ Dĩ Mạt trở lại chi nhánh công ty còn chưa tới một tuần, nàng chưa từng thấy qua cô gái này. Cô gái này đẹp đến ôn nhã. Trước một mực ở công ty chính, bởi vì rất nhanh đến cuối năm, chi nhánh công ty có một hạng mục nhỏ cần chỉnh đốn, ông nội bảo nàng tới xem một chút. Lúc nàng tới mới biết hạng mục cần chỉnh đốn cũng không phải là nhỏ, cho nên không làm sao hơn hai ngày một mực không ngủ không nghỉ từ các giám đốc bộ phận ở đó đem tình hình văn kiện xem rõ ràng.

Nàng cho là trẻ như vậy còn làm ngoài giờ hẳn là giám đốc bộ phận hoặc là một trợ lý. Lúc giám đốc bộ phận và các trợ lý ra mắt, lại không thấy qua nàng. Ánh đèn điện hắt lên vẻ mặt của cô gái đang ngồi trên ghế ánh mắt thành thật liếc nhìn văn kiện mà viết, để cho Cổ Dĩ Mạt hoảng hốt cho là cô gái ấy tự mình tỏa ra ánh sáng, làm người ta không nỡ rời mắt.

Bỗng nhiên, Cổ Dĩ Mạt thấy nàng nhú mày lại, trong mắt lóe lên một tia thần sắc khác thường, nhưng khôi phục lại bình tĩnh chỉ trong một giây. Cái này làm cho Cổ Dĩ Mạt sinh ra tò mò. Nàng không chế bước chân, lặng lẽ đi tới sau lưng Thẩm Mặc, mắt hơi rũ xuống nhìn văn kiện trên tay nàng. Phần hợp đồng nào đó bộ ngoại giao tiếp nhận.

Lại là....

Thẩm Mặc nhìn ký tên không rõ ràng, nửa lúc lại hồi tưởng lại hai nơi, nhớ lại một ít chuyện phiền phức, có chút bất đắc dĩ đem văn kiện ném lên trên bàn làm việc. Nàng có chút mệt mỏi bấm một cái lên huyết thái dương, thở dài đứng dậy chuẩn bị thu dọn đồ đạc về nhà, lúc xoay người nhìn chung quanh thấy Cổ Dĩ Mạt đang rũ mắt xuống nhìn văn kiện trên bàn bị mình bỏ qua.

Thẩm Mặc cả kinh nhú mày, đứng thẳng người nhìn tầm mắt Cổ Dĩ Mạt đã từ món văn kiện chuyển qua người mình, lấy lại bình tĩnh,

mới nhìn rõ trước mặt bây giờ là cô gái tiếp nhận chi nhánh công ty Cổ tổng tài, nhẹ giọng kêu: “Cổ tổng?”

Cổ Dĩ Mạt vừa liếc nhìn văn kiện bị ném ở một bên trên bàn mới thu hồi tầm mắt, hai tròng mắt đen lảng liệng nhìn Thẩm Mặc, chậm rãi mở miệng “Ừ, thấy phòng làm việc đèn sáng liền tới xem một chút, trễ lắm rồi, về sớm một chút.”

Sau đó Cổ tổng kia chỉ để lại cho tầm mắt Thẩm Mặc làm người ta khắc sâu ấn tượng vòng eo nhỏ hết sức nhỏ cùng mái tóc dài.

Bạn đang đọc truyện *Tương Nhu Dĩ mặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

“Giám đốc Lý.” Cổ Dĩ Mạt khiêu mi nhìn Lý Tuyền, nhấp nhím môi, trong giọng nói lạnh lùng kia không có chút tình cảm nào gọn sóng trực tiếp đem không khí phòng họp vốn đã ngột ngạt kéo đến băng điểm.

Sáng sớm, tám giờ liền bắt đầu tổng kết, bây giờ đã gần đến mười hai giờ, còn lại chuyện hợp đồng kia của Bộ ngoại giao nhưng vẫn không rõ ràng.

“Cổ...cổ tổng...văn kiện vẫn luôn do trợ lý kiểm kê, ta....” Lý Tuyền đã bước vào tuổi bốn mươi là người đàn ông hoàng, chẳng qua là năng lực không cao, rất nhiều chuyện đều giao cho phụ tá đút lót, vào lúc này chuyện lớn đi ra, bị cô lấy mặt đích thấp khí ép băng ra cả người toát mồ hôi lạnh, chẳng qua là năng lực không cao, rất nhiều chuyện đều giao cho trợ lý thu xếp, vào lúc này lại lộ ra đại sự, bị Cổ Dĩ Mạt khí áp thấp làm cả người toát mồ hôi lạnh.

Bất quá, cái trợ lý này cũng không phải là quá mức trung thành. Lâm Lãm, nữ sinh vừa mới kết thúc thời kì thực tập nửa năm. Lâm Lãm chưa từng thấy qua tình cảnh dọa người như vậy, nhìn giám đốc đại bộ phận cúi đầu không dám lên tiếng, ôm văn kiện liếc nhìn Cổ tổng mặt lạnh nhìn chăm chăm mình, bị sợ mà chân bụng đều có chút run rẩy. Đồng nghiệp nói không sai....Cổ đại nhân quá đáng sợ....Mặc dù là một mỹ nhân....Cúi đầu hai tay đem văn kiện đưa lên, không dám đối diện cùng Cổ đại nhân.

“Quá trình kí kết hợp đồng chính xác chuyện gì xảy ra?” Cổ Dĩ Mạt nhìn văn kiện trên tay, cảm thấy có chút quen thuộc, đang lúc hoảng thần liền nhớ lại cô gái ném văn kiện tới hôm qua. Văn kiện bây giờ làm thêm giờ đến trễ như vậy ngược lại là một người cố gắng làm việc, nhưng không nghĩ tới một giây tiếp theo người này liền đem văn kiện tiện trên tay ném lên bàn làm việc. Còn cau mày, một bộ dáng ngại phiền toái.

Phiền toái?

“Phản hợp đồng này là cô phụ trách?” Cổ Dĩ Mạt chợt nhíu mày, trong mắt chứa ý nghĩa không rõ ưu tư, Lâm Lãm thấy Cổ Dĩ Mạt lại nhìn chăm chăm mình, mồ hôi lạnh chợt toát ra, muốn nói lại không dám nói.

“Hừ?” Cổ Dĩ Mạt thấy nàng muốn nói lại thôi, một bộ chán chừ đáng vẽ, ánh mắt có chút tức giận hừ nhẹ một tiếng.

“Báo cáo Cổ tổng, không phải.” Lâm Lãm nuốt nước miếng một cái, lấy lại bình tĩnh, lúc này mới ập a ập ứng trả lời.

“Ngà? Đây không phải là việc làm của trợ lý sao?”

“Cái này...tôi không quá chắc chắn, liền...liền kêu người khác làm...” Lý Tuyền nhìn Lâm Lãm bị sợ đến mặt mũi trắng bệch, có chút không đành lòng, liền mở miệng xoa dịu: “Cổ tổng, Lâm Lãm là người mới, rất nhiều phương diện còn chưa hiểu lắm...”

“Hừ, không hiểu lắm? Không hiểu lắm liền đem công việc giao cho người khác? Không có năng lực cũng đừng ngồi đó chiếm chỗ.” Cổ Dĩ Mạt mím môi một cái, mặt đầy tức giận lạnh nhạt: “Văn kiện ai làm, kêu đến.”

“Cái này ... “

“Làm sao?” “Thảm Mặc hôm nay vừa vặn xin nghỉ bệnh...” Lâm Lãm nhìn Cổ Dĩ Mạt sắc mặt ngày càng không vừa ý, thậm chí kêu không tốt.

Trong lòng đột nhiên bắt đầu nổi dậy oán trách mình không muốn nhường thắng chức cho nàng, mặc dù bao giờ cũng giúp mình xử lí văn kiện, nhưng lại để cho mọi người không đoán ra là Thảm Mặc.

“...tan họp, ngày mai tiếp tục.” Cổ Dĩ Mạt dôn nén lại hỏa khí, nhìn giám đốc cũng bức bối không lên tiếng, chờ dòng người như thủy triều nhanh chóng tản đi, liền đem hai người này giữ lại, đóng cửa phòng họp.

Lý Tuyền vốn muốn hỏi nói gì, liếc nhìn Cổ Dĩ Mạt biểu tình âm trầm, nuốt nước miếng một cái, cứng rắn đem lời đến khóe miệng nuốt xuống, suy nghĩ một chút, mới yếu ớt mở miệng: “Thảm Mặc là một người rất có năng lực, những chuyện này cơ bản đều là giao cho nàng xử lí, chẳng qua là nàng một mực không muốn thăng làm trợ lý, cho nên mới...”

“Ừ, để văn kiện lại, mấy người có thể đi ra ngoài.” Cổ Dĩ Mạt nghe xong nhíu mày một cái, vẫy tay tỏ ý hai người có thể rời đi, hai người Lý Tuyền được dịp bước nhanh ra phòng họp. Thật giống như nếu chậm một bước, phía sau liền sẽ có loại ác quỷ gì đuổi theo vậy.

Cổ Dĩ Mạt bên này dầu sôi lửa bỏng, cũng không biết bên kia Thảm Mặc nhưng là thông dong nhân nhả. Thảm Mặc đuổi người từ trên giường ngồi dậy, che miệng ngáp một cái. Nàng sáng sớm liền xin nghỉ bệnh trở về nghỉ ngơi. Dĩ nhiên, nghỉ bệnh gì đó là giả, tối hôm qua nàng sửa sang lại văn kiện đến rạng sáng bốn giờ mới đi tắm rồi lên giường, bây giờ lại đem văn kiện đưa qua, cộng thêm một năm này đến cuối lại không làm sao xin nghỉ xong, cho nên liền lấy cớ nghỉ bệnh mà ngủ ngon giấc.

Kết quả thật đúng là giấc ngủ tốt, từ tám giờ sáng một mực ngủ đến bây giờ đã là tám giờ tối., có thể đến sáng mai liền. Bây giờ giấc ngủ tốt như vậy có thêm lần nữa, có thể là đến sáng mai. Lạnh quá. Mới vừa xuống giường liền bị hơi lạnh bao vây, nàng ngán người, nhìn về máy điều hòa không khí, nhưng phát hiện nguồn điện không có mở. “Ai.” Nàng bắt đầu đi thờ dài, đi tới mở lò sưởi ra.

Ôm tấm thảm làm ổ ở trên ghế sa lon mở ti vi, đem mở từ kênh một đổi đến kênh ba chín vô số lần, nàng để xuống điều khiển từ xa, dừng lại ở một kênh phát tin tức. Cầm một quyển sách lên, lật vài tờ nhưng phát hiện không cách nào tĩnh lòng đi xem nó, liếc nhìn chỗ cửa sổ sát đất, không có kéo kín rèm cửa sổ lộ ra một miếng nhỏ chính giữa khe hở từ đây, có thể trông thấy đèn đóm sáng rực rỡ.

Quay đầu đi lướt qua máy vi tính đã đen trên bàn uống trà nhỏ, mới nhớ lại pin con chuột đã bị hỏng, trong nhà đã sớm không có dự bị.

Bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là mặc quần áo vào cầm chìa khóa và ví tiền lên đi ra cửa. Thảm Mặc thở ra một làn sương trắng, nhìn bảng hiệu siêu thị trước mặt treo “Về nhà ăn tết, tạm không ra tiệm”, đóng lại con người, tiếp tục đi về phía trước. Dù sao không có việc gì, coi như là tản bộ đi. Kì thực nàng chẳng qua là không muốn thừa nhận, nàng không nghĩ trở lại cái nơi gọi là “Nhà” mà không có khí người mà thôi.

Nàng chậm rãi đi ở trên đường, bởi vì ở tiểu khu tương đối lệch so với khu trung tâm, bây giờ vào lúc này ở ngoài đường thời tiết như vậy người đã rất ít, nàng đứng ở trên lối dành cho người đi bộ, nhìn cột đèn giao thông đối diện, chờ màu tươi đỏ kia biến đổi màu sắc. Lúc nàng nhìn thấy đèn đỏ chuyển xanh định băng qua đường, trước người lại đột nhiên dừng lại một chiếc Ferrari diễm lệ màu đỏ. Nàng thu hồi bước chân phải, con người màu hồ phách lẳng lẳng nhìn kính cửa chiếc xe Ferrari đang đóng chặt, không nói. Một phút trôi qua, mắt thấy đèn xanh bắt đầu lóe lên, lần nữa phải chuyển thành đỏ tươi. Mà Ferrari tắt máy, không thấy rõ người ở bên trong. Thảm Mặc nhìn màu đỏ tươi trước mặt đã ổn định, con người ám trầm

Nàng thở ra một làn sương mù, hạ xuống con người màu hổ phách, xoay người, chuẩn bị đi đoạn đường kế tiếp để băng qua đường.

Bạn đang đọc truyện *Tương Nhu Dĩ mặc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Chương 3

“Chờ một chút.”

Cửa xe phía tài xế đột nhiên mở ra, từ trên xe bước xuống một người mặc quần áo công sở màu trắng, chẳng qua là mái tóc quần đỏ thẫm hoàn toàn trái ngược với dự tính ban đầu cả người một thân màu trắng kia, tỏ ra hết sức yêu mị.

Thâm Mặc đưa lưng về phía người nọ, nghe được lời kêu cũng chỉ dừng lại bước chân, nhưng không có quay người lại.

“Hắc, tiểu cô nương, tôi cũng kêu cô, còn không xoay người lại chính là cô không biết lễ phép a.”

Người đầu, một giọng nói không đứng đắn, hợp với cặp mắt đào hoa kia cùng mái tóc đỏ, quần áo làm việc màu trắng sớm bị ánh sáng che giấu, hoàn toàn tán ra một cô khí tức diễm lệ.

Thâm Mặc nghe đàn bà trêu ghẹo, trong con mắt hiện một tia quái dị, chậm rãi quay người sang.

“Cho nên?”

Nàng ngược mắt nhìn đối phương, nhú mày, trở lại.

“Này, đừng có nghiêm mặt như vậy mà, tôi tới chỗ này có chút chuyện nhỏ, nhưng tìm không ra hướng đi, bây giờ nhìn giao lộ thấy có người liền tới, tiểu cô nương là đang vì mới vừa rồi không qua được đường nên sinh khí chứ?”

Lâm Uyên nhìn Thâm Mặc, một đôi cặp mắt đào hoa xoay chuyển, tính khí trang nghiêm làm một bộ chuyên đùa.

“Ừ.” Thâm Mặc nói ra một chữ, nhìn Lâm Uyên biểu tình chợt ngây ngốc, tâm tình chuyển tốt hòa hoãn bên hàng mi lãnh ý.

Lâm Uyên là thật bị ghen, bị một chữ kia mà làm cho ghen, có người nào thành thật như vậy, nói sinh khí thật đúng là sinh khí?

“Ngạch....kia....”

“Hảo, Uyên, đều là chị chơi đùa quá trớn.” Cửa ghế phụ lái mở ra, người chưa thấy, tiếng tới trước.

Kia khí tức trong lời nói, ôn nhuận như ngọc, dịu dàng tựa như con gái Giang Nam vậy, vừa giống như gió mát, không gấp không nóng nảy, lướt qua gương mặt.

“Tiểu Mi ~~~” Lâm Uyên nhìn người tới, thay đổi trạng thái yêu mị lúc trước, chợt biến thành một con chó nhìn chủ nhân tới cứu bằng cặp mắt ngán lệ.

Tần Mi con người đen nhánh tùy ý tản ra, trước mang áo khoác trắng, trên chân một đôi boots cao gót, từng bước từng bước giẫm xuống, giày cao gót cùng mặt đất chạm nhau “Đang...đang” âm thanh lẫn át dòng người và xe nhiều loạn, nàng đi tới trước mặt Thâm Mặc, giữa đầu nhìn về phía nàng, trên mặt hiện một cái mỉm cười dịu dàng. Là một người làm cho người ta cảm thấy không mất lễ nghi, cô gái rất thoải mái.

“Vị tiểu thư này, xin lỗi, chuyện vừa rồi là A Uyên thất lễ.” Thâm Mặc nhìn trước mặt là một bàn tay sạch sẽ, năm ngón tay thon dài.

“Không việc gì.” Thâm Mặc câu lên khóe miệng, hơi rũ con mắt, cũng đưa đôi tay trắng nõn thon thon dài giống vậy cùng đối phương chạm một cái, để bày tỏ lễ phép.

“Hai người các cô là không lạnh hay là lên con sốt, hỏi cho đường cũng lâu như vậy sao?” Cửa ghế sau xe đột nhiên mở ra, lại bước xuống một cô gái thân hình cao gầy.

Thâm Mặc quay đầu, theo tiếng kêu nhìn lại, dư quang quét người nọ dáng người yếu đuối, trong con người màu hổ phách hiện lên một tia gọn sóng. Đợi nàng thấy rõ người tới sau, trí nhớ hồi phục lại về khuya ngày hôm trước, nàng nhìn Cổ Dĩ Mạt, nhú mày.

Cổ Dĩ Mạt tựa vào bên cạnh xe, khoác chiếc áo khoác màu kem, bên trong một chiếc áo sơ mi công sở rộng thùng thình, một nút ở phía trên được mở ra, xương quai xanh tinh xảo như ẩn như hiện.

Bạn đang đọc truyện *Tương Nhu Dĩ mặc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 4: Chương 4

“Hỏi rõ sao?” Cô Dĩ Mạt hai tay vòng trước ngực, thấy Thẩm Mặc phía sau hai người, tròng mắt đen thoáng qua một tia sáng, nhìn Thẩm Mặc, khóe miệng kéo một nụ cười.

“Dĩ Mạt, còn không có đâu, mới vừa cản trở vị tiểu thư này qua đường, chọc người ta tức giận, đạo lý áy náy đâu.” Lâm Uyên đi tới dựa cánh tay Cô Dĩ Mạt, thoáng lung lay một cái, hướng Thẩm Mặc hất cằm một cái, khóe mắt vênh lên, mang ý trêu ghẹo nói.

“Mi?” Cô Dĩ Mạt khinh thường cái người bạn bè bên cạnh không đáng tin tưởng, nhìn về phía Tần Mi, thăm dò hỏi.

“Đang chuẩn bị hỏi đây.” Tần Mi nhìn Lâm Uyên một cái, bất đắc dĩ lắc đầu, xoay người hướng về phía Thẩm Mặc lễ phép cười một tiếng, mở miệng nói: “Tiểu thư biết quầy rượu Quy Nhân ở hướng nào không?” Thẩm Mặc thu hồi tầm mắt nhìn về phía Cô Dĩ Mạt, nghe được câu hỏi của Tần Mi, tròng mắt suy tư.

Từ nhà đi tới hình như có đi ngang mấy quán rượu, có một nhà ánh đèn mờ ám, lại tương đối an tĩnh, ngược lại là nhìn thêm một lần, trên cửa dựng thẳng một tấm bảng hiệu, phía trên có khắc giống như là hàng chữ “Quy Nhân”.

“Phía trước giao lộ quẹo phải, hai trăm mét phía trước hẳn có một quầy rượu khắc chữ “Quy Nhân”, không biết có phải chỗ các cô muốn tìm hay không. Những thứ khác tôi cũng không biết.” Thẩm Mặc đem ngón tay chỉ về đèn giao thông giao lộ phía trước, nói xong liền thu lại âm thanh, nhìn Tần Mi, ánh sáng trong con ngươi lưu chuyển, mặt đầy trầm tĩnh.

“Đúng vậy đúng vậy, cảm ơn nhiều.” Lâm Uyên nhìn sang, nghe Thẩm Mặc miêu tả, mặt cười đầy rực rỡ.

“Cảm ơn tiểu cô nương, tiểu cô nương trẻ như vậy một người không an toàn a, muốn đi đâu, tôi đưa cô đi, coi như là cảm ơn thế nào?”

Thấy Lâm Uyên đắc ý lại bắt đầu không đứng đắn, Tần Mi không biết làm sao, từ chối liền hướng xe đi, không để ý tới nàng nữa. Thẩm Mặc liếc nhìn Cô Dĩ Mạt, nội tâm lắc đầu. Ai lại cùng cấp trên của mình ngồi cùng một xe, lại là một chiếc Ferrari bắt mắt đỏ thẫm.

Nàng cúi mắt xuống, hướng về ba người phía trước xe lễ phép cười, nói: “Cảm ơn, có điều đường đi của chúng ta không giống, cũng không phiền toái.”

“Như vậy a, vậy thì có duyên gặp lại sau, tiểu cô nương.” Lâm Uyên ngồi lên chỗ điều khiển, hướng về phía Thẩm Mặc nhiệt tình phát phát tay, đang chuẩn bị lái xe đi, cửa kính ghé sau xe quay xuống, là Cô Dĩ Mạt. “Bệnh của Thẩm Mặc tiểu thư đỡ chưa, trời lạnh vậy sao lại mặc đơn bạc như thế?”

Bước chân Thẩm Mặc đi về phía trước dừng lại, góc áo mắng tô màu đen theo người chột dừng lại mà nâng lên độ cong nhỏ. Thẩm Mặc bởi vì cấp trên đặt câu hỏi, bất đắc dĩ lại quay người sang. Nàng nhìn con mắt Cô Dĩ Mạt nở nụ cười, chột có chút không rõ người này nghĩ cái gì, nhưng vẫn lễ phép cười một tiếng, trả lời: “Cảm ơn Cô tổng quan tâm, bệnh đã hảo, ngày mai đã có thể đi làm bình thường.”

“Vậy thì tốt, hội nghị ngày mai, cô cùng giám đốc Lý tới chung đi, sự cố văn kiện, họ nói cô nắm rõ nhất.” Cô Dĩ Mạt nói xong để lại cho Thẩm Mặc một ánh mắt ý vị thâm trường liền đóng lại cửa kính xe, xe chạy, như một làn khói liền mất bóng. Thẩm Mặc đứng trong gió rét, bởi vì câu nói sau cùng kia của Cô Dĩ Mạt mà xuất thần hồi lâu. Gió liêu khởi (1) làm đầu tóc rối xù, khí lạnh chui vào cổ, lúc này mới kêu gọi hồn phách trở về.

(1) nổi lên. Tại vì mình thích cái từ này nên để vậy thôi!

Thẩm Mặc lấy lại tinh thần, đôi mắt màu hổ phách trầm xuống, trong mắt không biết làm sao.

Mà trên xe Cô Dĩ Mạt, bởi vì người nọ vì lời nói của mình mà chột ngây ngốc làm tâm tình tốt hẳn. Lâm Uyên vừa lái xe, cặp mắt đào hoa xoay chuyển, đang nổi lên cái chủ ý quý dị.

“Dĩ Mạt Dĩ Mạt, tiểu nữ vừa rồi là công ti của cậu a, sao, phạm sai lầm? Nhìn nàng cũng bị dọa đến sững sờ.” Quả nhiên, mới dừng lại chờ đèn đỏ liền bắt quái quay đầu, khuôn mặt đầy vẻ gian trá.

“Àn. Phạm sai lầm? Ngược lại là không phải.” Cô Dĩ Mạt cau lên khóe miệng, nhìn về phía ngoài cửa sổ, ánh mắt lóe lên. Đúng, nàng không phạm sai lầm. Năng lực xử lý công việc ưu tú như vậy, thế nào lại phạm sai lầm.

“Ai, Dĩ Mạt, cậu đừng có cười một cách đáng sợ như vậy có được hay không, cậu có ý gì, không nên đối với tiểu cô nương nhà người ta hạ thủ, như vậy quá đáng thương người ta.”

“Cậu kêu nhà người ta là tiểu cô nương không phải là tự nói bản thân mình già sao, nàng vừa bằng tuổi chúng ta.” Cô Dĩ Mạt không để ý tới Lâm Uyên trêu ghẹo, quay đầu, câu môi nhìn nàng, cười.

“Dì! Nàng có hai mươi tám sao? Nhìn khuôn mặt nàng trắng nõn nhỏ nhắn, cứ tưởng chừng hai mươi.”

“Uyên, lái xe.” Tần Mi thấy đèn đỏ chuyển màu, đưa tay xoa xoa lông mày, nhẹ giọng nhắc nhở.

“Cho dù không lớn như vậy cũng không thể gọi người ta là tiểu cô nương, không lễ phép.” Tần Mi ôn nhuận con ngươi nhìn Lâm Uyên, đôi môi hé mở, mắt đầy ôn nhu.

“Hắc hắc, tớ không có đùa giỡn nàng đâu mà, lần này biết nàng cùng tuổi với, lần sau gặp liền không gọi nữa.” Lâm Uyên quay đầu, hướng Tần Mi toét miệng, thế nhưng con người này ngày thường luôn bắt chính quang ba lại lưu chuyển, mau tràn ra nhu tình.

“Trong xe thỉnh hạn chế hình ảnh không lành mạnh xuất hiện.” Cô Dĩ Mạt nhìn hai người mặt đối mặt, bất đắc dĩ trên ghe nói, chân mày hơi cong, cười mắt đầy ôn nhu. “Nga nga.”

Nàng cùng hai người là thanh mai trúc mã, trong nhà ba đời là thế giao, cho nên từ nhỏ liền chơi với nhau, tình cảm thân như chị em gái, hai người này cũng là nàng nhìn, từ đệ nhị cấp trung học mới biết yêu, âm ỉ đại học, công việc lại cùng trong nhà náo loạn mấy năm, cũng may cha mẹ hai bên đều không phong kiến, nháo nháo cũng từ từ đón nhận.

Lâm Uyên tuy ngày thường một bộ dạng ngả ngón, nhưng nội tâm bên trong rất truyền thống, chưa bao giờ thật đi chiêu phong dẫn diệp, đầu óc cũng thông minh, xử lý công ti nhà mình không tệ, phương diện thiết kế châu báu cũng rất được. Tần Mi người cũng như tên, tính tình như nước, ôn nhuận. Mở ra một công ti thiết kế thời trang, ở trong giới cũng khá có danh tiếng. Hai người này một chơi đùa, một yên tĩnh dịu dàng, ngược lại là bù đắp.” Đến đến, tớ đi đỗ xe, hai người mau vào đi, nếu không nha đầu Tiểu Hề kia lại giận bây giờ, này cũng tới trễ nửa giờ.” Lâm Uyên đậu xe ở trước quầy rượu Quý Nhân, để hai người Cô Dĩ Mạt xuống xe liền đi tìm chỗ đậu, mà hai người vừa xuống xe cũng nhanh chóng vào quầy rượu.

Các nàng là tới tham gia sinh nhật em gái Lâm Uyên Lâm Hề, tiểu nha đầu chơi lớn, liền tổ chức ở quầy rượu, nói là chị em tốt của mình mở, nàng cũng hảo chơi, ở nhà cũng làm qua một lần, Lâm Uyên cũng nói không việc gì.

Hai người vừa mới đẩy cửa ra liền nghe được nhịp điệu của khúc ca sinh nhật, Tần Mi thở dài không biết làm sao, trong đầu nghĩ, lẽ nào tới trễ.

“Hừ!” Quả nhiên, mới đi đến bên cạnh, tiểu nha đầu liền nhếch miệng, không để ý tới mọi người. Tần Mi nhìn Lâm Hề, ôn nhu cười cười, đi lên trước: “Thế nào, Tiểu Hề, tức giận?”

Lâm Hề vẫn còn học lớp mười một, mười sáu tuổi, một đầu tóc ngắn tới vai, bởi vì mới đệ nhị cao trung mẹ không cho nhuộm tóc, cho nên không thể theo chị nàng nhuộm một màu đỏ thắm, bất quá tiểu nha đầu trong lòng đã sớm nhìn trúng màu sắc kia. Nha đầu rất giống chị nàng, đôi mắt đào hoa mang chút non nớt của người trẻ tuổi, từ nhỏ chính là một mỹ nhân bại hoại, sau lưng nam sinh đuổi theo từng đoàn từng đoàn, nhưng đều coi thường người ta. Mỹ kỳ danh viết: Đầu không đẹp như chị dâu nhà tôi, không ôn nhu như chị dâu nhà tôi.

“Hừ, bánh ngọt cũng cắt.” Nha đầu mở ra cặp mắt đào hoa tràn đầy xuân quang, nhìn Tần Mi, cái miệng nhỏ nhắn cong lên, đang úy khuất đấy.

“Bọn chị không tìm được chỗ mà, đây đưa một hồi, bây giờ không phải tới rồi sao, chị em đi đỗ xe, bạn học em đâu? Chị mua socola em thích ăn nhất đây, đừng tức giận có được hay không, à?” Tần Mi nhìn Cô Dĩ Mạt một bên xem chuyện không mấy liên quan, bất đắc dĩ lấy quà tặng ra, cúi người xuống nhìn Lâm Hề, trong mắt mềm mại ôn.

Nha đầu Lâm Hề này mặc dù hảo chơi, nhưng cũng hiểu chuyện, hừ hừ hai tiếng coi như, thấy chị dâu hoàn mỹ nhà mình cũng đem quà tặng lấy lòng, cũng không nhếch miệng nữa, nhận lấy quà tặng liền ôm Tần Mi một cái thật to.

“Cám ơn chị dâu.”

“Tiểu hề, chị ở đây cũng có quà.” Cô Dĩ Mạt thấy Tần Mi hồng người rất giỏi, ngồi ở trên ghế sa lon nhấp miếng rượu chất, đem lễ vật đặt ở trên bàn uống trà nhỏ, hướng Lâm Hề kêu.

“Chị Dĩ Mạt.” Lâm Hề mặc cách tử sam màu đỏ, hệ thống lò sưởi dưới chân, cũng không sợ lạnh, mấy bước chạy tới ngồi vào bên cạnh Cô Dĩ Mạt cảm lấy quà tặng liền mở ra.

“Vẫn là chị Dĩ Mạt yêu thương em, hi hi.” Lâm Hề cầm trò chơi máy bay mới nhất Cô Dĩ Mạt đưa nàng suy nghĩ rất lâu, cũng cho Cô Dĩ Mạt một cái ôm thật to.

“Tiểu Hề, chị tới đây~~~~” Lâm Uyên đậu xe xong liền chạy đến, tới một cái liền xông về phía Lâm Hề, cho đôi phương một cái ôm.

Hai chị em này làm sao đều thích ôm người như vậy.

“Àn hừ?” Lâm Hề nhìn chị gái nhà mình, mắt đầy ghét bỏ: “Chị đừng có mà ôm em, mùi nước hoa trên người thú vị chết.”

“Nha đầu chết tiệt, em làm sao không ngại nước hoa của Dĩ Mạt,, lại chị mình.” Lâm Uyên liếc một cái, néo khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của tiểu nha đầu một cái, mắt hững.

“Hai người lại không giống nhau, chị Dĩ Mạt ngửi rất tốt, của chị lại không dễ ngửi.”

“Đây là cái suy luận gì.” Lâm Uyên ôm Lâm Hề, kéo qua một bên Tần Mi, “Bạn học em đâu?”

“Bạn học cái gì, em gọi bạn em, nàng đi nhà cầu, những bạn học khác quá ồn ào, không thích.”

“Thì ra tổ chức sinh nhật lần nữa là vì để em tiếp tục được tặng quà, nào có bốn năm người chơi.” Lâm Uyên nhéo mắt tiểu nha đầu, nhìn Tần Mi, mặt đầy vẻ không biết làm sao.

Lâm Hề vui ở trong ngực Lâm Uyên chơi trò chơi, không đếm xỉa tới chị gái gây rối, khuôn mặt nhỏ nhắn bởi vì trông đợi đồ chơi mà hưng phấn đến đỏ bừng, vô cùng khả ái.

“Tới đây, tới đây. A Nghê, mau tới, trò chơi trong tay.” Lâm Hề khoé mắt quét qua bóng người đối diện đang đi ra, bận bịu giẫy ra khỏi Lâm Uyên ôm trong ngực, chạy tới đem người kéo đến ghế sa lon.

Tiêu Huyền Nghê cả người vấy liền màu trắng, tóc dài ở sau lưng tùy ý trên vai, mặt mũi thanh tú, lông mi dài nhọn, cũng là một mỹ nhân bại hoại. Một cái kính màu đen phía trên mũi, ngược lại có mấy phần hơi thở của người trí thức.

“Mọi người hảo.” Tiêu huyền nghê chịu đựng Lâm Hề kéo, đi tới bên cạnh ba người, kéo lên một cười, khéo léo chào hỏi.

“Người hảo, tiểu mỹ nữ, Tiêu Hề người không giới thiệu một chút sao?” Lâm Uyên nhìn Tiêu Huyền Nghê cả người phong độ của người trí thức, giờ tay nhắc chân đều rất khéo léo, không khỏi tò mò một đứa trẻ yên phận như vậy làm sao cô em gái cả ngày không nghiêm chỉnh nhà nàng chơi cùng một chỗ.

“Chị hảo, em là Tiêu Huyền Nghê, là bạn học cùng lớp của Lâm Hề.”

Lâm Uyên nhìn Tiêu Huyền Nghê ngồi ở đối diện lễ phép giới thiệu mình, mà em gái nhà mình ở bên cạnh lại tựa vào người ta một bộ dáng vẻ lười biếng chơi trò chơi, trong lòng một trận mồ hôi lạnh. Đứa nhỏ này chẳng lẽ là bị em gái nhà mình lừa gạt tới, một đứa trẻ biết lễ phép như vậy, không nên làm hư.

“Em gái hảo, chị là chị gái của Lâm Hề, Lâm Uyên, đây là bạn chị, Tần Mi, Cổ Dĩ Mạt.” Lâm Uyên chỉ chỉ Tần Mi cùng Cổ Dĩ Mạt ở bên cạnh, thay hai người giới thiệu một chút.

“Các chị hảo.”

Lâm Uyên càng nhìn Tiêu Huyền Nghê lại càng thích, tiểu mỹ nữ này cùng em gái nhỏ của mình có giống nhau đâu, vừa lễ phép lại ôn nhu, nhìn một cái là biết ngay học sinh giỏi được dạy dỗ, nhất định là bị em gái mình lừa tới.

Lâm Hề ở đối diện nếu biết được chị gái mình thế nhưng lại chê bai mình, khẳng định phải lẫn lộn ở trong ngực Tiêu Huyền Nghê khóc một trận.

Bạn đang đọc truyện *Tương Như Dĩ Mặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chương 5

Đèn nê ông đủ màu sắc từ trên trời rục rờ chiếu sáng, trải dài khắp đường đi.

Thẩm Mặc xách túi của cửa hàng tiện lợi, đứng trước cửa hàng, ngẩng đầu nhìn bông tuyết trắng tinh rơi xuống, trước mắt là một thế giới hỗn loạn, đi qua những đôi tình nhân tay trong tay, bọn họ tựa sát vào nhau, đầu dựa đầu vai dựa vai nói những lời yêu thương nho nhỏ.

Bản thân một mình đã bao lâu?

Thẩm Mặc giả vờ xách túi, một mình chậm rãi đi ở trên vỉa hè, con người lãnh đạm nhìn dòng người kết bạn đi qua bên cạnh mình, nhàn nhạt suy nghĩ.

Từ khi bắt đầu trung học đệ nhị, luôn chỉ có một mình đi.

Nàng chưa bao giờ nói qua chuyện yêu, có lẽ là tiếp xúc với cái thế giới đầy đau đớn này quá sớm, lòng quá đau khổ buộc phải giả dạn, nhìn về dòng người bên ngoài tản ra khí tức thanh xuân mà mỉm cười dừng dừng, yên lặng nhìn các nàng âm ỉ trên ghế, vì yêu mà bận tâm rơi lệ, nhưng trong lòng thì không có biến động gì, đã sáng tỏ, nhìn thấu qua, cho nên liên cũng không có hứng thú.

Ở trong cái thế giới rộng lớn này, ngoài trừ cha trong nhà ra, còn lại đối với nàng đều không ràng buộc.

Không có bằng hữu, không có người yêu, thậm chí không có người thích.

Nàng luôn đem những người bên cạnh nhìn quá thông suốt, quá giỏi về quan sát, cũng quá giỏi giấu kín bản thân, cho nên cũng không có người để ý hiểu nàng, không ai có thể hiểu được suy nghĩ của nàng, không biết là nàng có hay không cô độc, là hay không bị thương, là hay không thống khổ.

Cho nên nàng chưa bao giờ có qua bạn chân chính, từ lúc sinh ra, đến bây giờ, hai mươi tám năm, chưa bao giờ có.

Trung học đệ nhất có lẽ từng có qua bạn bè trên danh nghĩa, thế nhưng lên cao trung đệ nhị lại để cho nàng nhìn thấu loại tình bạn này, nhìn thấu loại chuyện này.

Nàng bị loại chuyện này dùng lưỡi dao sắc bén đâm vào tim, đâm vào xương thịt, thương tích khắp người.

Cho nên, nàng không cho là mình đời này sẽ tìm được bạn đời, thậm chí cảm thấy mình sẽ không có được loại tâm tình tên là “Thích “ này.

Rất kỳ quái, ngoài chuyện phụng dưỡng cha ra nàng đối với tất cả tới bây giờ đều không quá mức để ý. Những chuyện kia với nàng mà nói, có, hoặc là không có, đều như nhau.

Rất lâu rồi nàng đối với hết thảy chung quanh đều thờ ơ, không nói không làm khó, lười đi so đo, mà cũng không muốn đi so đo.

Tuyết rơi xuống tới đầu vai, bởi vì bước chân nàng hết sức chậm rãi dần dần ở đầu vai tích lại một tầng tuyết mỏng, nàng cũng không phát roi, cứ mặc cho nó tùy ý phân tán tích ở nơi đó, mang đến từng trận lạnh lẽo.

Đối với chuyện Cổ Diệt “Khởi binh vấn tội” nàng thật ra thì cũng không hề để ý, nếu như bị đuổi vậy thì tiếp tục tìm một việc làm khác, bất quá có thể không bị đuổi dĩ nhiên là tốt, bởi vì nàng lười đi tìm chỗ khác.

Nàng thường xuyên suy tính giá trị sống của mình, như thế vô tri vô giác, cũng không muốn vô vọng quá, tất cả cũng vì cha có thể nghỉ ngơi tốt, không mệt nhọc nữa. Mà đối với mình, cái gì cũng không tranh, không muốn tranh, lười tranh. Nàng đối với bản thân thật ra cũng không tốt, rất nhiều chuyện cũng tùy ý, chỉ có chuyện của cha mới chăm chỉ xử lý, chăm chỉ chiếu cố.

Nhưng bản tính nàng lại thuần lương, không muốn thấy người khác chịu khổ, mà đối với chuyện mình chịu khổ lại có vẻ không để ý nhiều.

Cho nên nàng cho tới bây giờ đi qua rất nhiều nỗi khổ, rất khổ.

Nàng là một cô gái lạ lùng, là một người phụ nữ lạ lùng.

Nàng cô độc, nhưng không sợ, thậm chí đã sớm học được cách hưởng thụ.

Con người màu hồ phách của nàng tựa như tích đầy tang thương cùng mọi mặt, đối với thế gian này hết thảy đều không có chút nào hứng thú, cuộc sống không có chút nào màu sắc.

Nàng thường xuyên nghe được cha thở dài nói với nàng: “Nha đầu, cái này của con không gọi là cuộc sống, nhiều nhất là còn sống, tại sao không thử thích một người, để có một người chiếu cố con, bởi con cùng nhau, dạy con biết như thế nào là 'Cuộc sống'?”

Nàng hiểu, nhưng lại không hiểu. Cho nên nàng vẫn luôn một mình, hai mươi tám năm qua, luôn một mình trong căn phòng nhỏ màu trắng, chưa bao giờ có người tiến vào, mà nàng cũng chưa từng đi ra.

Trong cuộc đời nàng tới lui trải qua rất nhiều người, nhưng bọn họ cũng chỉ là ngoài cửa đi qua, lưu lại một chuỗi bước chân trống rỗng, sau đó tiếng bước chân càng lúc càng xa, lại không có vang lên.

“Haiz...” Nàng đứng ở cửa tiểu khu, ngửa đầu nhìn tuyết bay trên bầu trời, thở ra một làn hơi nóng, hơi nóng tiếp xúc với không khí bên ngoài lạnh như nháy mắt hóa thành sương trắng, dây dưa bên miệng của nàng, một bên khôn mặt, mà cặp quang ba lưu chuyển trong con người đông đầy trống rỗng cùng bi thương.

Nàng làm sao thường không khát vọng một người có thể đi vào, sưởi ấm lấy con người nàng đã rét run, mang nàng ra khỏi căn phòng màu trắng chỉ có mờ mịt, cho nàng ấm áp, dạy nàng biết thế nào là cuộc sống.

Nhưng người như vậy, biết tìm ở đâu?

Thế giới rộng lớn, người có thể vì nàng lưu một ngọn đèn xanh, lại ở nơi nào?

“Chị, bọn em vào đây, lái xe cẩn thận.” Bên phải cách đó không xa truyền tới một giọng nói của cô bé mười sáu, mười bảy tuổi, Thẩm Mặc sâu kín ưu tư, theo tiếng kêu nhìn lại, nhưng lại thấy được chiếc xe Ferrari màu đỏ quen thuộc kia.

Lâm Hề đóng lại cửa xe, hướng Lâm Uyên trong xe nói, Tiêu Huyền Nghệ đứng phía sau thay nàng che dù, một bộ áo choàng dài trắng.

Hiện tại đã là nửa đêm mười hai giờ, mấy người hàn huyên một hồi liền ly khai quây rượu, Tiêu Huyền Nghệ với Lâm Hề thuê phòng trọ ngay tại tiểu khu của Thẩm Mặc, bởi vì cách trường học rất gần, có thể đi xe buýt thẳng tới.

Lâm Uyên dĩ nhiên là đưa em gái cùng Tiêu Huyền Nghệ đến cửa tiểu khu.

Thẩm Mặc đánh giá hai tiểu cô nương, nói đến cũng là vừa vặn, ở cùng một tầng, lại còn là hàng xóm.

Có điều cũng chưa từng nói qua mấy câu, có lúc sáng sớm ra cửa thấy nhau chỉ mỉm cười, coi như chào hỏi.

Mấy người cách chỗ Thẩm Mặc tay phải chừng mười thước, rất gần, nhưng nàng không nhìn thấy tình hình trong xe, chỉ thấy Lâm Hề nói mấy câu liền đóng cửa xe kéo tay Tiêu Huyền Nghê hướng phía mình đi tới. Nàng đứng lại con người, thò ra một làn sương trắng, thân thể đơn bạc ở trong đêm tuyết tỏ ra có chút tiêu điều cùng thê lương.

Cổ Dĩ Mạt lúc xe dừng hẳn liền thấy được phía trước cách đó không xa Thẩm Mặc ngửa đầu nhìn trời.

Cô nhìn người nọ cơ thể gầy nhom khoác áo choàng đen dài cứ như vậy đứng giữa trời tuyết, bởi vì ngửa đầu mà không nhìn thấy rõ biểu tình ở dưới ánh đèn. Cô lẳng lặng nhìn nàng, rõ ràng không nhìn thấy biểu tình, nhưng chẳng biết tại sao có thể cảm nhận được trên con người ấy phát tán ra bi thương cùng trống trải, chột, lòng này sinh đau.

Cô nhìn nàng bị thanh âm của Lâm Hề thức tỉnh, lập tức đem ưu tư nồng đậm kia thu vào bên trong cơ thể, lại cũng không thấy chút nào quay đầu hé nhìn về phía bên này.

Thật ra thì cô rất thích màu sắc con người của Thẩm Mặc, lạnh nhạt dịu dàng, hồ phách kết tủa mười triệu năm mà tạo thành, trải qua vô số thời đại thay đổi, cuộc bể dâu, bao quanh đậm đặc khí tức lịch sử, mà khí chất của nàng, cùng với con người rất sững đôi.

Xe lái ngang qua Thẩm Mặc, Cổ Dĩ Mạt một mực chăm chú nhìn nàng bên ngoài cửa sổ, nhìn nàng xoay người, nhìn nàng xách túi chậm rãi đi trong tuyết, từng bước từng bước, thời gian thật giống như mở ra một kẽ hở, một mảnh tăm tối dưới không gian, mà nàng sẽ ở đó u ám hơn trong khe hở, lùi thui một mình, sống lưng thẳng tắp để lộ ra một phần vắng lặng sau khi bị thời gian gột rửa. Cô liền nhìn như vậy, thẳng đến xe chạy xa, thẳng đến khi thân ảnh của đối phương hòa vào bóng tối, cũng không có thu hồi tầm mắt.

Lúc cô lấy lại tinh thần, cảm giác được chua xót trong mắt, trong lòng không kim được dâng lên một cỗ bi thương, cảm giác này tới không chút nào báo trước, khiến cô trở tay không kịp.

Cô không biết, mình đây là thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Tương Nhu Dĩ mặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Chương 6

Đêm qua tuyết xuống cả đêm, con đường tuyết đọng rất dày, cảnh sát giao thông đã sớm đem tuyết ở giữa xức sạch sẽ, chất ở hai bên. Dọc theo đường đi xuống, đều là một mảnh trắng tinh, mềm nhũn, trong suốt.

Sáng nay Thẩm Mặc vừa mới tới phòng làm việc liền bị giám đốc Lý gọi đi, cầm văn kiện, cũng nói cho nàng biết chuyện mở cuộc họp. Giám đốc Lý kêu nàng chỉnh lý sửa sang lại, nói dù sao Cổ Dĩ Mạt cũng sẽ hỏi.

Nàng cầm văn kiện trở lại chỗ ngồi, đồng nghiệp chung quanh đều tò mò nghi ngờ luôn nhìn tới, nhưng không ai tiến lên hỏi.

Các nàng mơ hồ cũng đối với cô gái ngày thường không lạnh không nóng này ý thức giữ một khoảng cách.

Mặc dù Thẩm Mặc gương mặt không có lạnh lùng, lời nói cử chỉ cũng là khéo léo lễ độ, nhưng tổng lại để cho người khác cảm thấy xa cách một tầng sương mù, để cho người khác lần không trúng ưu tư.

Lúc mới tới nam đồng nghiệp theo đuôi đương nhiên là hàng loạt, nhưng theo thời gian làm chung cũng không ai dám tiến lên tỏ tình.

Nàng không tham gia gặp gỡ đồng nghiệp, bất đồng với bất kì người nào tới gần, cùng mỗi người đều giữ một khoảng cách giống nhau, không để cho người cảm thấy lạnh nhạt, nhưng cũng không nhiệt tình.

So với tổng tài lãnh giận vô thường, cả người một bộ dáng dập dềnh nhưng không gần gũi với ai càng làm người ta nhìn không thấu, nắm bắt không được.

Cho nên ba năm đồng nghiệp, nàng không cùng bất kỳ người nào giao hảo, cũng không cùng ai âm ỉ mâu thuẫn. Hòa bình, lễ phép sống chung.

“Đặng đặng đặng.” Thanh âm giày cao gót dần dần rõ ràng, Thẩm Mặc cầm ly nước đứng dậy chuẩn bị tới phòng giải khát lấy một ly cà phê, nhưng lúc ngừng đầu lên lướt qua liền thấy Cổ Dĩ Mạt đứng ở cửa phòng làm việc.

Các đồng nghiệp trong nháy mắt cũng đang ngồi ngay thẳng, một bộ dáng dập dềnh chăm chỉ làm việc, mà Thẩm Mặc nhưng như cũ không thay đổi, thân ảnh thon gầy đi thẳng hướng phòng giải khát.

“Thẩm Mặc, đến phòng làm việc của tôi một chuyện.” Cổ Dĩ Mạt nhìn bóng lưng Thẩm Mặc, hình dáng cô độc đứng dưới tuyết kia của đối phương tới hôm qua thoáng qua đầu, ưu tư kia không khỏi lại dâng trào lên, cô nhìn nàng, ánh mắt phức tạp.

Thật ra thì cô vốn có thể trực tiếp một cuộc điện thoại nội bộ đem đối phương kêu đến, nhưng chẳng biết tại sao, hình ảnh người kia, toàn thân tràn đầy khí tức cô độc luôn ở trong đầu cô vờn quanh cả đêm, buổi sáng lúc quý thần xui khiến có chút gấp gáp muốn gặp đối phương, cho nên liền theo tâm ý đi tới phòng kế toán, tự mình tới gọi nàng.

“Được.” Thẩm Mặc nghe Cổ Dĩ Mạt kêu nàng, mới quay người lại, buông xuống ly nước cầm lên văn kiện đi theo sau lưng Cổ Dĩ Mạt ra phòng làm việc.

“Ngồi.” Cổ Dĩ Mạt ngồi lên ghế tổng tài sau bàn làm việc, hai tay chống lên chống đỡ trên bàn làm việc, hướng về ghế sa lon phía trước hất cằm một chút.

Thẩm Mặc đi tới ngồi vào ghế sa lon, không chút nào câu nệ đem văn kiện đặt ở trên đầu gối lật nhìn.

“Tôi kêu cô đến một mình, là muốn hiểu một chút chuyện bản hợp đồng trước cuộc họp, giám đốc Lý nói chuyện này cô rõ ràng nhất.” Cổ Dĩ Mạt nhìn Thẩm Mặc đang cúi đầu sửa sang lại văn kiện, câu mỗi, con người mạnh mẽ mang một chút tiểu ý cùng kiêu ngạo. “Mọi việc cũng khó nói, chẳng qua là mấy tờ đơn chuyên môn tôi đều có sắp xếp lại, mọi chuyện tương đối rõ ràng mà thôi.” Thẩm Mặc vừa nói vừa đứng lên, đi tới đem văn kiện đã sửa sang cho Cổ Dĩ Mạt. Sau đó cũng không trở về ngồi, cứ như vậy đứng ở trước bàn làm việc đưa lên giải thích cho đối phương.

“Bộ phận ngoại giao và bộ phận tiêu thụ cùng nhận tờ đơn, ký hợp đồng là Vương quản lý của bộ phận tiêu thụ, còn có Ngô quản lý đi cùng để bảo đảm...”

Giọng nói Thẩm Mặc cùng màu sắc đồng tử của nàng rất giống nhau, đều trầm tĩnh dịu dàng, không nhanh không chậm, từng chữ từng câu đã khai báo phải rất rõ ràng.

Để cho người nghe cảm giác không giống như là đang nói đại sự khẩn trương gì, mà giống như là bàn luận thời tiết vậy rất tự nhiên nhàn hạ, khiến cho người khác một cảm giác thoải mái.

Cổ Dĩ Mạt nhìn tờ hợp đồng Ngô quản lý cùng Vương quản lý ký tên, con người trầm xuống, nụ cười nơi khóe miệng phai đi, mặt đầy lãnh ý.

Cô suy tư một hồi, liền ngẩng đầu lên, cùng Thẩm Mặc đối mặt.

Hai người một lạnh lùng, một lãnh đạm, đều là người khiến cho người khác đoán không ra, lần này đối mặt, cả hai đều là đôi mắt trầm tĩnh, không nhìn ra tâm tình gì.

“Tôi muốn hội nghị sáng nay không cần cử hành, Thẩm Mặc tiểu thư cảm thấy thế nào?” Cổ Dĩ Mạt khiêu mi, câu lên một nụ cười, cặp mắt hơi nheo lại. “Loại chuyện này, dĩ nhiên là Cô tổng định đoạt.” Thẩm Mặc cũng cười, bất quá là mỉm cười không chút nào che giấu, lễ phép hỏi hột.

“Ha ha, vậy bây giờ chúng ta không nói chuyện này nữa, tôi muốn nói một chút chuyện khác.”

Cổ Dĩ Mạt nhìn khuôn mặt tinh xảo của đối phương, nhìn chăm chú hai con người màu hổ phách yên lặng tựa như lắng đọng vô số ưu thương vắng vẻ, nhấp nhím môi, mở miệng nói: “Không biết Thẩm Mặc tiểu thư là một nhân viên nhỏ, tại sao lại làm phần việc này, theo lý thuyết chuyện như vậy hẳn nên giao cho trợ lý giám đốc làm nhỉ.”

Cô vốn biết vì sao, làm gì lại hỏi tôi.

Thẩm Mặc trong lòng suy nghĩ, nhìn Cổ Dĩ Mạt, không nói.

Cổ Dĩ Mạt thấy nàng không trả lời lại, cũng không giận, chậm rãi đứng lên đi tới bên cạnh nàng, dựa vào ở trên bàn làm việc, nghiêng người nhìn chăm chăm đối mặt đối phương, cười nói: “Nghe giám đốc Lý nói, Thẩm Mặc tiểu thư không muốn làm trợ lý, chỉ nguyện làm một nhân viên nhỏ, có năng lực sắp xếp phân tích xuất sắc như vậy, vì sao không muốn thăng chức?”

“Là đối với đãi ngộ của trợ lý ở công ty chúng tôi bất mãn sao?”

“Công ty chúng ta đãi ngộ đều tốt, Cô tổng thế nào nói ra lời này? Tôi cũng không có năng lực như Cô tổng nói, chẳng qua là tiếp xúc với những tờ đơn này, trật tự mọi việc tự nhiên rõ ràng, đối với một mình làm, cũng là giống nhau.”

Giống nhau?

Cổ Dĩ Mạt nhìn Thẩm Mặc, cười nhưng không nói.

Lừa gạt như vậy đối với một nha đầu vừa mới ra ngoài xã hội thì tạm được, cô là một tổng tài quản lý công ty sáu năm, nàng sẽ không để những thứ văn kiện kia khó dễ.

Mỗi một bộ phận nộp văn kiện nói ít cũng có một hai chồng, lại đều là lộn xộn không sắp xếp lại, muốn đơn giản sửa sang lại đóng văn kiện giống giấy vụn thuộc nhiều ngành như vậy thành mạch lạc rõ ràng, không có năng lực nhất định là không thể nào.

Hơn nữa cả công văn mình cũng không có tham gia, còn phải sửa sang lại ngọn nguồn, sau đó đánh ra một phần văn kiện mới, loại chuyện này, liền không phải chỉ có chút xúi năng lực mà làm được.

“Nga? Thảm Mặc tiểu thư đây là khiêm nhường. Bất quá Thảm Mặc tiểu thư không muốn làm trợ lý của giám đốc Lý, tôi mới tới chi nhánh công ty, bên người chỉ có một thư kí còn chưa mời được một trợ lý, không biết Thảm Mặc tiểu thư đối với chức vị này có hay không hứng thú?”

Thảm Mặc nhìn biểu tình tự tiểu phi tiểu của Cổ Dĩ Mạt, nội tâm nhưng đã sớm run lên một cái.

Trợ lý tổng tài?

“Thảm Mặc tiểu thư không trả lời, vậy tính là có đi?”

Tôi không trả lời chính là không có.

“Vậy thì định như vậy, đợi một hồi tôi sẽ giao phó bộ phận nhân sự, cô bây giờ có thể tạm việc thu dọn đồ đạc, sáng mai chính thức bắt đầu làm trợ lý của tôi.”

“Được.” Thảm Mặc vênh môi, sóng mắt lưu chuyển, nhìn chằm chằm gương mặt tươi cười kia của Cổ Dĩ Mạt, hai hàng lông mày run một cái.

Thảm Mặc đi ra khỏi phòng làm việc, trong mắt không biết làm sao, trong lòng than thở.

Có lúc, mình luôn trốn tránh, ẩn nấp, nhưng vẫn sẽ có một người như vậy, muốn đem mình kéo đến dưới ánh mặt trời.

Bạn đang đọc truyện *Tương Như Dĩ mặc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Chương 7

Cổ Dĩ Mạt xé chiều hôm đó liền đem Ngô quản lý cùng Vương quản lý kêu đến, mặt lạnh hỏi rõ sự tình, gọi cảnh sát tới, mang hai người đi.

Hai vị giám đốc ở Macao đánh bạc, thua tiền, liền đối với ngân sách hợp đồng công ty lần này nổi lên chủ ý, bởi vì lúc ấy Cổ Dĩ Mạt còn chưa tiếp nhận công ti, trái lại để cho hai người thừa cơ luôn lách.

Tiền đương nhiên là không lấy về được, sớm bị hai người đó cầm đi để trả nợ.

Tin tức này vừa truyền ra, toàn công ty trên dưới một mảnh chấn động, mà Thảm Mặc lại là người lập công lớn nhất, chuyện thăng chức lượn quanh miệng lưỡi liền cũng giảm bớt rất nhiều, nhưng đối với một nhân viên nhỏ ngày thường không có biểu hiện gì một bước lên trời vẫn là có chút khó chịu trong lòng.

Bất quá, hiện giờ bọn họ đều không đem chuyện này đặt ở vị trí chủ yếu, bởi vì hai ngày sau chính là cuộc họp hàng năm của công ty, hằng năm sau khi họp là được phiên nghỉ.

Thảm Mặc cũng nhận được thông báo họp hàng năm, nhưng trước kia đến cuộc họp hằng năm nàng đều xin về nhà, không tham gia, lần này tự nhiên cũng không muốn đi, cho nên sáng sớm đi tới mới phòng làm việc, sửa sang lại đồ đạc của mình, liền gõ cửa phòng làm việc Cổ Dĩ Mạt.

Phòng làm việc trợ lý ở ngay bên cạnh phòng làm việc của tổng tài, mà bên kia là phòng làm việc của thư kí Tô Văn lúc Cổ Dĩ Mạt tới mang theo.

“Cốc cốc.”

“Vào đi.” Bên trong cửa truyền tới giọng nói mát lạnh, Thảm Mặc dừng một chút, liền đẩy cửa ra đi vào.

Nàng nhìn Cổ Dĩ Mạt ngồi trên ghế làm việc cúi đầu nghiêm túc nhìn văn kiện, con ngươi dao động.

Màn rèm cửa sổ kéo ra, hiếm thấy mùa đông mang theo nắng ấm đến trên khuôn mặt tinh xảo, làm dịu lãnh ý thường ngày, xen lẫn vài tia say mê như có như không.

Thảm Mặc lẳng lặng nhìn Cổ Dĩ Mạt, con ngươi màu hổ phách chứa đựng một mặt ôn nhu không dễ nhận ra.

“Có chuyện gì không, Thảm trợ lý?” Cổ Dĩ Mạt nghe thanh âm đóng cửa của người nọ, đợi một hồi nhưng không có nghe đối phương mở miệng, không khỏi có chút nghi ngờ ngẩng đầu lên. Ngẩng đầu một cái, liền cùng con ngươi màu hổ phách hiện lên tia dịu dàng của đối phương đối mặt, trong đầu ông một tiếng, bên tai có chút ửng đỏ.

“Cổ tổng, cuộc họp hằng năm hai ngày sau, tôi muốn xin nghỉ về nhà, có thể hay không phê duyệt?” Thảm Mặc không có chú ý tới một bên tai đỏ ửng bị mái tóc dài che khuất của Cổ Dĩ Mạt, cân nhắc một hồi, liền chậm rãi mở miệng.

“Nga? Đây là lần đầu tiên tôi tổ chức cuộc họp hằng năm, Thảm trợ lý không thể nể mặt sao?” Cổ Dĩ Mạt nghe được đối phương lại không tham gia họp

hàng năm, mày hơi nhú lại, có chút bất mãn.

Nàng lại quên, hiện tại công ty đòi tổng tài, không dễ gạt như vậy.

“Xin lỗi, vậy sau kì họp hàng năm tôi xin nghỉ một tuần, có được hay không?”

Ai, thôi thôi, luôn là không đi, cũng là chuyện thất lễ.

“Một tuần? Đương nhiên có thể, tôi thấy Thẩm trợ lý một năm cũng chỉ xin nghỉ bệnh một ngày, còn có rất nhiều rảnh rỗi, một tuần tất nhiên không thành vấn đề.” Cô Dĩ Mạt thấy Thẩm Mặc nói lỏng miệng, thư giãn hai hàng lông mày hơi nhú lại, con ngươi màu đen đông đưa xuất hiện một nụ cười. Thẩm Mặc nhìn Cô Dĩ Mạt mỗi nở một nụ cười có ý, liếm mi.

“Cám ơn Cố tổng, nếu không có chuyện gì, tôi liền ra ngoài.”

“Chờ một chút, cầm lấy phần văn kiện này sửa sang phiên dịch một chút, tối nay tôi phải dùng.” Cố Dĩ Mạt gọi lại Thẩm Mặc xoay người chuẩn bị rời đi, đem một phần văn kiện toàn tiếng Anh cầm lên đi tới trước người đối phương đưa cho nàng, về mặt đã sớm đổi trở về nghiêm nghị thường ngày.

“Được.” Thẩm Mặc nhận lấy văn kiện, đáp một tiếng liền đi ra khỏi phòng làm việc Cố Dĩ Mạt.

“Cô khỏe, Thẩm trợ lý.” Nàng đi ra mới vừa cài cửa lại liền nghe được bên người truyền tới âm thanh hỏi thăm sức khỏe mang một chút ngọt ngào trẻ con.

Nàng quay đầu, nhìn cô gái nhỏ nhắn bên người, đuôi ngựa buộc ở sau gáy, mặt mày có chút vui vẻ, hai mắt thật to nhìn mình, bên trong là hữu hảo không chút nào che giấu.

Thư kí của Cố Dĩ Mạt là Tô Văn, là một người con gái rất manh, thân hình một mét sáu cộng thêm đôi giày cao gót mười phần những vẫn thấp hơn Thẩm Mặc thân mét bảy hai một đoạn.

“Cô khỏe, Tô thư kí.” Nàng hướng về phía Tô Văn lễ phép cười một tiếng, cầm văn kiện vào mình phòng làm việc. Tô Văn cũng không ngại, ngọt ngào cười trở về một tiếng, sau đó liền vào phòng làm việc của Cố Dĩ Mạt.

Thẩm Mặc ngồi vào trước bàn làm việc, mở ra văn kiện, đơn giản nhìn một lần liền bắt đầu phiên dịch.

Thẩm Mặc là người làm việc rất chuyên chú, cho nên khi phiên dịch liền hoàn thành hai mươi trang văn kiện luôn, nhìn đồng hồ treo tường đối diện, kim chỉ giờ đã bắt đầu hướng gần kề.

Nàng hơi đuổi người rồi đứng dậy, đem văn kiện đã phiên dịch tốt in ra, sửa sang thật tốt, liền chuẩn bị đi ăn cơm.

Nàng xách túi, đạp giày cao gót không nhanh không chậm đi qua phòng làm việc của Cố Dĩ Mạt, đang muốn đi ra cửa thang máy, cửa phòng làm việc Tô Văn sau lưng mở ra.

“Thẩm trợ lý muốn đi ăn cơm không?”

Tô Văn giống như có chút gấp, âm điệu giày cao gót mang theo chút dồn dập.

“Có thể thay Cố tổng mua một phần không, nàng còn đang xử lý văn kiện cùng nước Mỹ buổi tối, không có thời gian đi xuống ăn cơm.”

Thẩm Mặc xoay người nhìn Tô Văn, nghe được nàng nói, nhú mày, con ngươi màu hổ phách lưu chuyển, nàng suy tư một hồi, mới gật đầu một cái, nói: “Có thể, cô ấy thích ăn gì?”

“Thanh đạm, không ăn chua, không ăn ngọt, đi.”

Tùy tiện là rất khó gọi món ăn.

Thẩm Mặc nhìn một cái cửa phòng làm việc đối diện đóng chặt, tưởng tượng dáng vẻ người ở bên trong về mặt nghiêm túc chăm chú nhìn văn kiện, suy nghĩ một chút, nói: “Thịt bò bít tết có được không?”

“Có thể có thể, chín bảy tám phần, đừng có cứng quá, cô ấy có bệnh dạ dày.”

Thẩm Mặc nhìn Tô thư kí lại vội vàng đi vào phòng làm việc của mình, bắt đầu đi lấy đầu một cái.

Bệnh dạ dày sao, ngược lại là giống như các nàng sẽ có tật xấu.

Thẩm Mặc đi ra cửa công ty, vào một cửa hàng tây gần đây, mua hai phần thịt bò bít tết mang về.

Phía trước xếp hàng không ít người, Thẩm Mặc đợi nửa giờ mới mua được, lúc xách túi trở về, nhịp bước hơi nhanh chút.

Đi vào cửa phòng làm việc, Thẩm Mặc trước đem một phần của mình bỏ lên trên bàn, dung một bộ ly giấy cùng một tách nước ấm, lúc này mới xách

phần ăn của đối phương đến trước cửa phòng làm việc đối phương, gõ cửa.

“Mời vào.” Vẫn là giọng nói mát lạnh, bất quá lúc này nghe có chút mệt mỏi cùng mệt nhọc.

“Cổ tổng, bữa trưa của cô.” Thẩm Mặc đi tới trước bàn làm việc của người đang vui đầu xử lý văn kiện, đem thịt bò bít tết tới trước mặt đối phương, nhàn nhạt nói.

“Cám ơn, tôi còn tưởng rằng là Tô thư kí thay tôi gọi.” Cổ Dĩ Mạt ngẩng đầu lên, nhìn Thẩm Mặc trước mặt lẳng lặng nhìn mình, áo gió màu đen che xuống cơ thể thon gầy, đây kín nắp bút, đứng lên.

Cổ Dĩ Mạt nhận lấy hộp đồ ăn, nhưng lại thấy trước mắt đưa qua một ly nước nóng.

Cổ Dĩ Mạt nhìn đôi tay trắng nõn của người nọ, nhận lấy nước, nhất thời không nói.

“Cám ơn.” Là giọng nói ôn hòa nhưng không mất đi mát lạnh.

“Không có gì, tôi liền không quấy rầy Cổ tổng dùng cơm.” Thẩm Mặc nhìn Cổ Dĩ Mạt hơi rũ con mắt, cảm thấy được đối phương tựa hồ xấu hổ, khóe miệng kéo lên một nụ cười ôn nhu.

“Thẩm trợ lý đã dùng bữa rồi sao?” Cổ Dĩ Mạt bung ly nước lên, nhấp một miếng, ngẩng đầu nhìn Thẩm Mặc, hỏi.

“Tôi đề ở phòng làm việc, đang muốn đi.”

“Nga, kia Thẩm trợ lý liền mau đi đi, cũng không còn sớm.”

“Được.”

Thẩm Mặc đáp một tiếng liền đi ra phòng làm việc, cài cửa lại xong nhưng ở trước cửa, con ngời trầm tĩnh dao động, thoáng qua một tia không rõ ưu tư.

Mà Cổ Dĩ Mạt ở bên trong tay bung ly nước, khóe miệng nâng lên, là vẻ mặt ảm áp.

Bạn đang đọc truyện *Tương Như Dĩ mặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Chương 8

Đêm đến.

Thẩm Mặc mặc áo sơ mi trắng cỡ lớn ôm máy vi tính xách tay ngồi ở trên giường xử lý văn kiện.

Nàng nhìn máy vi tính dồn dập các loại số liệu, não bộ lại bắt đầu phóng túng.

Cổ Dĩ Mạt buổi chiều sáu giờ liền báo Tô thư kí cùng nàng tan việc, nói tài liệu cần cho hội nghị tối nay đã đầy đủ hết, không cần hai người hỗ trợ nữa.

Buổi tối vốn thông thường không hợp, chỉ là bởi vì sự kiện lần này, công ty cần sửa đổi, ngày mai có cuộc họp đại hội hàng năm trước các cổ đông, tối nay chính là gặp mặt một công ty nước Mỹ nào đó có liên quan đến thiết kế sản phẩm mới cho hội nghị. Cổ Dĩ Mạt sở dĩ nhanh đuổi đi như vậy, chính là muốn trước cuộc họp hàng năm đem những chuyện này giaair quyết.

Nàng suy nghĩ một chút, phát hiện người này cả ngày hôm nay đều không ra khỏi phòng làm việc, một mực xử lý văn kiện, bữa sáng không biết có ăn không, bữa trưa là mình mang tới, lại là có ăn, bữa ăn tối mình lại tan việc, liền không biết cô có ăn không. Bất quá nhìn màu sắc đôi môi tái nhợt có thể đoán được, chắc chắn là chưa ăn.

Người này cũng là cuồng công việc đầu.

Chỉ là, mình cần gì phải suy nghĩ nhiều như vậy, rõ ràng không có quan hệ.

Nàng bất đắc dĩ nhún nhún vai, nhớ tới việc về nhà bị đòi lại, liền để bút nhớ xuống giường đi tìm túi xách lấy ra điện thoại di động, gọi điện thoại cho cha.

Nàng đi tới phòng khách, cứ nghĩ rằng túi xách nằm ở ghế salon như thường lệ, nhưng lúc tới đây tìm, chỉ thấy một cái khăn tắm nằm trên ghế salon màu đen, những thứ khác, đều không có.

Nàng ngẩn người, nhìn chằm chằm khăn tắm, trông mất suy tư.

Chợt, cặp mắt màu hổ phách kia sáng lên một cái, như là nhớ ra cái gì đó.

Nàng nhanh chóng đi vào phòng ngủ thay quần áo, sau đó cầm lên chìa khóa ra cửa.

Túi xách bởi vì lúc làm việc tất cả tập trung chỉ đặt lên văn kiện, vừa lật xem vừa ra khỏi công ty, ở trước người liền bị rơi xuống trên bàn làm việc.

Bởi vì Thẩm Mặc vẫn là đi bộ về nhà, cho nên cũng không dùng ví tiền, liền cũng không có kịp thời phát hiện.

Thật giống như từ sau khi cùng Cổ Dĩ Mạt gặp nhau, liền không có chuyện gì tốt. Ai.....

Nàng bắt đầu đi thờ dài, xiết chặt khăn quàng trên cổ, bước nhanh hơn.

Cũng may nàng có thói quen luôn mang chìa khóa bên người, nếu không e nhà cũng không vào được.

Thẩm Mặc đi tới trước cửa công ty, ngẩng đầu lên hướng tầng cao nhất nhìn, phát hiện đèn phòng làm việc Cổ Dĩ Mạt vẫn còn sáng.

Nàng đưa mắt nhìn đồng hồ đeo tay, bây giờ đã là mười giờ tối, người này, là có bao nhiêu yêu công việc?

Mở ra cửa tầng ba mươi, bật lên đèn phòng lớn, nàng đưa mắt nhìn cửa phòng làm việc đóng chặt, do dự một giây, trước hay là đi phòng làm việc của mình đã. Nàng mở cửa, đang lúc chuẩn bị đi về phía túi xách nằm ở trên bàn, chợt nghe phòng làm việc Cổ Dĩ Mạt truyền tới “Âm” một tiếng.

Là âm thanh của sản phẩm thủy tinh rơi xuống đất, thanh thúy nhưng lại nặng nề.

Thanh thúy là âm thanh thủy tinh rơi, nặng nề là thanh âm nó rớt trên sàn nhà bằng gỗ lên.

Nàng dừng lại bước chân, nhìn về phía âm thanh phát ra, đang lúc do dự có đi hay không, bên trong phòng làm việc của đối phương

lại truyền đến âm thanh giống như đầu đón giống như kiềm nén.

Con người thoáng một cái, cũng không do dự nữa, sải bước đi tới gõ cửa.

Thanh âm kia, rõ ràng là của Cổ Dĩ Mạt.

“Cổ tổng, cô có ở đây không?” Cho dù dưới tình huống này, tần số gõ cửa của Thẩm Mặc vẫn như thường lệ, cách ba giây gõ một chút, tổng cộng gõ ba cái.

“Ngô....a.” Âm thanh trở nên thống khổ, nhưng bởi vì chủ nhân áp chế mà tỏ ra cấp bách.

Thẩm Mặc xoay chốt cửa một cái, lại phát hiện không có khóa.

“Thất lễ, Cổ tổng.” Thẩm Mặc một bên mở chốt cửa, vừa nói.

Thẩm Mặc mở cửa, thấy rõ trên ghế làm việc có bóng người co rúc, cứng lại bước chân, sững sờ ở cửa.

Người ngày thường luôn gọn gàng lạnh lùng, bây giờ đầu nhưng đầy mồ hôi lạnh, đôi mi thanh tú bởi vì thân thể khó chịu mà nhíu chặt, hai con ngươi màu đen nhìn Thẩm Mặc đứng ở cửa, trong con ngươi là một mảnh hoảng hốt, ở dưới ánh đèn đóng đưa tỏa ra một mảnh mờ lung.

“Ngô....” Cổ Dĩ Mạt cắn chặt môi dưới, nhìn Thẩm Mặc, miệng tràn ra một tia thống khổ.

Thẩm Mặc bị tiếng kêu kéo thần trí trở về, nàng nhìn bể nước thủy tinh bên cạnh ghế làm việc, một bể nước nóng bốc hơi cùng những mảnh kính bể lớn nhỏ không đồng nhất tán loạn, bên cạnh rơi một lọ màu trắng, không nhìn ra chất liệu, lại giống như chai thuốc.

Nàng đóng lại con ngươi, ánh sáng màu hổ phách từ kẽ hở mắt tiết ra, ở trước mắt xuất hiện bóng mờ.

Nàng mím môi, bỗng nhiên ngừng đầu đi ra phòng làm việc.

Cổ Dĩ Mạt có lẽ là không ngờ đến nàng sẽ rời đi, đôi mắt nhìn về phía cửa, trong nháy mắt tràn đầy run sợ.

Còn chưa kịp phục hồi lại tinh thần, Thẩm Mặc lại bưng một ly nước đi vào phòng làm việc, đi thẳng tới bên cạnh cô.

Nàng ngồi xổm người xuống, nhặt lên lọ thuốc dưới đất, liếc nhìn văn kiện tiếng anh phía trên, lại nhìn hai tay Cổ Dĩ Mạt gắt gao dề dạ dày, trong lòng dâng lên một cỗ buồn phiền không rõ. “Thế nào, lại là đáng về kính ngạc, dạ dày không đau sao?” Thẩm Mặc mở ra lọ thuốc, duy trì tư thế trước mặt Cổ Dĩ Mạt đang ngẩng đầu lên, thấy rõ trong mắt đối phương còn chưa tới kịp tản đi ngây ngốc, câu khoe môi nhìn nàng, cười nói.

“Bây giờ là lúc tan việc đi, Cổ tổng?” Nàng nhìn Cổ Dĩ Mạt, sau khi nhận được đối phương mang về nghi hoặc gập đầu, trong mắt lay động hiện ra vài tia cười, đứng dậy đem nước cùng thuốc để lên trên bàn làm việc, bỗng nhiên đem Cổ Dĩ Mạt bế ngang lên. “Cô!” Mờ miệng kêu lên một tiếng sau, vì dạ dày đau Cổ Dĩ Mạt không thể không ngừng nói lại. Thân thể mảnh khảnh bởi vì đầu đón mà nhẹ nhàng run rẩy.

“Nếu Cô tổng nói hết rồi thì hiện tại là lúc tan việc, tôi đây cũng bắt đầu đi mạo phạm. Đau dạ dày tự nhiên phải nằm xuống dùng khăn ấm đắp lên, lại cuộn ở trên ghế như vậy, sẽ càng đau.”

Thẩm Mặc giải thích, vững bước ôm Cổ Dĩ Mạt đi tới trước ghế sa lon, chậm rãi cúi người xuống đem Cổ Dĩ Mạt thả vào trên ghế sa lon nằm ngang.

Cổ Dĩ Mạt nhìn gương mặt cách quá gần trước mắt này, lông mi thanh tú, con ngươi màu hổ phách, khuôn mặt tràn đầy hơi thở dịu dàng.

Mái tóc dài đen nhánh bởi vì động tác khom người mà trĩu xuống, tán ở trên vai cùng mặt Cổ Dĩ Mạt.

Sau giây nằng cảm nhận được lãnh lẽo nơi cánh tay kia, nhưng chẳng biết tại sao, đau đớn dần dần giống như thuyền giảm, lòng tràn đầy an tâm.

Một giây kế tiếp, cánh tay sau cổ và ngang hông rút ra, Cổ Dĩ Mạt lại có chút mất mát, nằng cau mày nhìn Thẩm Mặc xoay người bùng tới nước cùng thuốc, phát giác ra tâm tư mình gần đây quá mức phạm phạm, con ngươi rồi rằm.

“Thuốc này uống mấy viên?” Thẩm Mặc để nước xuống bàn uống trà nhỏ, tay trái cầm thuốc, tay phải xuyên qua sau cổ Cổ Dĩ Mạt, đem cô khẽ nâng lên, mình thì ngồi vào bên người cô, để cho cô tựa vào trên vai mình.

Cổ Dĩ Mạt dựa vào cơ thể thon gầy của Thẩm Mặc, chớp mũi còn vây quanh hương dầu gội thoang thoảng, lòng có chút say mê.

“Cô tổng?” Thẩm Mặc có chút buồn cười gọi lại ông chủ nhà mình đang xuất thần, trong mắt mình cũng không nhận ra được một chút bất đắc dĩ cùng ôn nhu.

“Ba....ba viên.” Cổ Dĩ Mạt chậm rãi thờ, đau đến có chút gay gắt.

Đau đến như vậy lợi hại còn có thể không nghĩ, quả nhiên là ông chủ.

“Này, đây là nước ấm, có thể trực tiếp uống.” Thẩm Mặc đổ ra ba viên thuốc màu trắng hình tròn, đưa cho Cổ Dĩ Mạt, thấy cô trực tiếp đẩy vào trong miệng, lập tức đem nước bùng lên, đưa tới bên miệng cô.

Có lẽ là đối với Thẩm Mặc cử chỉ ôn nhu như vậy có chút thụ sủng nhược kinh, Cổ Dĩ Mạt ngậy người mấy giây, mới đưa đến gần miệng, nhấp một hớp nhỏ, đem thuốc nuốt xuống.

Mà Thẩm Mặc sau khi để nước xuống, vẫn giữ nguyên tư thế để cho Cổ Dĩ Mạt dựa vào, ước chừng hai mươi phút, có lẽ là tác dụng của thuốc, người Cổ Dĩ Mạt dần dần không run rẩy nữa, nằng ngẩng đầu lên nhìn Thẩm Mặc, mím mím môi, mở miệng.

“Lúc này cô sao lại ở công ty?”

“Túi quên mang theo, trở lại lấy.”

“Nga.”

“Àn.”

Một lát sau, Thẩm Mặc thấy mặt Cổ Dĩ Mạt không còn trắng bạch như trước nữa, liền rút tay về, để cho nằng nằm ngang, mình thì lại vào phòng nghỉ ngơi của tổng tài đặc biệt thiết kế cùng phòng làm việc, ở đó có phòng vệ sinh cùng khăn lông.

Khi Thẩm Mặc cầm khăn lông còn tỏa ra nhiệt lần nữa đứng bên người Cổ Dĩ Mạt, trên mặt nằng chợt thoáng qua một tia ửng đỏ, sau đó đem khăn lông đưa cho Cổ Dĩ Mạt.

“Cô tổng tôi có thể vén áo lên đắp khăn lông làm ấm dạ dày không?” Nằng nhìn chằm chằm đôi mắt Cổ Dĩ Mạt, giơ lên khăn lông trong tay.

“Có thể, cảm ơn.”

Thẩm Mặc nhìn lúng túng cùng một chút ngượng ngùng trong mắt đối phương, câu câu môi.

Nằng quay mặt, đến khi Cổ Dĩ Mạt dùng khăn lông che ở da thịt phía trên, Thẩm Mặc mới quay lại, nằng lên tay nhẹ nhàng dè lên dạ dày.

“Ngô!” Cổ Dĩ Mạt cách một tầng khăn da thịt cũng có thể cảm nhận được xúc cảm bàn tay nhẵn nhụi lạnh như băng, nằng bị kinh động tựa như hô ra tiếng.

Người này rõ ràng vào trong đã lâu, làm sao tay lại lạnh như vậy?

“Đau?” Thẩm Mặc quay mặt sang, nhìn Cổ Dĩ Mạt cắn môi dưới nhìn nằng, khiêu mi hỏi.

Cổ Dĩ Mạt buông môi dưới ra, muốn nói cái gì, cuối cùng nhưng chỉ là cắn cắn môi, lắc đầu một cái.

“Nga, xin lỗi, tay tôi làm lạnh cô? Nếu dè xuống không đau, đắp một chút hân liền xong hết.”

Thẩm Mặc nhìn về mặt nàng muốn nói lại thôi, bỗng nhiên ý thức được thể chất đặc thù của mình, chợt rút tay từ dạ dày đối phương về, hơi lúng túng dời ra sau tai.

“Trong phòng lò sưởi không đủ sao? Tay cô....” Cổ Dĩ Mạt nhìn nàng, đoán mò mở miệng hỏi.

Thẩm Mặc đứng dậy, liếc mắt nhìn lò sưởi đối diện, mỉm cười trả lời: “Không có, thể chất tôi vốn là như vậy.”

Cổ Dĩ Mạt thấy đối phương không muốn nói nhiều, liền cũng thức thời không hỏi lại.

Như vậy lại yên tĩnh xuống, cả căn phòng cũng chỉ còn lại âm thanh hô hấp của hai người cùng âm thanh tí tách của kim chỉ giấy trên tường.

Tò ra quá an tĩnh.

Hình như Mặc Mặc công làng nước oi!!!!

Bạn đang đọc truyện *Tương Như Dĩ Mặc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Chương 9

“Cổ tổng.” Thẩm Mặc trông mắt yên tĩnh suy nghĩ một hồi, liền mở miệng phá vỡ bầu không khí lúng túng.

“Hử?” Cổ Dĩ Mạt ngược mắt, nhìn Thẩm Mặc cúi đầu nhìn mình, dây thanh chấn động, hỏi.

“Cô tối nay còn phải lái xe về nhà nghỉ ngơi sao?”

Cổ Dĩ Mạt: “.....”

“Tôi nói là, bộ dáng cô thế này, lái xe chỉ sợ không an toàn.” Thẩm Mặc cúi đầu nhìn người bị lời nói của mình làm hoảng sợ, Cổ Dĩ Mạt mặt đầy nghi ngờ thêm đáng về lúng túng, tâm tình không tệ câu khôi môi.

“Khụ, tôi tối nay ở lại phòng làm việc nghỉ ngơi.” Cổ Dĩ Mạt thu hồi tầm mắt, nhìn khăn lông đắp trên bụng, che giấu hắng giọng một cái, trả lời.

Bên trong nhà ánh đèn đánh tới trên con người rũ xuống của Cổ Dĩ Mạt, trên khuôn mặt tinh xảo thoáng ra một bóng mờ, đem da thịt còn chút tái nhợt ẩn ở trong bóng tối.

“Vây, nhìn sắc mặt Cổ tổng đã khôi phục không ít, tôi liền về trước.” Thẩm Mặc nhìn Cổ Dĩ Mạt, ánh sáng trong con người màu hồng phách tựa như lưu thủy, chậm rãi chảy qua, như là đang suy tư cái gì, lại tựa như không muốn gì hết, chỉ lẳng lặng nhìn đối phương.

Bầu không khí, lại trở nên quái dị.

Cổ Dĩ Mạt không trả lời, chỉ nhấp môi, nhìn chằm chằm khăn lông, không nói.

“Cổ tổng?” Thẩm Mặc ngồi dậy, nhìn ngoài cửa sổ, thấy Cổ Dĩ Mạt hồi lâu cũng không trả lời, quay đầu có chút nghi ngờ nhẹ giọng kêu.

Cẩn cẩn môi, Cổ Dĩ Mạt đem lời muốn nói ra nuốt trở vào, chỉ nhỏ nhẹ gật đầu một cái.

“Vây tôi về đây, nghỉ ngơi thật tốt, Cổ tổng.” Thẩm Mặc nhìn Cổ Dĩ Mạt một chút, câu lên khóe môi, đi tới ngoài cửa, trước lúc khép cửa lại một giây, giọng nàng ôn hòa truyền tới, nghe ra là ngữ khí quan tâm.

“Àm.” Cửa cuối cùng vẫn đóng lại, Cổ Dĩ Mạt khép lại con người, cau mày chút, khóe mắt hạ xuống một tia ưu tư không rõ.

Tôi thật ra thì muốn hỏi cô, vì sao đã là lúc tan việc, nhưng vẫn gọi tôi “Cổ tổng”.

Cổ Dĩ Mạt nâng tay trái lên, dùng sức xoa huyệt Thái dương, thật giống như đang phát tiết cái gì.

“Ai.”

Nhưng mà cuối cùng chỉ nhẹ nhàng một tiếng than thở xen lẫn rất nhiều tâm tư.

Sáng sớm.

Nắng ấm hôm qua hòa tan phần tuyết đọng, đem mặt đất nhuận thấp, tản ra ớn lạnh.

Thẩm Mặc đi ngang qua chỗ một tiệm bán thức ăn, chợt dừng lại bước chân, suy nghĩ một hồi, liền đi vào.

Bây giờ mới sáng sớm bây giờ, tám giờ đến giờ làm việc, lúc này sợ là thư kí Tô còn chưa tới, người nọ bận rộn sợ là không có thời gian chuẩn bị bữa sáng.

Tối hôm qua mới tái phát bệnh dạ dày, buổi sáng lại không ăn, một lần nữa, sợ là phiền toái.

Nàng suy nghĩ, xách túi đi ra tiệm ăn sáng, hơi có chút bất đắc dĩ thờ dài. Thẩm Mặc người này, tuy tổng là một bộ tính tình lãnh đạm, tâm địa, nhưng vẫn là thuần lương.

Cô độc mà tâm tính đơn thuần là người hiền lành, có người khác không có, phẩm đức hết sức cao:

Chăm chỉ nhưng không công danh lợi lộc;

Nhiệt tình nhưng không nịnh hót;

Hiền lành nhưng ý chí kiên cường;

Lựa chọn đi vào công việc mình chân chính thích;

Lựa chọn người gắn bó ở chung một chỗ, phải là người mình thật sự yêu.

Đối với người tốt, nhưng là không được cảm ơn.

Người như vậy, bất luận là ai dù có thích nàng hay không, nàng cùng lời nói của nàng đã là một nghệ thuật chân chính.

Giống như đứa bé. Lại dị bẩm thiên phú. Vô cùng khan hiếm.

Mà Thẩm Mặc, vừa đúng là người như vậy.

Nàng có thể để cho Cổ Dĩ Mạt dựa vào mình, thân mật như vậy, có thể bụng nước đưa thuốc, có thể đặc biệt đi giặt một tấm khăn lông nóng, chính là nàng đối với cô tốt, nhưng nàng nhưng chưa bao giờ đi lấy lòng.

Nàng hiền lành, nhưng giữ vững nguyên tắc của mình, nếu như Cổ Dĩ Mạt xúc động đến cùng, nàng liền không chút do dự từ chức rời đi.

Nàng thật ra thì thích bận rộn để tự mình yên tĩnh, cho nên, nàng đáp ứng phần công việc trợ lý này, liền cũng có một tia thích, nhưng nói thích nhất, thì không có, nàng đối với tất cả mọi chuyện đều nhìn thấu, thấy dừng dừng. Mà thích, cũng có, nhưng không còn hứng thú.

Nàng đi tới trước cửa phòng làm việc Cổ Dĩ Mạt, gõ ba cái, lại không có người trả lời, dừng một chút, liền mở cửa ra.

Phòng làm việc không người.

Nàng rủ mắt, chợt quay đầu nhìn về phía phòng nghỉ ngơi, cửa đóng kín, hẳn là không dậy thôi, nàng nghĩ.

Đem bữa ăn sáng để vào trên bàn làm việc, Thẩm Mặc liền trở về phòng làm việc mình.

Cũng không lâu lắm, thư kí Tô liền tới, nàng trước vào phòng làm việc của mình, sau đó gõ cửa phòng làm việc Cổ Dĩ Mạt.

“Mời vào.” Bên trong phòng làm việc truyền ra thanh tĩnh một tiếng trả lời.

Nhanh như vậy liền đã dậy sao.

Thẩm Mặc nghe được tiếng trả lời của người kia, một bên kiểm tra văn kiện, một bên ở trong lòng nghĩ đến.

Ước chừng nửa giờ sau, thư kí Tô đóng cửa lại, đi ra.

Thẩm Mặc đối với thư kí Tô lúc đi ra nhìn mình nở nụ cười cảm thấy không được tự nhiên.

Mim cười mười phần mập mờ.

Thẩm Mặc nhún nhún vai, tựa như là muốn nổi lên một tảng da gà.

“Két.” Bỗng nhiên, cửa phòng làm việc Cổ Dĩ Mạt mở ra, Thẩm Mặc theo tiếng kêu nhìn lại, thấy Cổ Dĩ Mạt đỡ cửa, nhìn về mình bên này.

Thẩm Mặc mở cửa, đi ra ngoài, nhìn Cổ Dĩ Mạt, mở miệng nói: “Cổ tổng, có chuyện gì không?”

Cổ Dĩ Mạt nhìn cô gái cao gầy đối diện, mái tóc dài đen nhánh tùy ý một sợi dây buộc lên, ở sau gáy, mặt không cảm giác, nhưng là như vậy tinh xảo chói mắt, trông mắt màu hồ phách, sống mũi dịu dàng lưu chuyển, tuy là một bộ dáng vẻ lạnh nhạt, nhưng lại là người hiền lành.

Nhớ tới lúc mình đối với thư kí Tô cảm ơn phần bữa sáng kia, về mặt đối phương mê man, ý nghĩ trong đầu có phải là cô ấy giúp mình mua đồ ăn cũng kéo lên không dừng được ở trong lòng mà lao nhanh, có thể là, cô có chút say.

Bị dáng vẻ người này, vẻ mặt, động tác, mê say.

Giống như là giữa một mảnh trời đen tối một mình là ngôi sao lấp lánh, chiếu sáng nhất phương thiên địa, một ngôi sao thành cả ban ngày, một người thành cả một thế giới.

“Bữa ăn sáng, cảm ơn.” Cổ Dĩ Mạt tận lực khống chế vẻ mặt mình duy trì già dặn ngày xưa, cô nhìn Thẩm Mặc, khẽ gật đầu.

“Cổ tổng khách khí, bất quá là một cái nhắc tay.”

Mình đi ra ngoài ăn cơm, người kia lại là một cái nhắc tay.

Bạn đang đọc truyện *Tương Nhu Dĩ mặc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Chương 10

Đêm

Cổ Dĩ Mạt khoanh tay đứng trước cửa sổ, nhìn đèn đóm phía dưới rực rỡ, đoàn người huyền ảo, con người màu đen trầm xuống, quang ba ở trong đó chậm rãi dòng nước chảy, suy tính cái gì.

Dáng vẻ của người kia không ngừng thoáng qua trong đầu cô, một cái nhăn mày một tiếng cười của người kia, nhất cử nhất động, biểu tình phức hắc lúc câu môi, bộ dáng tê liệt lúc quan tâm. Từng cái từng cái, con người tinh xảo góc cạnh câu qua, mê man, say lòng.

Có phải hay không mình quá lâu không nói yêu thương, cho nên mới dễ dàng liền bị hấp dẫn như vậy?

Nhưng bên cạnh mình cho tới bây giờ đều không kém người theo đuổi.

Các công tử đại xí nghiệp đứng xếp hàng đều muốn cưới cô làm vợ, nhưng đều bị cô lạnh lùng từ chối.

Cô không phải quá lâu không nói yêu thương, mà là quá lâu không động lòng, mà một khi động tâm, tình cảm ấy liền tựa như sóng biển vậy mãnh liệt tấn công tới, trong nháy mắt yêu thương tràn đầy kia liền một sóng đánh tới, chôn vùi mình, trở tay không kịp.

Không thể không thừa nhận, Thẩm Mặc là một cô gái hết sức hấp dẫn, bất luận từ dáng người hay là tâm địa.

Mà đa số mọi người chỉ có may mắn nhìn được dung mạo của nàng, cũng không có duyên cùng nàng tiến thêm một bước.

Cổ Dĩ Mạt hẳn là may mắn, nàng là trợ lí, mượn việc có thể nhìn thấy tính cách thật sự của nàng, thật là may mắn.

Như vậy đối với Cổ Dĩ Mạt có chút hạ thấp, nhưng nếu như ai đó có thể có được lòng của Thẩm Mặc, đó chính là cả đời hạnh phúc.

Trời sinh tính cách cô độc nhưng vẫn không đánh mất bản chất đơn thuần của con người, nhất định là người vì yêu sẽ bỏ qua tất cả, mà cho dù không thể bỏ qua tất cả, yêu, liền bỏ ra rất nhiều quan tâm.

Người như vậy, không thương liền không thương, yêu chính là yêu.

Đơn giản, mà thật lòng.

Cổ Dĩ Mạt dĩ nhiên cũng là một cô gái hoàn mỹ, nhưng ở trên thương trường lăn lộn nhiều năm, ngây thơ chân thật trong lòng tất nhiên còn dư lại không có mấy. Bên cạnh tuy là có bạn, nhưng ai nói, có bạn sẽ không cô độc đâu.

Cô bị khí tức cô độc trên người Thẩm Mặc tấn ra hấp dẫn, bị đơn thuần của nàng cuốn hút, cái trước là cùng loại thu hút nhau, mà cái sau, chính là không thể quá mức đức hạnh, cô vẫn luôn thấy người lừa ta gạt, người có được phẩm đức như vậy, cô nhất định sẽ bị cái đó hấp dẫn, không thể tự kiềm chế.

“Aizz, thôi.” Cổ Dĩ Mạt ngược mắt, nhìn bầu trời tối om, thờ dài, xen lẫn ưu tư không biết làm sao mới tốt.

Thích liền thích thôi.

Như vậy, muốn theo đuổi sao?

Nếu như đối phương không thích phụ nữ, vậy phải làm thế nào đây?

Cổ Dĩ Mạt hao tổn tinh thần giờ tay lên xoa xoa huyệt Thái dương, có chút phiền muộn.

Mà Thẩm Mặc lúc này chính là rất dừng dừng tựa vào đầu giường xem sách, hoàn toàn không biết cấp trên của mình lại xoắn xuýt vấn đề có nên theo đuổi mình hay không, nếu là biết, không biết biểu tình người này sẽ làm sao cân xứng.

“Àm!”

“Tiêu Huyền Nghệ cậu mau đem giày lại đây cho mình!” Đối diện phòng mình truyền tới tiếng đóng cửa to lớn, lập tức lại vang lên một giọng nói mát lạnh quen thuộc, tay Thẩm Mặc lật trang sách dừng một chút, nhìn về ngoài phòng ngủ, trong con người suy tư.

Hình như đối diện là một tiểu nữ sinh, đáng đáp tuy còn chưa nảy nở, nhưng cũng có thể thấy được sau này lớn lên chính là một dáng vẻ yêu dã.

“Mình nói cậu đứng lại, đem giày mang vào không chạy nữa! Không uống thuốc liền không uống, cậu chạy cái quỷ gì!” Lâm Hề cầm một đôi dép nhung trắng như tuyết, mặc một cái áo choàng nhung màu xanh, bên trong là một quần ngủ màu đỏ, đôi chân trắng như tuyết lộ ở bên ngoài, giá lạnh làm cho đôi chân nổi cả da gà.

Nàng cầm dép ở hành lang chạy, đuổi theo phía trước cách đó không xa một cô gái tóc dài mặc cái quần ngủ màu trắng, người nọ đáng người cao gầy, chính xác là Tiêu Huyền Nghệ.

“Ha ha....mình nói, không phải, uống chén thuốc bắc, cậu....chạy cái gì.” Tiêu Huyền Nghệ bắt đầu vòng cánh tay đứng ở hành lang, Lâm Hề chạy đến bên cạnh nà một tay chống đầu gối, thở ra một làn hơi trắng. Hiển nhiên là chạy rất lợi hại, hơi thở mạnh.

“Được rồi, không uống liền không uống, thân thể cậu bệnh rề rề, uống còn thiếu sao, lâu rồi không uống, bây giờ bảo cậu uống một chén, cậu lại chạy, mau tới đây đem giày mang vào.” Lâm Hề nhòem dầy, thở hỗn hển. Nàng liếc Tiêu Huyền Nghệ một cái, đem dép thả vào trước đôi chân đối phương bị đông cứng đỏ bừng, thúc giục, cùng lúc đó thẳng người lên cởi xuống áo choàng nhung của mình, vòng qua vai đối phương, khoác lên người Tiêu Huyền Nghệ.

“Mặc vào, bị cảm thì làm sao.” Tiêu Huyền Nghệ yên tĩnh mang dép, nhìn Lâm Hề một bên vừa trách móc vừa khoác áo cho mình, dưới ánh đèn trong đôi mắt, là nhu hòa ôn nhuận cùng tình yêu.

“Hề, thân thể mình hiện tại đã không sao, không cần uống thuốc, thuốc kia....quá đắng, ta không thích.” Tiêu Huyền Nghệ giờ tay lên ôn nhu vuốt ve gò má Lâm Hề bởi vì chạy nhanh mà có chút ửng đỏ, sóng mắt lưu chuyển, giọng mềm nhũn, đến cuối cùng lại có ý nũng nịu.

“Thuốc đắng giả tật, cậu còn phải thích? Hảo hảo, không thích chúng ta liền không uống, không uống. Thật là, mình hằm cả một buổi chiều a. Đi, về nhà, chết cóng mất.” Lâm Hề nhìn mi mắt ôn nhu của người đối diện, nhận lấy nàng nũng nịu cùng tùy hứng hiềm thấy, kéo tay nàng đang vuốt ve mặt mình xuống, nắm thật chặt, dặt đối phương đi về phía nhà của hai người.

Thẩm Mặc nghe phía đối diện truyền tới tiếng đóng cửa cùng tiếng nói chuyện, nhớ tới cô gái tên Tiêu Huyền Nghệ kia ở lúc vào cửa nói “Hề nấu một buổi chiều, vậy mình liền uống, nhưng là không có lần sau, còn có mình muốn ăn sữa chua đường.” Lời nói này tràn đầy thỏa hiệp cùng nũng nịu, nhàn nhạt gọi lên môi, mặt đầy nhu hòa.

Quan hệ hai người này, mình hoặc nhiều hoặc ít đã nhìn ra.

Cùng vào cùng ra, dặt tay, dứt đồ ăn, đủ loại lo lắng đối với đối phương lộ ra ôn nhu và tình yêu, nàng mặc dù không phải là cố ý đi quan sát, chẳng qua là hàng xóm, hoặc nhiều hoặc ít sẽ thấy một chút, có điều nàng cũng không để ý, thế gian này, có thể gặp phải một người mình vừa yêu vừa yêu mình, nói dễ vậy sao, nếu như có, vậy thì còn đi để ý giới tính làm gì, thật là có thể chung một chỗ, cảm kích còn chưa kịp, vì sao còn bởi vì ánh mắt người khác mà buông ra.

Yêu chính là yêu, lại phân biệt cái gì cùng giới khác giới, ý nghĩ của người trên thế gian này, thật dễ cho nàng khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Tương Như Dĩ Mặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Chương 11

Đêm tuyết.

Thẩm Mặc xuyên thấu qua góc màn cửa sổ không kéo kín thấy được mấy điểm màu trắng, nàng gấp lại Thư Thượng Thư Ký đem sách thả vào bên gối, phủ thêm áo choàng màu trắng xuống giường.

Nàng đi tới trước cửa sổ, kéo rèm ra một chút, nhìn thấu qua cửa sổ, nhìn thấy một tiểu bạch đoàn (bông tuyết ấy!) dương dương bay là tả khắp nơi.

Thẩm Mặc rất thích mùa đông.

Nàng cho rằng, mùa đông là mùa có thể khiến cho thân thể cùng tình cảm trở nên ấm áp. Mà nàng ghét nhất, chính là mùa hè, nàng không thích mặt trời nóng hừng hực, trên đường không có một bóng người, mặt đường bị đốt từng trận hỏa khí, vận vẹo không gian chung quanh.

Mùa đông có thể thấy được rất nhiều hình ảnh ấm áp, tỷ như là chị đem một nửa khăn quàng của mình cho em gái, hai người theo sát, tay nắm chặt, bèn nhìn nhau cười. Tỷ như đứng ở trước cửa hàng bán đồ chơi thấy được đứa trẻ đáng yêu người mẹ thỉnh thoảng cười mặt đầy ôn nhu, thật là muốn vào trong nhà dùng âm thanh mềm nhuyễn vui đùa con trai hoặc con gái. Tỷ như một người đàn ông cầm một chiếc áo khoác của nữ chạy nhanh, chớp mũi thở gấp vồn khí xung quanh, nhưng vẫn là bị đông cứng đến đỏ bừng, đuổi theo người yêu để kịp đưa áo.

Còn có rất nhiều rất nhiều chi tiết nhỏ, vội vàng sẽ bỏ qua, nhưng ẩn chứa năng lực sưởi ấm lòng người.

Lơ đãng phát hiện những hình ảnh ấm áp này, là đặc biệt của mùa đông.

Mà bởi vì chính nàng không có, cho nên nàng hy vọng thấy người khác có, thấy người người hạnh phúc.

Nàng sẽ vì vậy mà chúc phúc, mà cảm động, mà vui vẻ yên tâm.

Nàng chính là một cô gái hiền lành lại có chút ngu ngốc như vậy.

Cho nên cha mới nhiều lần nói với nàng: “Nha đầu, con không thể luôn luôn nhìn người khác hạnh phúc mà mỉm cười, con phải đi tìm hạnh phúc của mình, để cho chính trở thành một trong số đó, con như vậy, sẽ cô độc cả đời a.”

Nàng nhưng cũng không lưu tâm, nàng tự nhiên cũng khát vọng có thể có được hạnh phúc, nhưng mà nàng cũng không cưỡng cầu, cũng không lo lắng. Nàng chẳng qua là an tĩnh chờ đợi, chờ đợi nhân duyên đã được định sẵn kia, nếu như kiếp này không có, vậy kiếp sau lại đợi thêm.

Nàng kéo rèm cửa sổ lên, nằm lên giường, tắt đi đèn bàn, nhắm mắt, chuẩn bị ngủ.

Mà Lâm Hề đối diện nhưng là khó mà ngủ.

“Hắt xì!”

“Kêu cậu mặc một bộ quần ngủ vừa chạy ra ngoài! Kêu cậu không mặc dép vừa chạy ra ngoài! Kêu cậu chạy ra bên ngoài!” Lâm Hề lỗ mũi đỏ ửng bừng tới một chậu nước ấm, đem khăn lông vắt, đặt lên trán Tiêu Huyền Nghi gò má hồng hồng.

Mà Tiêu Huyền Nghi đã sớm không còn khí lực, vô tri vô giác.

Thanh âm quở trách của Lâm Hề dần dần nhỏ, đôi mắt nàng đỏ au yên tĩnh chiếu cố Tiêu Huyền Nghi bị sốt, mặt đầy đau lòng. Tiêu Huyền Nghi cô gái này từ nhỏ liền xương cốt thân thể yếu, trước mười tám tuổi luôn uống thuốc bắc, sau này lớn lên, bởi vì luôn có giữ vững rèn luyện, cho nên mỗi ngày không cần uống thuốc nữa, thể nhưng thân thể sức đề kháng so với người bình thường yếu hơn. Cho nên vào mùa đông lớn, trong thời tiết dưới mấy độ, mặc một cái quần ngủ mỏng, chân trần chạy nhanh, không lên cơn sốt cũng khó.

Nhưng cái người này lại không thích bệnh viện, đi bệnh viện cũng phải chùng mực, ngược lại là làm khổ cơ thể, bệnh tình nặng thêm sẽ không tốt.

Cho nên Lâm Hề chỉ đành phải lên tinh thần, chiếu cố Tiêu Huyền Nghi suốt một đêm.

Sáng sớm.

Lâm Hề treo hai con mắt thâm đen, ánh sáng ngày thường trong hai mắt tràn đầy tia máu. Nàng nhìn nhiệt kế trong tay, 37.8 độ, khá tốt bắt đầu giảm sốt.

Nàng đem nhiệt kế bỏ qua một bên, thật không kiên trì nổi ngoài người đến mép giường, nhắm mắt liền gặp được Chu công.

Mà thời gian cứ như vậy chạy tới bảy giờ tối, Thẩm Mặc từ thư phòng đi ra, chuẩn bị thay xong quần áo, tham gia buổi họp công ty hàng năm lúc tám giờ.

Nàng trước hướng phòng tắm, trùm khăn tắm hơi nóng lên người, hai bờ vai còn có chút giọt nước trong suốt, làn da trong suốt bên trong càng lúc mê người.

Nàng tùy ý từ trong tủ treo quần áo lấy ra một chiếc áo sơ mi trắng hẹp eo cùng một chiếc quần tây bảy phần màu đen chân nhỏ, thêm một đôi giày cao gót màu đen mười phân, liền xong.

Trang phục như vậy tham gia cuộc họp, quả thực có chút đơn giản quá mức, có điều Thẩm Mặc vốn luôn đơn giản không chải chuốt trang điểm, vóc người thon dài cao gầy, hợp với lối ăn mặc, nhưng với vẻ hồn nhiên sẵn có như vậy, đem chân thon dài, da thịt trắng nõn, tròn trịa eo, hoàn toàn đều hiện ra, thật là một người trời sinh tinh xảo mỹ nhân. Nàng không có trang điểm, chẳng qua là một tầng nước ướt, thể nhưng làn da trắng nõn mềm mại không kém giai nhân mấy tầng son phấn kia chút nào, thậm chí, càng hoàn mỹ.

Khuôn mặt đơn giản không chút nào chải chuốt, đơn giản tùy ý mặc, nhưng đem chất của người này hoàn toàn hiện ra - dừng dừng, tùy tính, ưu nhã, dịu dàng.

Nàng xách túi lên, cầm lên chìa khóa, đi ra đóng cửa lại.

“Chị ơi! Chị ơi! Cơ thể sao còn không bình thường a! Nhanh lên một chút a, cơ thể của Nghê lại bắt chợt đi lên, làm sao cũng không hạ xuống được! Chị nhanh lên một chút tới a!” Thẩm Mặc mới vừa cài cửa lại, cửa phía sau liền mở ra, truyền đến giọng nói Lâm Hề mang chút tức giận.

Thẩm Mặc nhìn một chút đồng hồ trên tay, đã là bây giờ bốn mươi phút, lúc này tới vẫn còn kịp, nhưng là.....

Aizz, thôi thôi, chỗ đó, cũng không thiếu một mình mình, Cố tổng luôn nói tới, cũng không bảo phải tới đúng giờ không phải sao, tới trước khi kết thúc là được.

Thẩm Mặc thở dài, suy nghĩ một lúc liền lại lấy chìa khóa ra mở cửa, đi vào.

Chỉ chớp lát sau nàng lại xách một hộp thuốc nhỏ qua phòng đối diện đi tới bên cạnh Lâm Hề, cân nhắc một hồi, mở miệng nói: “Lâm Hề....phải không? Có thể cho chị vào xem bạn học em một chút được không?”

“Thật không! Chị biết xem bệnh sao! Có thể có thể!” Lâm Hề ngẩng đầu lên nhìn cô gái cao gầy trước mặt đơn giản bộ một cái áo che gió màu đen, hốc mắt hồng hồng hiện lên thủy quang, nàng kích động đứng lên, kéo Thẩm Mặc hướng trong phòng đi tới.

Đến phòng ngủ chính, Thẩm Mặc liền thấy Tiêu Huyền Nghê mặt đỏ bừng nằm ở trên giường, ngực phập phồng, thở hổn hển.

Nàng ung dung lấy ra rượu còn, kêu Lâm Hề cầm tới khăn lông, đang chuẩn bị đi cho Tiêu Huyền Nghê lau người, bỗng nhiên lại nhớ ra cái gì đó, dừng một chút liền đem hai món đồ đưa cho Lâm Hề, sau đó chỉ chỉ ngoài cửa, nói: “Dùng rượu còn thay nàng lau chùi toàn thân, chị ở bên ngoài chờ, xong thì gọi chị, qua hai mươi phút lại nhìn thêm chút nữa.”

Lâm Hề nhìn ngón tay người này thon dài hết sức nhỏ đưa tới rượu còn cùng khăn lông, liếc nhìn Thẩm Mặc, lại đưa mắt nhìn Tiêu Huyền Nghê nằm ở trên giường, chợt biết nguyên nhân đối phương hành động như vậy, trên mặt nhanh chóng dâng lên một mặt đỏ ửng, nàng vội vàng nhận lấy đồ, sau đó nhỏ giọng hướng về phía Thẩm Mặc đang đi ra ngoài cửa nói một câu: “Cảm ơn”.

Lúc Thẩm Mặc ra ngoài cửa được hai mươi phút, Lâm Hề lau xong liền đi ra bồi Thẩm Mặc lại đợi tiếp hai mươi phút, tiếp tục thay Tiêu Huyền Nghê vẫn ngủ mê man đo nhiệt độ cơ thể, 38. 2 độ, so với trước 39. 8 độ đã bắt đầu hạ nhiệt.

“Đợi một lúc lại tiếp tục dùng rượu còn lau toàn thân cho nàng, qua tầm hai mươi phút nữa, hẳn là không vấn đề gì.” Nàng liếc nhìn nhiệt kế, nhìn Tiêu Huyền Nghê trên giường, giọng nói dịu dàng trôi chảy, đem tâm trạng Lâm Hề hấp tấp kéo lên không ít.

Thẩm Mặc thấy đối phương nghe hiểu, chuẩn bị rời đi.

Đang lúc nàng chuẩn bị cáo từ, một người hùng hùng hổ hổ vọt vào cửa.

“Tiểu Hề, tiểu Hề, Tiêu Huyền Nghê đâu, chị tới!” Cái người bộ dáng quyến rũ cùng giọng nói mỉa mai kia, chính xác là Lâm Uyên.

“Uyên cậu chớ như vậy hấp tấp nóng nảy, hù dọa bệnh nhân.” Sau lưng truyền tới thanh âm giầy cao gót ngắn ngủi, có thể nghe ra chủ nhân đôi giày kia cũng là có chút nóng nảy.

“Di, Thẩm Mặc tiểu thư, cô....” Tần Mi vừa vào cửa đã nhìn thấy Thẩm Mặc đứng trước người Lâm Hề, trí nhớ trước sau như một rất tốt nàng lập tức nhớ lại tên của đối phương, nghi ngờ lại không mất lễ nghi trước ôn nhu hỏi.

“Tôi ở đối diện, nghe được thanh âm Lâm Hề, bởi vì thông thạo một chút liền tới xem.” Thẩm Mặc hướng về phía Tần Mi lễ phép gật đầu, đáp.

“Như vậy, cảm ơn Thẩm Mặc tiểu thư.” Lâm Uyên lúc này cũng bỏ xuống vẻ mặt không đứng đắn lần trước, nhìn Thẩm Mặc chân thành đưa tay ra.

“Không cần khách khí.” Thẩm Mặc đưa tay ra cùng đối phương bắt một chút, liếc nhìn đồng hồ, đã tám giờ năm mươi, “Vị tiểu thư này, tôi còn có chút chuyện, nếu các cô đã tới, tôi liền đi trước.”

“Lâm Uyên, đây là Tần Mi. Cô có chuyện nhanh đi trước đi, nơi này giao cho chúng tôi, xin lỗi phiền toái cô rồi.” Lâm Uyên chỉ chỉ mình vừa chỉ chỉ Tần Mi, đơn giản giới thiệu một chút.

“Lâm tiểu thư, Tần tiểu thư, vậy tôi phải đi, không cần khách khí.” Thẩm Mặc hướng về phía hai người gật đầu, liền kéo cửa ra đi xuống lầu.

Mà khi nàng chạy cửa hàng tổ chức cuộc họp hằng năm, lúc kéo ra cửa phòng khách, liếc nhìn Cố Dĩ Mạt váy dài màu đen ở bàn tiệc phía trước kia

bụng một ly rượu uống sạch, người nọ nghe được tiếng cửa mở truyền tới, trang điểm tinh xảo, trong mắt, là chút ít men say.

Lúc này mới bắt đầu được một giờ đồng hồ, người này đã uống tới như vậy?

Thẩm Mặc nhìn người nọ chuyển mắt tới cùng nàng đối mặt, trong lòng bắt đầu nghĩ đến.

Bạn đang đọc truyện *Tương Như Dĩ Mặc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Chương 12

Ánh mắt đồng nghiệp tùy tiện đặt trên người Thẩm Mặc quá chói mắt ba giây, nhớ tới tính tình người này, liền thu hồi ánh mắt, tự mình chơi tiếp.

Ý niệm muốn mời nàng ngay cả một giây cũng không thể duy trì.

Tính tình Thẩm Mặc quá lãnh đạm, cùng ai cũng không ác, nhưng cũng không cùng ai thân.

Người như vậy quá khó để suy nghĩ a, tới mình ngược lại sẽ ủy thủ ủy cước (hình như là lo sợ tay chân).

Nhưng mà, khi ánh mắt những đồng nghiệp khác cũng chuyển dời đi, cặp mắt của người phía trước vẫn nhìn chăm chăm Thẩm Mặc, một giây cũng không dời.

Người nọ hướng Cổ Dĩ Mặc mời rượu lúc thấy Cổ Dĩ Mặc quay đầu sau liền thức thời rời đi, bây giờ chỉ còn Cổ Dĩ Mặc đứng ở chính giữa, trong tay là một ly rượu không, mà nàng đang quay đầu an tĩnh nhìn Thẩm Mặc.

Giữa đại sảnh phía trên có một cái đèn treo lớn, mái tóc dài của Cổ Dĩ Mặc buộc lên ở sau gáy, mấy sợi tóc rũ xuống sườn mặt, khuôn mặt tinh xảo có lẽ không cách nào hình dung ánh ra một thân ảnh mờ mờ, cặp mắt men say ẩn dưới bóng tối, không thấy rõ ưu tư.

Cổ Dĩ Mặc nhìn Thẩm Mặc, là một biểu tình lạnh băng như thường lệ lạnh như băng, thật giống như còn tản ra một cỗ tức giận, nàng nhìn Thẩm Mặc, chột nhủ mày, dương dương cầm, động tác kia thật giống như nói: “Tới.”

Thẩm Mặc nhìn lướt qua toàn bộ phòng khách, thư kí Tô không biết chạy đi đâu, mà lúc này đối diện Cổ Dĩ Mặc một vị giám đốc lại bụng ly rượu tới.

Thẩm Mặc không có lập tức hành động, mà là đứng tại chỗ, nhìn Cổ Dĩ Mặc con ngươi đầy men say nhưng không mất đi thường ngày lạnh lùng quét qua mình, nghiêng đầu. Mà nàng, nửa người ẩn ở trong bóng tối, nửa người bại lộ ở dưới ánh đèn, khuôn mặt như tranh vẽ, mái tóc dài đến eo ở sau gáy tùy ý buộc lên, áo sơ mi trắng ôm eo, quần tây bảy phân lộ ra bắp chân, càng làm eo nhỏ hết sức, chân thon dài, da trắng.

Nàng chẳng qua là tùy ý đứng ở nơi đó, một nửa bóng mờ một nửa sáng rực, nhưng thành một bức phong cảnh.

Nàng thấy Cổ Dĩ Mặc tựa như phát tiết một hơi uống cạn một ly rượu, lại nghĩ tới bộ dáng thống khổ vì đau dạ dày của người đó tối hôm trước, lắc đầu một cái, thờ dài đi lên phía trước.

Thẩm Mặc đi tới bên tay trái Cổ Dĩ Mặc, vòng qua vai nàng, tiếp nhận ly rượu mới hơi hơi lên của đối phương, lễ phép hướng về phía vị giám đốc đang mời rượu Cổ Dĩ Mặc mỉm cười nói: “Ngài khỏe, tôi là trợ lý riêng của Cổ tổng, Cổ tổng mấy ngày nay thân thể không tốt, ly rượu này tôi thay nàng uống thử lỗi.” Vừa nói, Thẩm Mặc không đợi đối phương phản ứng, liền một hơi cạn rượu, chân mày đều không nhíu một cái, vẫn là bộ dáng lạnh nhạt kia, vị giám đốc kia thấy Cổ tổng đứng ở một bên nhưng không mở miệng, hiểu rõ cười một tiếng, cũng cạn rượu trên tay mình, nói mấy lời khách sáo liền thức thời rời đi.

“Cô không phải không tới sao, àn?” Cổ Dĩ Mặc nhìn Thẩm Mặc bên người tiếp nhận ly rượu phục vụ bụng tới, bắt tay xung quanh, đôi mắt màu đen nhìn đối phương, mâu quang ám trầm, mặt đầy lãnh ý.

Thẩm Mặc vẫn là lần đầu tiên thấy gương mặt Cổ Dĩ Mặc lạnh lùng nhìn mình, cổ nàng nghiêng một chút, nhìn Cổ Dĩ Mặc, không nói.

Đây mới là chân thực diện mạo của “Băng sơn tổng tài” đi, Lâm Lâm từng đối với nàng hình dung qua “Chúng ta tổng tài” có bao nhiêu lãnh, bao nhiêu đáng sợ.

Hiện tại nhìn một chút, cùng nàng miêu tả ngược lại là chênh lệch không bao nhiêu.

“Tôi đang hỏi cô đấy, không phải là không tới sao, làm sao lúc này lại tới?” Cổ Dĩ Mặc thấy Thẩm Mặc chẳng qua là hơi nghiêng đầu nhìn mình, nhưng không trả lời, mình thì bị ủy khuất trong lòng quần quýt kín một hơi, thật là vừa tức vừa giận, nhưng lại không tiện phát tác, cũng không có lý do phát tác.

“Trên đường gặp phải chút chuyện, trễ lỡ. Tôi cũng không có nói là không đến, huống chi Cổ tổng cũng đã hứa cho tôi sau ngày mai được nghỉ bảy ngày, tôi như thế nào hôm nay lại rời đi.” Dư quang Thẩm Mặc liếc đến phía trước lại có một vị giám đốc bụng tới ly rượu, người đang hoàng, cặp mắt màu hổ

phách yên lặng dịu dàng, để cho Cổ Dĩ Mạt đang tức giận chợt biến mất, nàng có chút bất đắc dĩ trong lòng thờ dài.

Vốn là nàng tám giờ đến phòng khách, tìm nàng hồi lâu, nhưng phát hiện người này lại chưa có tới, nhớ tới nàng đã đáp ứng mình, trong lòng chợt dâng lên một cỗ tức giận cùng ủy khuất.

Cổ Dĩ Mạt tự kiểm chế cực tốt, trong mắt tuy là men say, nhưng một lời nói hay một hành động cùng bình thường không khác, đoan trang ưu nhã, nội liễm của người nắm quyền uy nghiêm như ẩn như hiện.

Người này, cũng là một người trời sinh làm cấp trên, trời sinh là cô gái ưu nhã.

Một váy dạ hội dài màu đen, tà váy hơi kéo lê trên đất, để cho cặp chân trắng nõn thon dài ở dưới tà váy đung đưa như ẩn như hiện, thiết kế vai trần, khiến cho hai vai trong suốt của nàng hiện ra, nhưng mà không ai dám nổi lên tâm tư xấu xa gì, gương mặt người nọ lạnh lùng, con ngươi đen sâu, để người khác sinh lòng tôn kính, cách xa ngửa mặt trông lên, không thể khinh suất.

“Chỉ có muốn hay không đi ăn chút gì, Cổ tổng?” Thẩm Mặc lại đưa đi một vị mời rượu, dưới ánh đèn hai con ngươi màu hổ phách hiện lên nhu hòa thanh nhã tia sáng, nàng quay đầu đi liếc nhìn điểm tâm cách đó không xa, đối với Cổ Dĩ Mạt nói.

“Cũng tốt, kia Thẩm trợ lý cũng nên ăn chút gì đó, nếu Thẩm trợ lý như vậy thân thiết thay tôi cần rượu, tôi tự nhiên không thể lạnh nhạt.” Cổ Dĩ Mạt nhìn khuôn mặt không cảm giác, có chút bận lòng, nửa là đùa nửa là nghiêm túc trêu ghẹo nói: “Thẩm trợ lý muốn ăn chút gì, tôi thuận tiện lấy tới thế nào?”

Thẩm Mặc: “....”

“Nếu Cổ tổng cũng gọi tôi trợ lý, cái này tự nhiên là tôi phải làm, Cổ tổng tùy ý là được, tôi không kén ăn.”

Cô không kén ăn, cô như vậy là để không phụ lòng cha cô miễn là mua một món ăn liền cần hai giờ đồng hồ. (edit từ bản raw rồi mà vẫn k hiểu câu này)

Thẩm Mặc nhìn Cổ Dĩ Mạt đi về phía khu điểm tâm, nhìn dáng người người nọ cao gầy xinh đẹp, sóng mắt trong con ngươi lưu chuyển, là vài tia nụ cười cùng ấm áp.

Người này, ngược lại là thú vị, hảo ý quan tâm người khác uống rượu bụng rỗng, nhưng lại rồi rắm như thế, này gọi là gì, ngạo kiều?

Có lẽ trong lòng phán xét cấp trên nhà mình ngạo kiều cũng không phải là chuyện gì lẽ phép.

Thẩm Mặc câu môi một chút, xoay người ứng tiếp một nhóm khác mời rượu người.

Phúc hắc công, ngạo kiều thụ?

Bạn đang đọc truyện *Tương Nhu Dĩ mặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Thẩm Mặc Phiên Ngoại (Một)

Tôi bây giờ 17 tuổi.

Ở cái tuổi 17 nên như thế nào chứ?

Thanh xuân, dâng trào, hăng hái, tiền thù.

Các cô gái ở cái tuổi thiếu niên này, còn chưa cời bỏ vỏ bọc lớn, vẫn còn tâm hồn trong sáng mơ mộng hoàng tử công chúa, còn có khuynh hướng thích ồn ào náo nhiệt, tính tình trẻ con.

Nhưng mà tôi không có thanh xuân, không có nhiệt huyết, không có hăng hái.

“Cậu tang thương thật giống như đại yêu quái sống mấy trăm năm, 'bất dĩ vật hỉ, bất dĩ ki bĩ' (không buồn, không vui), người khác làm gì cậu cũng chỉ có hai cái biểu tình - mặt tê liệt hoặc mỉm cười.” Một vị nữ sinh thường xuyên đánh giá tôi như vậy, tôi cũng chỉ yên tĩnh nhìn nàng, nhưng cười không nói.

Tôi không có sống mấy trăm năm, cũng không phải cái gì đại yêu quái, cũng còn chưa tới cảnh giới “bất dĩ vật hỉ, bất dĩ ki bĩ”, chẳng qua là ít lưu tâm mọi chuyện, pháp phòng trong lòng liền ít đi, nhìn thấu nhiều chuyện, hứng thú kinh ngạc liền không có. Cho nên, liền tăng thượng.

Giữa quá trình trưởng thành, lòng của chúng ta sẽ trở nên càng lúc thành thực, trở nên càng lúc tỉnh táo, trở nên càng lúc vô tình.

Thật ra thì không phải những câu hỏi Tại sao kia đã tìm được câu trả lời, cũng không phải những Tồn thương kia đã thôi đau, càng không phải những Nỗi đau kia đã biến mất.

Chỉ là chúng ta năm tháng mỗi ngày lớn lên, già đi, tâm tính sau đó trở nên dửng dưng, liền không còn lưu tâm đến những tại sao kia, những tồn thương kia, những nỗi đau kia.

Câu trả lời Tại sao kia không còn trọng yếu nữa, “Tồn thương” đã đóng vảy, để lại vảy kết đỏ nhạt dần, “Đau đớn” đã thành thói quen, không khó nhìn nữa.

Lòng an tĩnh lại, thế giới nói cho ta biết - nó quy tắc, nó tàn khốc, nó vô tình, nhưng cũng để cho ta thấy được - nó rộng lớn, nó thần thánh, nó uy nghiêm.

Chúng ta bắt quá ở trên cái thế giới to lớn này, có một không gian nhỏ nhỏ, vốn nên an phận một góc, nhưng mà không chịu được tĩnh mịch mà chạy ra ngoài, không tìm được đường trở về, mà đánh rơi mất ở trong biển người.

Tôi hiện tại đã không còn mờ mịt nữa, một năm, tôi dùng một năm để đi tìm câu trả lời, sau đó không cố chấp nữa; tôi dùng một năm đi chờ đợi vết thương không còn kết vảy nữa, đã bắt đầu đóng vảy; tôi dùng một năm thích ứng với cảm giác đau đớn không biến mất, trở nên nhẫn nại thậm chí coi thường.

Tôi dùng suốt một năm, một thân một mình, chưa từng giúp đỡ, mờ mịt, tuyệt vọng, uất ức, bị thương, từ trong thống khổ đi ra.

Tôi một mình, vượt qua tất cả.

Bây giờ nghĩ lại, mình oán hận trời cao sao?

Oán hận nó hết lần này tới lần khác thời điểm bạn bè cùng trang lứa lo hưởng thụ thanh xuân, lại để cho mình trải qua nhiều thống khổ như vậy?

Thật ra thì, phải làm cảm ơn đi.

Cảm ơn nó cho tôi thực nghiệm, cảm ơn nó để cho tôi ở cái tuổi này học được hưởng thụ cô độc, vượt qua kiếp nạn như vậy, đáng vẻ lớn lên thành như vậy. Tôi rất vừa lòng, cũng rất vui vẻ yên tâm.

Tôi lấy thanh xuân, đổi lấy cô độc.

Mỗi một người cả đời này đều sẽ có một đoạn thời gian rất dài một mình một người vượt qua cô đơn. Mà lần đầu tiên tiếp xúc tới cô độc, phần lớn là đại học hoặc là lúc tốt nghiệp đại học tiến vào xã hội, bọn họ ở lần đầu tiên thấy nó, đều kinh ngạc, bị thương, mệt mỏi, không trợ giúp, mê man.

Sau đó, bọn họ sẽ có một đoạn thời gian để thích ứng, hoặc giả là miễn cưỡng nhẫn nại, hoặc giả là biết hưởng thụ, nhưng bất luận như thế nào, “Cô độc” là thứ mà mỗi người cần phải học.

Nó cũng không xấu.

Cuộc đời người, cần đạt được “Cô độc” đi.

Tôi hiện tại, đang hưởng thụ nó.

Tôi sẽ không tốn thời gian đi suy tính hôm nay ngoài trường cùng ai đi nơi nào chơi, làm những chuyện gì thú vị. Tôi sẽ không tốn thời gian đi suy tính lời ăn mặc hôm nay có thể hay không hấp dẫn một ai đó chú ý. Tôi sẽ không tốn thời gian đi để ý hành động của bất kỳ một người nào.

Bởi vì cô độc, cho nên một mình. Mà chính là bởi vì người luôn chần chừ, cho nên mới có thể để cho lòng an tĩnh lại, an tĩnh đi suy tính chuyện cũ, an tĩnh đi suy tính hiện tại, an tĩnh đi suy tính tương lai.

Bởi vì có thể tĩnh táo để suy tính tất cả, cho nên mới có thể trước một bước lớn lên, trước một bước đạt được cơ hội.

Cho nên, thành tựu của tôi chính là “Cô độc”.

Tôi trong đoạn thời gian đó, đem hết thời gian tập trung vào đọc sách cùng học tập.

Tôi an tĩnh ngồi ở bên cửa sổ, một ly cà phê, một cặp tai nghe, một quyển sách, liền có thể qua hết một ngày.

Tôi tất cả cũng không gấp gáp nữa, tất cả đều không thể thay đổi tâm tính tôi, tất cả của tôi đều tràn ngập trong cô độc cùng yên tĩnh.

Không có ai làm phiền, không có chuyện gì khác xung quanh, chỉ có mình.

Thật giống như, tôi một mình cô độc giữ một không gian màu trắng, nơi này không có một tia âm thanh, không có bất kỳ một màu sắc nào ngoài trắng, chỉ có tôi.

Nơi này, chỉ có tôi.

- Tôi một người, thành một thế giới.

Khi cậu phát hiện mình cùng cái thế giới này hoàn toàn xa lạ, không nên hoảng hốt, cũng không cần bi thương mê man, hãy an tĩnh lại, nói với mình “Tĩnh táo”. Khi cậu có thói quen một thân một mình, khi cậu thích một thân một mình, cậu đã học được hưởng thụ cô độc, mà lúc này, cậu - một người thành một thế giới.

Bạn đang đọc truyện *Tương Nhu Dĩ Mặc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Chương 14

Bởi vì hình ảnh hai đại mỹ nữ đứng chung một chỗ dùng cơm uống rượu thật đẹp, ngày thường hiếm thấy được hình ảnh dường như vậy, nam sĩ cũng can đảm thêm một chút, nhào tới mời rượu, tiếp xúc ở khoảng cách gần.

Mà phụ nữ cũng nảy sinh một ít rối loạn đều hiện cả trong mắt, nhiều lần mờ ra, cũng tiến lên mời rượu, ở khoảng cách gần.

Cổ Dĩ Mạt bụng tới mấy miếng bánh ngọt thanh đạm, bầu không khí tốt đẹp cùng Thẩm Mặc ăn hai miếng, Thẩm Mặc lại bị đẩy vào chiến cuộc, mà lần này quá nhiều người, Thẩm Mặc có chút ứng phó không được, ép Cổ Dĩ Mạt khẽ cắn răng cũng tham gia vào.

Đêm khuya mười một giờ, cuộc họp hàng năm kết thúc.

Lúc này đáng về Cổ Dĩ Mạt đã sớm nửa tựa trên người Thẩm Mặc, nhu nhược eo không xương, men say tảo ra hai tròng mắt, ánh mắt mê ly, gò má ửng đỏ, lộ ra quyền rũ hao mòn.

Không phải là Lâm Uyên như vậy lộ liễu yêu dã, mà là quyền rũ chôn sâu trong xương tủy, ở dưới sự thúc giục lặng lẽ của rượu còn lặng lẽ nở rộ, giống như hoa tươi sâu kín bị cỏ xanh che đi, trong nháy mắt bộc lộ, hoa nở mỹ đồ.

Thẩm Mặc cũng là uống hơi nhiều, nhưng năng lực tự kiềm chế của nàng mạnh, cho dù trạng thái đã là hơi say, men say trong con ngươi màu hổ phách, cũng là sáu phần rõ bốn phần say.

Tay phải nàng đỡ eo Cổ Dĩ Mạt như nhũn ra, bàn tay trái khoác vai nàng, cứ như vậy mặc nàng hơn nửa người dán mình, đỡ nàng ra khỏi nhà hàng.

Bên ngoài những hạt tuyết nhỏ đang bay.

Thẩm Mặc nửa đỡ nửa ôm Cổ Dĩ Mạt đứng ở cửa đón xe taxi, nhìn cấp trên nhà mình như vậy, trạng thái cũng không thể lái xe, cũng đã gần ngủ đi.

Tuyết bay rơi đến trên vai Cổ Dĩ Mạt, lạnh lẽo khiến thân thể mềm mại run lên.

Thẩm Mặc ngẩn người, nhìn váy dài Cổ Dĩ Mạt mỏng manh, bắt đặc đi thờ dài.

Nàng nhẹ nhàng đem Cổ Dĩ Mạt đẩy ra một ít, tay phải đỡ nàng, tay trái cởi ra nửa bên áo khoác, lại đổi sang tay trái nửa ôm nàng, cuối cùng là cởi ra.

Tuyết trắng dương dương lúc Thẩm Mặc cởi ra áo khoác trong nháy mắt, dừng lại ít ở trên vai nàng, trên tóc nàng.

Nàng giống như là không có cảm giác, vẫn đem áo khoác khoác ở trên người Cổ Dĩ Mạt. (Má!!! Ôn nhu công đây sao....)

Cổ Dĩ Mạt thần trí đã sớm không tỉnh táo thần trí cảm giác được hơi ấm trong áo khoác còn dư lại ấm áp, lông mi khẽ run, bắt lấy một góc áo khoác, xiết chặt.

Giống như đứa con nít a, Cổ tổng.

“TAXI.” Thẩm Mặc đưa tay trái ra, cản lại một chiếc taxi, đỡ Cổ Dĩ Mạt ngồi vào phía sau.

“Hai vị tiểu thư muốn đi đâu?” Tài xế là một đại thúc chừng bốn mươi tuổi, không tính là anh tuấn, nhưng coi như không khó nhìn, nếp nhăn theo hần lể phép mỉm cười mà như ẩn như hiện, ẩn chứa tuổi tác.

“Xin lỗi, chờ một chút.” Thẩm Mặc cúi đầu xuống nhìn Cổ Dĩ Mạt y nhiên nằm trong lòng ngực mình, mái tóc dài của Thẩm Mặc dưới đèn đường bên ngoài hiện lên bóng mờ, cặp mắt hổ phách kia ở trong bóng tối, yên tĩnh nhìn Cổ Dĩ Mạt nằm trên đùi nàng, sóng mắt lưu chuyển.

“Cổ tổng? Cổ tổng? Tĩnh lại đi, địa chỉ nhà cô ở đâu?” Thẩm Mặc êm ái nhẹ nhàng vỗ vào cánh tay Cổ Dĩ Mạt, thanh âm hơi trầm thấp còn kẹp theo men say khàn khàn, nhưng vẫn ôn nhuận mát lạnh.

Cổ Dĩ Mạt: “....”

Thảm Mặc: “.....”

“Đi tiểu khu XX.” Con người Thảm Mặc hơi trầm xuống, híp mắt nhìn gò má Cổ Dĩ Mạt sau khi say rượu hiện lên chút đỏ nhạt, so với thường ngày trắng nõn, nhiều một tia nhu mì cùng khả ái, ít đi một tia lãnh ý.

Aizz, chỉ có mang nàng đem về nhà thôi.

Nhà nàng cách nhà hàng cũng không xa, đi bộ nhiều lắm cũng chỉ hai mươi phút, nhưng nếu là mang thêm một nữ nhân hoàn toàn vô lực lại là trạng thái ngủ chiều cao cùng nàng không sai biệt lắm, sợ sẽ không chỉ là hai mươi phút, cộng thêm hai người đều mặc ít, nàng ngược lại thì không thành vấn đề, nếu là cấp trên nhà mình bị cảm, sợ là có chút phiền toái.

Thảm Mặc nheo mắt lại, nhìn Cổ Dĩ Mạt, màu hổ phách trong con người nổi gọn sáng.

Thôi thôi.

“Tiểu thư, cần giúp gì không?” Đại thúc thấy thảm Mặc một tiểu cô nương cao gầy còn ôm một người cao không sai biệt lắm, có chút lo âu nhô đầu ra, hỏi.

“Cám ơn, không cần.” Thảm Mặc đóng cửa xe, mỉm cười cự tuyệt.

Như thế nào nữa, nam nữ thụ thụ bất thân là lý lẽ xưa nay. (bây giờ cứ là người thì bất thân tất, Nhá!)

Hai tay Thảm Mặc xiết chặt ôm lấy Cổ Dĩ Mạt, từ tốn nhưng lại vững vàng bước trong tuyết tiến về phía trước, nhịp bước vững vàng, không có vẻ run rẩy. Mặt đất đã bị tuyết bao phủ một tầng mỏng, xem ra rơi xuống đã lâu.

Tuyết nhẹ mềm rơi phát qua gương mặt Cổ Dĩ Mạt, dính chút vào lông mi thật dài, tiếp xúc tới nhiệt độ cơ thể, hơi nhỏ một mảnh liền biến thành giọt nước lạnh như băng, trên lông mi, trên sợi tóc, hiện lên trong suốt.

Thảm Mặc công Cổ Dĩ Mạt đến trước cửa nhà, nàng chậm rãi đem Cổ Dĩ Mạt buông xuống, tay trái đỡ nàng, tay phải áo khoác trên người Cổ Dĩ Mạt lấy ra chìa khóa, mở cửa.

“Ngô.” Thảm Mặc mới vừa đem nàng ôm ngang lấy, Cổ Dĩ Mạt liền nhú mày một cái, chậm rãi mở mắt ra.

“Tĩnh?” Thảm Mặc nhìn nàng còn chưa tản đi mê ly trong đôi mắt, vẫn là biểu tình lạnh nhạt kia, hai tay mạnh mẽ đem Cổ Dĩ Mạt ôm đi tới trước ghế sa lon, đem nàng đặt ở trên ghế sa lon êm ái, nằm tốt.

“Cám ơn.” Cổ Dĩ Mạt nằm trên ghế sa lon, nhìn đáng người đẹp dễ của Thảm Mặc dưới ánh đèn, bởi vì say rượu mà giọng có chút khàn khàn, theo đôi môi khép lại, chậm rãi vang ở bên tai.

Nàng một đường cũng chỉ là nhìn gò má an tĩnh của Thảm Mặc, cảm góc cạnh rõ ràng, sống mũi thật nhỏ, người con gái này, mỗi một phần của nàng, cũng như là tinh xảo điêu khắc ra vậy, hơn bất kì một tác phẩm nghệ thuật vô giá nào.

Mê man trong mắt nàng ít đi chút, hoặc giả là mới vừa rồi đón nhận một ít tuyết tức giận, đôi tròng mắt kia, đã là bốn phần rõ sáu phần mê ly, mê ly so với trước không ít đi bao nhiêu.

Thảm Mặc an tĩnh cùng Cổ Dĩ Mạt đối mặt, hai người đều không thích nói nhiều, hiện giờ trong phòng liền tỏ ra, an tĩnh hơi có chút vắng vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Tương Như Dĩ mặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Chương 15

Một năm kia là năm nhuận.

Trên lịch cũ có hai tháng chín.

Năm ấy là năm chậm trễ lần sinh nhật.

Mà ngày hôm đó đúng lúc là “Tuyết rơi nhiều”.

Tôi trưởng thành.

Mẹ đi.

Đêm đó, nơi này của chúng tôi tuyết nổi lên xuống nhiều hiếm thấy, ở “Tuyết rơi nhiều” ngày hôm đó không có báo trước vô tình rơi xuống, tràn ngập khắp cả trời đất, giương mắt nhìn lên, đều là một mảnh mờ mịt trắng như tuyết.

Tôi mặc một cái áo sơ mi thật to, rũ vai, một mình đứng ở trước cửa, tùy ý tuyết che kín tầm mắt, rơi đầy đỉnh đầu, tích đầy hai vai.

Tôi chẳng qua là ngơ ngác nhìn bóng người phía trước bị tuyết rơi xuống nhiều trở nên như ẩn như hiện.

Người cao gầy khó khăn bước đi về phía trước, nhưng mà cho dù tuyết rơi nhiều bay tán loạn, người đó không tính là cô gái khỏe mạnh vẫn cố chấp đi, cũng không quay đầu lại.

Tôi nghĩ, nàng hẳn là không nhớ sinh nhật mình.

Hoặc là, chính bởi vì nhớ, cho nên mới chọn vào tối nay mà rời đi.

Ba năm đầu liền có thể tự do, nàng.

Nhưng là ba nói “Chờ nàng trưởng thành đi.”

Tôi không hiểu. (mình cũng k hiểu -.-)

Ba như vậy yêu nàng, công việc có mệt nhọc đi nữa cũng sẽ về nhà nấu cơm, ôm đồm hết thấy việc nhà, không có nửa câu oán hận nào.

Ba đối với nàng tốt như vậy, quần áo của mình mấy năm cũng chưa từng đổi mới, cuộc sống khó khăn, nhưng mà nàng muốn cái gì, hẳn đem hết toàn lực, cũng sẽ cho.

Ba là như vậy cố gắng làm việc, khỏe mắt nếp nhăn càng ngày càng sâu hơn, năm tháng không chút lưu tình ở phía trên từng đao từng đao dùng sức cắt xuống, hẳn trở nên không giống người ở cái tuổi đó, trở nên già hơn.

Tôi không hiểu, một người chồng tốt như vậy, chịu trách nhiệm chống đỡ gia đình, tại sao nàng phải rời khỏi.

Có cái gì không vừa lòng?

Chồng quá xấu xí? Ba từng là quân nhân, bề ngoài anh tuần cùng cường tráng thân thể mạnh mẽ, cho dù già đi cũng không che giấu được ánh sáng rực rỡ của hắn.

Nhà nghèo quá? Ba đã đem tình cảnh nghèo khổ trở thành gia đình bậc trung, quần áo nàng từng món từng món đều đắt.

Cho nên, tôi vẫn luôn không cách nào hiểu.

Cho nên, tôi nghĩ như thế nào, đều không cách nào biết.

Nàng từ lúc tôi trung học đệ nhất cũng không quản nữa, cho đến hôm nay tôi trưởng thành, nàng vẫn nghĩ tôi là đứa trẻ trung học đệ nhất, chẳng bao giờ lớn lên.

Cho tới bây giờ, cũng không có thử nói liền với tôi, cùng tôi nói chuyện, cùng tôi hiểu rõ lẫn nhau.

Cho tới bây giờ không có.

Nàng luôn chỉ để ý chuyện mình, mình xinh đẹp, mình hưởng thụ.

Ảo tưởng những thứ không thiết thực, tìm kiếm những người so với ba tốt hơn.

Tôi không hiểu, thật không hiểu.

Nàng không phải vợ ba sao, nàng không phải mẹ tôi sao?

Tại sao ai cũng đều hiểu rõ, lại cũng chưa bao giờ đi hóa giải tâm tư?

- Tôi hận nàng.

Bởi vì -

Tôi vẫn thích kia đã từng đối với tôi cẩn thận thương yêu, người phụ nữ chăm chỉ quan ái, kia sẽ thay tôi đan áo len, sẽ thay tôi gọt bút chì.

Cho nên, liền có hận.

Tuyết lớn hơn.

Tuyết lớn chừng hạt đậu không có trở ngại hướng mặt đất phiêu sái, gió hơi nổi lên, khiến cho một số lệch hướng quỹ đạo ban đầu, rơi xuống một bên hoặc chỗ xa hơn.

Nhưng là, rất kỳ quái là, thanh âm gì cũng không có.

Tiếng gió nổi lên vì vụ cùng tiếng tuyết bị gió cuốn, không có gì cả.

Tôi nhắm mắt mấy cái, tuyết đọng trên lông mi rơi xuống, dính chút vào gò má, lạnh thấu xương.

Tôi nghĩ, bọn họ, có thể là đáng thương tôi đi.

Tôi đứng ở trong tuyết, tuyết đọng đã tràn đầy đến mắt cá chân, chút ít chui vào trong giày, thấm vào cốt tủy lạnh như băng.

Bóng người phụ nữ trong bóng tối cùng tuyết rơi nhiều che giấu, càng lúc càng xa.

Ta nhìn nàng đi về phía trước mặt một chiếc Porsche đầu đường, bên xe đứng một người đàn ông che dù màu đen, không thấy rõ mặt mũi, nhưng là người đáng đẹp, tầm vóc cường tráng.

Hắn so với ba tuổi trẻ tài cao, so với ba có tiền, nhưng không có đẹp trai hơn ba.

Ba, là đẹp trai nhất thế gian.

“Người nói đúng không?” Tôi kéo ra khỏi miệng lạnh cóng, hướng về bông tuyết trong lòng bàn tay lăm lăm nói, muốn lộ ra nụ cười, cũng thực hiện, nhưng tôi nghĩ, bộ dáng kia, nhất định rất xấu.

“Định-- “ Trên chuông lớn điểm tiếng chuông mười hai giờ, xen lẫn ở trong gió tuyết, tỏ ra thật sâu xa.

Tôi nhìn người đàn ông đó ôm người ta từng gọi là mẹ, ôm nàng, thay nàng che dù, thay nàng mở cửa xe, chờ nàng ngồi vào kế bên người lái, lại thay nàng đóng cửa xe, sau đó mình đi tới bên kia, ngồi vào chỗ điều khiển.

Tôi nhìn chiếc xe thương vụ có ký hiệu Porsche sáng ngời mang nhiều khí thế dâng trào chờ mẹ ruột tôi đi.

Sau đó,

Bọn họ và nó, cũng dần dần bị bóng tối chiếm đoạt, không nhìn thấy nữa.

Tôi giật giật cơ thể cứng ngắc lạnh như băng, tuyết run rẩy rơi khắp người, xoay người, chậm lại rất lâu, mới máy móc giơ chân lên, đi vào cửa.

“Sinh nhật vui vẻ, Thẩm Mặc.” Tôi nghe được thanh âm khàn khàn từ trong đôi môi đã bị đông cứng của mình truyền ra, trong nháy mắt đi ra ngoài, bị tuyết rơi nhiều chiếm lấy, còn chưa kịp tới xa, liền bị át chế sức sống.

Giống như, tôi vậy.

“Người trưởng thành, Thẩm Mặc.”

Một khắc kia lúc đóng cửa lại, tôi không khỏi rơi xuống nước mắt, nóng bỏng lệ quét qua gò má lạnh như băng, là nóng đau nhói tim.

Đúng vậy, người trưởng thành, Thẩm Mặc.

Một người, đêm tối không có mẹ, ở cuộc sống tuyết rơi nhiều bay tán loạn, tôi, trưởng thành.

Bạn đang đọc truyện *Tương Như Dĩ Mặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Chương 16

“Thế nào?” Thẩm Mặc thu hồi tầm mắt, xoay người vào phòng ngủ đi tới cầm khăn mới, lúc trở về lần nữa nhưng phát hiện Cổ Dĩ Mạt vẫn yên tĩnh nhìn chăm chăm nàng, không nói.

“Cô đặt vé máy bay sao?” Đôi mắt Cổ Dĩ Mạt ám trầm, dòng nước ngầm màu đen hiện ra, nàng hơi ngẩng đầu lên, nhìn Thẩm Mặc cạnh ghé sa lon cảm

một cái khăn tắm, hỏi nhỏ.

Thẩm Mặc: “....”

Thẩm Mặc trên gương mặt tinh xảo không cảm giác, nàng nhìn chăm chăm Cổ Dĩ Mạt, không hề biết cái đề tài này là như thế nào nói ra.

“Ân?” Cổ Dĩ Mạt chống người lên biến thành tư thế ngồi ghế salon, nàng dựa vào lưng ghế, ngẩng đầu lên, nhìn Thẩm Mặc, đôi môi hé mở, một tiếng hỏi, mi khơi mào, mặt không cảm giác giống vậy.

Thẩm Mặc: “....”

“Còn không có, chuẩn bị tối nay đặt.” Thẩm Mặc đem khăn lông vắt vào chỗ dựa ghế salon, xoay người bưng chung trà lên chuẩn bị một ly nước ấm, một bên đưa cho Cổ Dĩ Mạt một bên nhàn nhạt trả lời.

“Cám ơn.” Cổ Dĩ Mạt nhận lấy nước, cúi đầu nhấp một miếng, mái tóc dài che kín hai con ngươi ngăm đen thoáng qua một tia sáng.

Là tia sáng tính toán.

Cổ Dĩ Mạt suy tư một hồi, lại ngẩng đầu lên nhìn đôi mắt Thẩm Mặc đang cúi đầu nhìn mình, vốn là chuẩn bị nói gì, nhưng lúc đối mặt cùng con ngươi màu hổ phách đậm nhả hiện lên dịu dàng kia, chợt nói không ra lời.

Lòng, nhảy loạn càng trầm trọng hơn.

Cặp mắt kia, nơi sâu nhất cất giấu cô độc cùng bi thương, nhưng mà bề ngoài lại xinh đẹp như này, ánh sáng đậm nhả tựa thủy lưu, trong mắt chậm rãi chấp chôn dòng nước chảy.

Đã, hết cứu.

Cổ Dĩ Mạt nghiêng đầu, có chút bối rối rời ra tầm mắt Thẩm Mặc, nhìn ly nước trên tay hơi lắc lư, trong lòng chấp nhận than thở, nhưng mà tim đập một tiếng lại một tiếng lần ất kịch liệt.

Mình đã, bị người con gái này, kéo vào vực sâu không biết tên, nhưng lại không muốn thoát khỏi.

“Thế nào, Cổ tổng? Không thoải mái?” Thẩm Mặc thấy Cổ Dĩ Mạt cúi thấp đầu, hồi lâu không nói, nhớ tới người này mắc bệnh dạ dày, tối nay lại uống như vậy nhiều, sợ bệnh da dày lại chạm vào, ngồi xôm người xuống, giọng nói ôn hòa phát qua sợi tóc Cổ Dĩ Mạt, đổ lỗi tai của nàng.

Cô không nên dựa vào gần như vậy.

Cổ Dĩ Mạt chợt ngồi dậy, sống lưng dựng thẳng dậy tỏ ra hết sức mất tự nhiên.

Nàng nhìn Thẩm Mặc trước mặt dung mạo nhàn nhạt, dưới ánh đèn lộ ra da thịt mỹ ngọc sáng bóng, có chút bối rối bưng nước nhấp một miếng: “Không có, tôi không có không thoải mái. Cô nếu chưa có đặt vé máy bay, tôi giúp cô đặt đi, coi là đáp ơn tôi nay.”

Tôi có ăn cô sao, Cổ tổng, cô như vậy căng thẳng người cách xa tôi. Thẩm Mặc bất đắc dĩ đứng lên, nhưng khi đứng dậy cúi đầu trong lúc vô tình quét qua một bên tai của Cổ Dĩ Mạt không bị tóc che ửng đỏ.

Mi mông khê gát, khoe miệng một tia độ cong.

Thẩm Mặc nhìn Cổ Dĩ Mạt cúi đầu một hộp tiếp một hộp uống nước, màu hổ phách trong con ngươi sáng lấp lánh, vài tia nụ cười vài tia ôn hòa.

“Nếu như Cổ tổng cố ý như vậy, tôi cũng liền không thể trái hảo ý của Cổ tổng.” Thẩm Mặc câu khởi môi, nhìn cặp trên nhà mình vẫn là không dám ngẩng đầu lên.

“Khụ. Vậy tôi liền thay cô đặt, muốn lúc nào?” Cổ Dĩ Mạt cuối cùng giống như điều chỉnh tốt lại, ngẩng đầu lên, nhưng thấy Thẩm Mặc câu môi đang nhìn mình, vội vàng che giấu hắng giọng một cái.

“Chiều mai liền có thể.” Thẩm Mặc còn là bộ dáng kia, nụ cười trong con ngươi đọng đưa, môi mông hé mở, nhìn Cổ Dĩ Mạt, độ cong của môi ôn hòa mềm mại.

“Nga, ân...ân, được.” Cổ Dĩ Mạt nhìn môi của nàng, nhìn con ngươi dịu dàng của nàng, có chút lún sâu khó mà thoát khỏi.

Nàng liền nhìn như vậy nàng, an tĩnh, si mê. Lúc cảm thấy được trong mắt đối phương vài tia cười mới chợt lấy lại tinh thần, bên tai càng lúc đỏ, trả lời có chút đứt quãng.

“Cổ tổng nghỉ ngơi xong?”

“Xong hết rồi, thế nào?” Cổ Dĩ Mạt sống lưng thẳng lên, điều chỉnh mình một chút ưu tư không đúng, nhìn Thẩm Mặc, hỏi.

“Vậy thì đi tắm trước đi, khăn tắm ở sau lưng.” Thẩm Mặc chỉ chỉ khăn tắm trên salon sau lưng Cổ Dĩ Mạt, chỉ phòng tắm bên phải sau lưng.

“Được, cảm ơn.” Cổ Dĩ Mạt cuối cùng cũng khôi phục bộ dáng đứng dậy cầm khăn tắm lên, quay đầu lúc cùng Thẩm Mặc mặt quá gần, khí tức thanh lãnh trên người nàng xen lẫn vài tia rượu chất thoang thoang nhào vào gò má Thẩm Mặc, Thẩm Mặc tỉnh bơ lui một bước, vẫn là câu môi, nhìn nàng, hơi mở miệng: “Không cần khách khí.”

Cổ Dĩ Mạt nhìn động tác Thẩm Mặc lui về phía sau, mâu quang loe loe, nhưng cũng không nói gì, đem nửa ly nước thủy tinh còn lại thả vào trên bàn uống trà nhỏ, cầm khăn tắm đi vào phòng tắm.

Thẩm Mặc nhìn cửa phòng tắm đóng lại, đi vào phòng bếp chuẩn bị làm canh giải rượu.

Mặc dù mình tỉnh rượu không ít, nhưng để ngày mai đầu không còn đau, uống một chút cũng tốt.

Thẩm Mặc một bên từ trong tủ lạnh lấy ra nguyên liệu, một mặt tổng cảm thấy có cái gì, quên dặn dò.

Nói về người này không có rượu làm sao tỉnh, có thể đứng được sao?

Bạn đang đọc truyện *Tương Như Dĩ Mặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Chương 17

“Àm! Đông!”

Thẩm Mặc: “.....”

Thẩm Mặc đang rót canh giải rượu dừng tay lại, nàng nhìn chăm chăm canh trong nồi một lúc lâu, yên lặng không nói.

Thẩm Mặc đem canh đổ vào hai cái chén sứ, bình tĩnh đem bung đến phòng khách, dẽ vào trên bàn uống trà nhỏ, sau đó mới xoa xoa tay, hướng phòng tắm đi tới.

Không có nghe được âm thanh thân thể con người rơi xuống đất, hẳn là cái giá bảo hộ rơi.

Người này lại không thể yên tĩnh một hồi sao.

Thẩm Mặc đi qua phòng thay áo, cầm lên một cái khăn tắm mới, đứng ở cửa phòng tắm, nàng xuyên thấu qua kính thủy tinh mờ, nhìn bóng người dưới vòi hoa sen như là ngồi xuống không nhúc nhích, Thẩm Mặc gõ cửa ba cái, bóng người bên trong cửa vẫn là không động.

Đây không phải là ngủ chứ?

Thẩm Mặc vặn chốt cửa, lại không có khóa lại.

Nàng thở ra một hơi, nhanh chóng mở cửa, vào cửa trong nháy mắt đem khăn tắm ném qua, chuẩn xác trùm lên trên người con gái dưới vòi sen.

Nhưng lại ở trong nháy mắt đi lên, bị nước ấm nơi vòi sen làm ướt đầm, đường cong là lướt như ẩn như hiện.

Tổng tài, cô như vậy là phạm tội.

Thẩm Mặc bắt đắc dĩ thở dài, đi lên phía trước, đứng ở trước người Cổ dĩ Mạt, áo sơ mi trên người trong nháy mắt bị ướt, sát trên người, xương quai xanh tinh xảo chỗ mấy giọt nước trong suốt bao vây xương bên trong, da thịt bên trong trắng nõn.

“Cồ...tổng !!!” Thẩm Mặc mới vừa mở miệng kêu một tiếng, Cổ dĩ Mạt trước mặt đột nhiên nắm nàng vai, đem nàng cùng nhau kéo lên, chợt đẩy nàng một cái, sống lưng đụng vào gạch sứ bị hơi nóng làm ướt, nàng còn chưa kịp cảm nhận được đau, cơ thể Cổ dĩ Mạt trơn mềm lại chợt dính vào.

Khăn tắm khoác trên người sớm ở lúc đối phương đứng lên đã bay xuống, cơ thể trắng nõn không tỳ vết bại lộ ở dưới ánh đèn, hơi nóng vòn quanh thân, có một tia khí tức nồng nực cảm dục.

Thẩm Mặc cương cứng ngay tại chỗ, Cổ Dĩ Mạt vòng lấy eo nàng, da thịt trơn nhẵn dán nàng thật chặt, cầm đặt trên vai của nàng, men say của rượu phun vào bên tai, vòn quanh chớp mũi, trộn lẫn với hơi nóng trong, thật lâu không tiêu tan.

Thật là, đủ rồi.

Thẩm Mặc một cử động cũng không dám, da thịt trắng nõn tựa như trẻ sơ sinh kia đang dán thật chặt lấy mình, nghĩ đến đây, cảm giác được cổ thân thể

kia thật ám áp, lại ý thức được đối phương là đang coi hết, nàng thật không dám động.

Gương mặt Thảm Mặc ẩn ở dưới hơi nóng, hòa hợp với hơi nóng theo dòng nước ấm không ngừng tuôn ra, dần dần bao phủ hai người, dáng người Cổ Di Mạt treu ghẹo có thể che đây, ít đi vài tia bại lộ thẳng thừng, nhiều thêm vài tia mỏng lung yêu dị.

Vốn đã là một cô gái quyến rũ, hiện tại lại như vậy không giữ lại chút nào hiện ra ở trong hơi nước mỏng lung, là ai đều không cách nào xem nhẹ quyến rũ và xinh đẹp của người nọ từ trong xương.”!!!” Thảm Mặc đang chuẩn bị đẩy ra người một mực không thấy hành động này, tay mới vừa từ bên cạnh người kia nâng lên, bên trái bỗng nhiên một tia mềm mại nóng như lửa, cả kinh nàng lại chột rụt tay về.

Cổ Di Mạt mái tóc dài trơn bóng ẩm ướt, sát ở sau lưng, che ở đi đường cong yêu dị kia, ở dưới ánh đèn, ở trong sương mù khuôn mặt Cổ Di Mạt chôn ở cổ thảm Mặc, hiện lên một bóng mờ, mặt nàng ẩn ở dưới bóng tối, mái tóc dài đen như mực dán vào má phải, không thấy rõ biểu tình.

Cổ Di Mạt chỉ cảm thấy nàng không nhìn được.

Người nọ ôn nhu chiều cổ, giọng nói dịu dàng, con ngươi màu hổ phách đậm nhũ, nhớ tới động tác người nọ lui về phía sau một bước, trong lòng buồn bã, tâm tình yêu thích nhưng không cách nào áp chế nó phát tác ra, nàng không thể làm gì khác hơn là cuộn tròn, nói cho mình tĩnh táo, ai ngờ người nọ nhưng lại ở thời điểm này đến, một cái khăn tắm đưa tới, che kín sống lưng mình, lại là cử chỉ ôn nhu như vậy.

Vì sao, rõ ràng không thích mình, nhưng lại đối với mình ôn nhu như vậy?

Lúc đối phương ngồi xổm trước người, lúc giọng nói mát lạnh nhưng không mất đi nhu hòa mới vừa phát ra, nàng liền chịu đựng không được nữa.

Nàng muốn cùng người này chung một chỗ, ngay tức khắc, lại thẳng đến mãi mãi.

Hoặc có thể là rượu còn thúc giục, khiến cho tâm tình ngày thường bị đè nén khí thế dâng trào phá vỡ thần trí vốn cũng không thanh minh, chạy ra ngoài.

Cổ Di Mạt ôm lấy eo nhỏ hết sức của Thảm Mặc thật chặt, chân dài nhẵn bóng quấn lấy hai chân Thảm Mặc, chen vào, vùi đầu nơi cổ đối phương, đôi môi nóng bỏng sợ sệt mà lại nhu thuận chạm vào da thịt nơi cổ Thảm Mặc, là hơi lạnh, non mềm.

“Cổ tổng, cô đây là đang làm gì?” Điều chỉnh xong ưu tư Thảm Mặc gương mặt không cảm giác chia vào, nhìn vòi hao sen phía trước không ngừng tuôn ra nước nóng, giọng nói mát lạnh, ngữ điệu nhu hòa.

Thật giống như chuyện đối phương làm hoàn toàn không có ảnh hưởng, biểu tình giống như bình thường vậy, giọng nói như vậy, ngữ điệu như vậy.

Nhàn nhạt, dịu dàng, ôn hòa.

“Tôi đang theo đuổi cô.” Thanh âm Cổ Di Mạt không trong trẻo lạnh lùng giống trước kia nữa, mang chút men say khăn khăn cùng hơi nóng hòa hợp xuống êm ái quyến rũ, uyển chuyển nhưng lại không yếu dã, quyến rũ nhưng lại không mất trong trẻo lạnh lùng.

Xem ra lý trí là vẫn còn.

Nhưng là Tổng tài đại nhân, tôi quả thực không nhìn ra hành động này là đang theo đuổi tôi, tôi chỉ có thấy được khắp phòng “Vô lễ”.

Dĩ nhiên, tôi sẽ không dùng “Đùa bốn lưu manh“, cô yên tâm

“Cổ tổng, cô uống say, tới, tôi thay cô gội đầu.” Thảm Mặc dịu dàng đẩy Cổ Di Mạt ra, Cổ Di Mạt cũng không có phản kháng mặc cho nàng đẩy mình ra, sau đó kéo tay trái mình tay, dắt mình đi tới làm đầy bồn tắm nước nóng. (được rồi ta thừa nhận...ôn nhu công -.-)

“Cô nằm dọc theo, tôi thay cô gội đầu.” Thảm Mặc nắm tay Cổ Di Mạt đưa về phía trước, Cổ Di Mạt hiểu ý bước vào bồn tắm, hết sức nghe lời ngâm ở trong nước nóng, nằm dọc theo, tóc trút xuống, che kín khuôn mặt tĩnh xảo kia.

Thảm Mặc nhìn cô gái này mới vừa rồi “Mãnh liệt” “Vô lễ” như vậy với mình hiện tại lại trở nên ngoan ngoãn như vậy, quả thực có chút buồn cười, nàng nhặt lên khăn tắm bị Cổ Di Mạt làm rơi trên đất, nặn ra một chút, êm ái thay đối phương tắm nổi lên tóc.

Cổ Di Mạt bức bối không lên tiếng, Thảm Mặc đem tóc đẩy ra hai bên, lúc thấy đôi tai đỏ ửng, chậm rãi kéo môi lên.

Làm cũng đã làm rồi, còn xấu hổ cái gì.

“Cổ tổng?” Cổ Di Mạt bỗng nhiên đưa tay từ trong nước ra, ngọc bích nâng lên, nhẹ nhàng kéo tay áo sơ mi xắn lên của Thảm Mặc đang thoa bong bóng trên đầu cô. Thảm Mặc Cổ Di Mạt cúi đầu xuống, nhú mảy, lên tiếng hỏi.

“Tôi cái đó thật sự là đang theo đuổi cô.” Đợi một lúc lâu mới truyền tới giọng nói Cổ Di Mạt có chút buồn buồn, Thảm Mặc ngăn một chút, chột cười.

“Cổ tổng.” Thảm Mặc câu môi, trong con ngươi màu hổ phách tràn đầy ý cười.

“Àn?” Cổ Di Mạt đem cằm gác lên trên cánh tay, mặc cho Thảm Mặc hí hoáy mái tóc dài của mình, dịu dàng đáp một tiếng.

“Cô cái đó không gọi 'Đang theo đuổi tôi', đối với cô nương vị thành niên mà nói, cô gọi là 'Đùa bốn lưu manh'; đối với cô gái hai mươi tuổi đã thành niên

mà nói, cô gọi là 'Vô lễ'; đối với nữ nhân thành thực mà nói, cô gọi là 'gây rối', mà đối với phụ nữ cốt cách mà nói, cô gọi là 'Cần rờ'. Biết không?" Trong con người Thẩm Mặc nụ cười lưu chuyển, nàng nhìn Cổ Dĩ Mạt tựa đầu lại hướng trong oán trách, độ cong khóe miệng càng tăng lên.

Mặc Mặc thật là -.- Người ta thì đang rối rắm...

Bạn đang đọc truyện *Tương Như Dĩ Mặc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Chương 18

“Không đúng.”

“Hừ?” Thẩm Mặc đang lau tóc cho Cổ Dĩ Mạt, nghe được giọng nói buồn buồn của Cổ Dĩ Mạt truyền tới, dùng xoa tay, đáp một tiếng, là giọng thăm dò.

“Cái gì không đúng?”

“Cô nói không đúng.”

“Đừng động, nước sẽ chảy vào trong mắt.” Tay Thẩm Mặc dè ở trên đầu đối phương cảm giác được đối phương đang chuẩn bị ngẩng đầu lên, hơi dùng sức một chút, ngăn đối phương lại.

“Cái gì lại không đúng?” Thẩm Mặc nhẹ nhàng thay đổi phương gọi đầu, một bên xoa tóc, một bên thờ ơ đáp lại.

“Cô không có ở trong đó, cho nên tôi cái đó vẫn có thể gọi là 'Đang theo đuổi cô'.” Cổ Dĩ Mạt ngoan ngoãn lần nữa tựa đầu lên cách tay nằm ở trên bồn tắm, tùy ý Thẩm Mặc loay hoay với tóc mình.

Bởi vì mặt chôn trong cánh tay cùng người trở thành không gian khép kín, lúc truyền ra có chút nặng nề cùng giận dữ ở bên trong.

“Nga? Tôi nói những nhóm kia chỉ còn lại ông lão cùng đứa trẻ con, tôi chẳng lẽ lại nằm trong hai đội ngũ đó sao, người già yếu bệnh hoạn? Nếu thật nằm trong hai đội ngũ đó, cô cái đó càng không thể gọi là 'Đang theo đuổi tôi', hẳn gọi là 'Biến thái'.”

Thẩm Mặc câu khóe miệng, mắt mang nụ cười nhìn Cổ Dĩ Mạt, giọng nói hài hước.

Mới vừa nói xong hai chữ “Biến thái”, Cổ Dĩ Mạt liền đưa tay ra thừa dịp Thẩm Mặc không phòng bị,捏 eo nàng. Thẩm Mặc không có chuẩn bị, bị vịn hít một hơi khí lạnh.

“Kia Cổ tổng thấy tôi thế nào?” Thẩm Mặc giúp Cổ Dĩ Mạt xối lại tóc sạch sẽ không tiếp xúc, liền buông tay ra, cầm khăn tắm trên đất đứng lên, quần áo bị nước ướt dán chặt vào người, như ẩn như hiện cảm dỗ.

Cổ Dĩ Mạt đem tóc cột ở sau gáy, lộ ra cổ trắng nõn, giọt nước từ cổ trượt xuống cằm, lưu lại một chuỗi óng ánh.

Thẩm Mặc nghiêng khai tầm mắt, tận lực không tiếp xúc đến bất kỳ vị trí nào trên thân thể đối phương.

“Cô gái cô độc, tang thương, lạnh nhạt.” Hai chân thon dài của Cổ Dĩ Mạt mở rộng ra, nàng hơi đứng dậy, sống lưng tựa vào trên vách, nhìn về Thẩm Mặc phía trước đứng trước giá để đồ xếp lại chai chai lọ, khôi phục giọng mát lạnh dây dưa quanh hơi nóng, chậm rãi truyền vào hai tai Thẩm Mặc, tay phải nàng nâng đồ lên chợt cứng lại.

Thẩm Mặc lẳng lặng nhìn sữa dưỡng da trước mặt, không nói. Con người màu hồ phách nhưng là sống mắt lưu chuyển, giống như một hạt thủy tinh màu nhạt dưới ánh mặt trời, tới lúc chiếu sáng, lóe sáng một cái chớp mắt, ở lúc ánh sáng rời đi, lại thuộc về trạng thái yên lặng.

Cô đem tôi nhìn thấu đáo như vậy, tôi sẽ có một loại cảm giác trần trụi, Cổ tổng.

Thẩm Mặc trong lòng bất đắc dĩ thở dài, đem dầu gội cùng dầu xả để lên, cầm sữa dưỡng da sau đó xoay người, đối mặt với tầm mắt Cổ Dĩ Mạt nhìn mình.

“Đối với kiểu cô gái này, tôi liền có thể gọi là 'Đang theo đuổi cô'.” Cổ Dĩ Mạt nhận lấy sữa dưỡng da Thẩm Mặc đưa tới, ngược đầu nhìn Thẩm Mặc đứng ở bên người nhưng nhìn về phía cửa phòng tắm, giọng nói trong trẻo lạnh lùng xen lẫn vài tia quyến rũ cùng nhu mì không tàn đi, da thịt trắng nõn bị nước bao quanh, ở dưới ánh sáng màu vàng của đèn hiện lên mê huyền. Tựa như nắng chiều chiếu sáng trên mặt hồ, kia từng khối kim đồ đựng đưa, xinh đẹp mê huyền, hấp người mê vào.

“Nga? Đây là cái gì suy luận?” Thảm Mặc đi về phía vòi hoa sen, đem khăn tắm nhặt lên, cúi đầu không nhanh không chậm xếp, giọng nói yên tĩnh lạnh lùng ở trong phòng tắm vang vọng, có một phen dư vị khác.

“Tôi suy luận.” Cổ Dĩ Mạt đưa tay chống lên, chống đầu tựa vào dọc bồn, câu môi nhìn Thảm Mặc, trong con ngươi đen kịt lên ánh sáng trầm tĩnh, kia nhất định phải được niềm tin.

Thảm Mặc xếp xong khăn tắm, khoác lên trên cánh tay trái liền hướng cửa phòng tắm đi tới, môi mỏng hé mở: “Cổ tổng nói vậy, thì chính là vậy, tôi ra ngoài trước.”

“Chờ một chút, cô không nói chút gì sao?”

“Cổ tổng muốn tôi nói gì?” Thảm Mặc dừng lại bước chân, cũng không xoay người lại, nhìn chằm chằm cửa phòng tắm, nhẹ giọng hỏi lại.

“Tôi muốn theo đuổi cô.” Thanh âm Cổ Dĩ Mạt kiên định từ phía sau truyền tới, sống lưng Thảm Mặc thẳng cứng lại trong chớp mắt.

Cô dừng có nói lý trực khí trắng (cây ngay...chết đứng) như vậy có được hay không.

“Cổ tổng thật là muốn theo đuổi tôi? Ta nhưng là con gái.”

“Thảm trợ lý sẽ quan tâm hai cô gái yêu nhau sao?”

“Tự nhiên sẽ không, tình cảm thế gian, tồn tại tức là có lý.”

“Vậy tôi theo đuổi cô, có cái gì không ổn đâu?” Cổ Dĩ Mạt chống đầu, môi câu nhẹ, mâu quang vắng lặng, âm thầm tuôn chảy: “Tất nhiên không có gì không ổn, bất quá tôi chỉ cùng Cổ tổng nhận thức chưa đủ một tuần, Cổ tổng đây là nói đùa đi?”

Cô đây là sinh lòng mê gái tóc độ đại la bóc.

Cổ Dĩ Mạt: “...”

Cổ Dĩ Mạt chột từ trong bồn tắm đứng lên, Thảm Mặc nghe được tiếng nước chảy sau lưng bị khuấy động, sống lưng cứng ngắc.

Lập tức, Cổ Dĩ Mạt liền nâng lên chân thon dài bước ra bồn tắm, mỗi bước đi nước chảy trên người tạo ra âm thanh, giống như người ở trong trời đầy mưa đi, mỗi một bước xuống, đều sẽ có tiếng vang nước bị chà đạp.

Hoa vẩy lên không nhỏ xuống một giọt nước, ở trên mặt đất nước đọng đánh ra một mảnh sóng gợn.

Cổ Dĩ Mạt chậm rãi đi tới sau lưng Thảm Mặc, hai mắt nàng bình tĩnh nhìn sống lưng Thảm Mặc bị mái tóc dài che đầy, hai chân thon dài bị quần tây thật chặt ôm tròn, nàng hạ xuống con ngươi, tiến lên một bước, hai tay từ cánh tay của đối phương chen qua, ôm thật chặt eo đối phương bị áo sơ mi ướt đầm ôm chặt, bắt tay trơn mềm, giống như không có áo quần.

Cổ Dĩ Mạt đem cằm chống đỡ trên vai Thảm Mặc, xít lại gần lỗ tai nàng, hơi thở ấm áp phát qua tai Thảm Mặc, Cổ Dĩ Mạt thậm chí cảm nhận được lông tơ của Thảm Mặc.

Thảm Mặc cứng sống lưng, nhưng vẫn không thể tránh khỏi cảm nhận được sau lưng hai khóa mềm mại của người kia dán thật chặt mình, nàng chỉ có thể khẩn cầu đối phương không nên động.

Sớm đã phát hiện nghiệt duyên, bất quá chẳng để ý tới, tính tình của nàng có một phần lớn là “Tùy theo hoàn cảnh”, còn có một phần lớn chính là “Tùy duyên”.

“Thảm Mặc.”

Cổ Dĩ Mạt tiến tới bên tai Thảm Mặc, thanh âm là bảy phân ôn nhu ba phân quyền rũ.

Nàng lần đầu tiên kêu tên họ của đối phương, mà không phải là “Thảm trợ lý” mang chút trả thù trong lòng.

“Àn?” Thảm Mặc trong lòng thờ dài, thanh âm mềm mại đáp lại.

Thôi thôi.

“Thảm Mặc.”

“Ừ.” Nàng nhàn nhạt đáp lời, không nói nhiều.

“Thảm Mặc.” Hai tay Cổ Dĩ Mạt ôm chặt lấy eo đối phương, đem đối phương hướng trong ngực mình xiết chặt.

Thảm Mặc toàn thân cũng cứng lên, nàng đem sự chú ý của mình hết sức chuyển hướng ngoài cửa, lo đi hai luồng mềm mại sau lưng đang dán mình thật chặt.

“Ân, tôi đây.” Thẩm Mặc đối với người con gái quan tâm mình lại hiểu mình không có bất kì tâm tình mâu thuẫn.

Da thịt nàg cũng không khiến mình sinh chán ghét, cũng không tức giận.

Nhưng cho dù là vậy, nàg cũng không có ưu tư gì thêm nữa.

“Tôi thích cô.” Cổ Dĩ Mạt nói ra những lời này, bên tai chợt đỏ bừng, thanh âm cũng thêm mấy phần dịu dàng cùng then thưng.

“Cô không cần trả lời tôi, tôi biết cô còn chưa thích tôi, nhưng tôi cần cô cho phép tôi theo đuổi cô.” Cổ Dĩ Mạt ôm lấy cả người người yêu ướt đầm trong ngực, còn có thể ngồi ôm không loạn, quả thực không dễ.

“Tôi cũng không có cảm quyền cô thích tôi, tự nhiên cũng không có cảm quyền cô theo đuổi tôi.” Thẩm Mặc cảm nhận được người sau lưng lộ một tia không tự tin, trong lòng mềm mỏng, nhẹ giọng nói.

“Vậy cô ra ngoài trước đi.” Cổ Dĩ Mạt có được chấp nhận, có chút không nỡ buông ra Thẩm Mặc, lui về phía sau mấy bước lại rút về bồn tắm.

“Được.” Thẩm Mặc đáp một tiếng, cuối cùng đi ra phòng tắm, khép cửa lại.

Bạn đang đọc truyện *Tương Như Dĩ mặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Nữ Sinh Tốt Bụng (Phiên Ngoại)

Tôi họ Không, kêu Không Nghệ, là bạn cùng lớp trung học đệ nhị với Thẩm Mặc.

Trong ba năm, tôi cùng Thẩm Mặc trao đổi cũng không nhiều.

Hoặc giả là khí tức quanh người nàg không cách nào để cho người khác đến gần, cảm thấy phá vỡ phần yên tĩnh kia, chính là một loại tội.

Nàg một mực đều là một mình.

Bất luận là buổi sáng tới trường học rất sớm, hay là buổi trưa đi ăn cơm, hoặc là buổi tối tự học về nhà.

Luôn luôn, đều là một mình.

Thậm chí trong lớp làm bản báo cáo, nàg cũng là một mình hoàn thành.

Màu sắc đồng tử của nàg rất đẹp, là màu hồ phách nhân nhạ.

Cùng khí chất của nàg rất xứng.

Đậm nhấ, yên lặng, có trải qua thay đổi tang thương như vậy.

Một cô gái trung học đệ nhị xinh đẹp lại bị cô độc bao quanh, hoàn toàn không giống một học sinh trung học đệ nhị mười bảy mười tám tuổi.

Nàg đã thoát khỏi ràng buộc của tuổi tác, thoải mái với thanh xuân, thành một cô gái từng trải so với một người hai ba chữ tuổi.

Đúng vậy, cô gái, mà không phải là học sinh trung cấp đệ nhị.

Nhớ chín năm trước, thời điểm lớp mười một.

Tôi từng ở quán rượu gặp phải nàg, lúc ấy rất ngạc nhiên, bởi vì cô gái như vậy vốn sẽ không xuất hiện ở địa phương âm ỉ thế này.

Nhưng mà lúc ấy thấy nàg, cũng là một mình.

Sau đó rời đi, bên cạnh nàg có hai người bầu bạn, tôi nhìn bóng lưng của các nàg, nhưng vẫn cảm giác được, nàg không ở cái thế giới này, nàg một thân một mình, ở địa phương chúng ta đều không từng đến qua, một người, đứng ở nơi đó.

Cho dù bên cạnh nàg vây quanh rất nhiều người, nhưng tôi thấy, bóng lưng vẫn bị thương như vậy, khí tức cô độc.

Có lẽ, nàg chính là cô độc, cô độc chính là nàg.

Tôi từng cùng nàng trao đổi qua mấy lần, đều là chuyện vụn vặt trong lớp, nàng lại như người trưởng thành vậy cẩn thận suy nghĩ, suy xét toàn bộ.

Kết quả lần hoạt động trong lớp kia tổ chức hết sức tốt đẹp.

Tôi nói: “Cậu sao không làm lớp trưởng đi, ủy viên tuyên truyền cũng chỉ là làm bảng tin báo cáo, chôn vùi một nhân tài.”

Khi đó nàng đang thu thập bàn học, từng quyển đều được dựng lên, sắp hàng có thứ tự, ngăn nắp thỏa đáng.

Lúc ấy nàng nghe lời tôi, tay cầm sách dừng một giây, lại không nhanh không chậm tiếp tục sửa sang lại.

Nàng cười một tiếng, quay đầu nhìn tôi, cặp mắt màu hổ phách hiện lên ánh sáng trầm tĩnh.

“Lớp trưởng quá không thú vị, nếu thật là nhân tài, tôi dĩ nhiên là sẽ không bị mai một.” Tôi nhìn bóng người nàng lại cúi đầu thu thập bàn học, chợt có chút cảm thấy, người này, cũng không ở thế giới của chúng ta.

Nàng chưa bao giờ chấp nhận bất kỳ nam sinh nào theo đuổi, nữ sinh lấy lòng cũng chỉ là cười cười lui về.

Tôi từng cho là nàng yêu cầu quá cao.

Sau đó tôi mới hiểu được, ở trường học này, không có người xứng với nàng.

Không chỉ là bề ngoài, còn có trái tim kia đã sớm bị xiềng xích trói buộc.

Ở trường học này mọi người vẫn là thanh xuân bông bột, không có ai, có thể hiểu nàng, không có ai, có thể che lấp được tổn thương trong lòng nàng, không có ai, có thể đứng đến bên cạnh nàng, cùng nàng một chỗ.

Không có ai.

Bởi thế tôi liền cho là người này dĩ nhiên tính tình là lạnh như băng.

Năm ấy cuộc thi tốt nghiệp lớp mười hai tới gần, bởi vì tôi quản lý chìa khóa của lớp, cho nên buổi sáng tới rất sớm mở cửa, ngày thường đều là tôi vừa tới không bao lâu, nàng liền sẽ đến.

Ngày đó, cũng giống như vậy.

Buổi sáng hôm đó trời mưa, đột nhiên mưa như thác đổ.

Sau khi tôi đến mới bắt đầu ngớt, đem dù chạy vào trường học có chút vui mừng.

Tôi đứng ở bên cửa sổ, mở cửa sổ ra, sau đó, liền thấy được nàng trong mưa.

Nàng cách trường còn có chút khoảng cách, không có che dù, cũng, không có chạy nhanh.

Cho dù mưa như thác đổ, nàng cũng chỉ là không nhanh không chậm đi, ba lô sau lưng bị ướt, eo và mái tóc dài bị ướt, toàn thân, đều bị ướt.

Nàng giống như từ một cái thế giới khác đến, ở thế giới kia chỉ có một mình nàng, mà cái thế giới này, cũng chỉ có một mình nàng.

Nàng vào tòa nhà, vào phòng học.

Tôi nhìn nàng khắp người nhỏ nước, đang suy nghĩ, nàng phải làm sao, liền ngồi như vậy trong giờ học sao? Sẽ phát sốt chứ?

Tôi nhận một ly nước ấm đưa cho nàng, không chạm được tay nàng, chỉ là đến gần, nhưng làm tóc gáy dựng thẳng lạnh như băng.

“Cảm ơn.” Nàng rất lễ độ hướng tôi gật đầu nói cảm ơn.

Tôi đang muốn nói gì, bụng chợt đau đón bứt rứt lại để cho mặt tôi trắng bệch.

Nguy rồi, hôm nay là kinh nguyệt.

Tôi vẫn luôn đau bụng kinh, rất nghiêm trọng.

Mấy ngày này tôi vẫn thường xin nghỉ ở nhà trọ, nhưng mà gần đây quá bận rộn, quên mất.

Lúc tôi đau đến lợi hại, ngất đi cũng có thể.

Tôi đỡ bằng ghế, che bụng, mi mắt dần làm một đoàn.

Đau đến toát ra mồ hôi lạnh.

Nàng vốn đã chuẩn bị đi đến chỗ, tôi cũng cho là tính tình nàng lạnh lẽo, sẽ không để ý tới tôi. Ai ngờ nàng lại buông xuống cặp sách cùng nước, đi tới.

Nàng ở trước mặt tôi ngồi xuống, mặt không cảm giác biểu cảm, cặp mắt không có ưu tư nhìn tôi.

“Thế nào?”

Nàng nhẹ giọng hỏi.

“Đau... kinh nguyệt tới.” Tôi không kiên trì nổi, ngồi vào trên băng ghế, nàng ngẩn người, chậm rãi ngồi dậy nhìn tôi, hai tròng mắt hơi trầm xuống, như là đang suy tư điều gì.

“Phải đi bệnh viện sao?” Nàng nhìn tôi, hỏi.

Tôi sửng sốt, không nghĩ tới nàng sẽ quan tâm tôi một bạn học so với người lạ khá hơn chút.

“....” Tôi đau đến nói không ra lời, cũng không biết nàng có đưa tôi đi hay không, nhưng vẫn gật đầu một cái.

“Cô có đủ không?” Nàng đột nhiên hỏi, tôi ngậy ngẩn một hồi, dùng ngón tay chỉ chỉ bàn học sau lưng.

Nàng hiểu ý tìm được dù, sau đó đưa cho tôi.

Tôi cho là nàng bảo tôi đi một mình, có chút tuyệt vọng, tôi đau đến lời cũng không nói được làm sao tự mình đi.

Nhưng mà đang lúc tôi nóng nảy, nàng chợt tiến lên đến gần tôi.

Sau đó, chợt đem tôi chặn ngang bệ lên. (Thả thính lung tung thật -.-)

Tôi kinh ngạc với hành động cùng sức lực của nàng, phải biết tôi ít nhất cũng gần một trăm cân (50kg), nàng lại không tốn chút sức lực nào dùng cách bế tốn sức nhất đem tôi bế lên, cũng không có chút nào là cố hết sức.

Nàng ôm tôi đi xuống bốn tầng lầu, hai tay lại không có vẻ run rẩy.

Con bà nó ở trên cánh tay nàng, nhìn mặt nàng không biểu tình gì, nhưng trong lòng cảm thấy tràn ngập ấm áp.

Người này, rõ ràng cô đơn, rõ ràng tổn thương khắp người, lòng tràn đầy thương tích, nhưng vẫn có tính tình hiền lành.

Là một cô gái không có nhiều.

Đi tới cửa tòa nhà, đã có không ít người, nữ sinh che miệng có muốn chụp hình có, nhưng mà nàng giống như cái gì cũng không thấy vậy, chẳng qua là hơi thấp xuống đầu nhìn tôi, kêu tôi mở dù ra.

Đi vào trong mưa, tay tôi không có khí lực đem dù chống được trên đầu nàng, hơn nữa, nàng thật rất cao.

Nàng nhìn tôi cử động muốn thay nàng che mưa, chợt cười: “Tôi đã bị ướt, không cần thay tôi che dù, đem bụng cậu che kín cho tốt.”

Phương thức nói chuyện có vẻ giống người xưa, phối hợp cùng với đôi mắt màu hổ phách đích cặp mắt nhưng không có chút cảm giác vi hòa (xa cách) nào.

Ngược lại, rất xứng đôi.

Có thể, nàng vốn cũng không phải là người ở thế giới chúng ta, có rất nhiều điều không giống nhau, là hiển nhiên.

Sau đó tôi cứ nhìn nàng bị mưa như thác dội vào, nước mưa không được từ cầm chảy xuống, nhỏ đến trên tay tôi, tôi nhìn mặt nàng không cảm giác ôm tôi cứ thế trong mưa mà đi, từng bước từng bước, kiên định vững vàng.

Chợt, tôi nghĩ, thế gian này, thật sự có người có thể xứng với một cô gái như vậy sao?

Nếu như có, lão thiên liền đem nàng đến bên người này đi, tìm được nàng ở cái thế giới một thân một mình, đem trái tim kia từ tầng tầng xiềng xích giải phóng.

Cô gái như vậy, cần ấm áp, cô gái như vậy, đáng giá cứu lấy.

Nàng đem tôi đưa đến bệnh viện, thay tôi gọi cho bạn tốt ở nhà trọ, không có một câu lời thừa thãi, chẳng qua là khuôn mặt tê liệt thay tôi chạy lên chạy xuống đối với nàng mà nói là một người xa lạ, khắp người nước mưa.

Tôi nhìn người bạn bên cạnh mặt đầy quan tâm, nhìn nàng lại vội vàng chạy, lòng, bị ấm áp bao quanh, nhưng cũng, có một tia xót xa.

Tôi xót xa thay cho một cô gái như vậy, thay nàng cô đơn lạnh lẽo, thay nàng tâm thiện thuần lương, thay một cô gái tốt như vậy, nhưng không ai tới sưởi ấm, cảm thấy đau khổ thế lương.

Nàng, cần một người có đủ ấm áp ôm nàng để hiểu nàng.

Bởi vì, cô gái như vậy, rất có thể sẽ cô độc cả quãng đời.

Bạn đang đọc truyện *Tương Như Dĩ Mặc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Chương 20

“Reng reng~~~~” Thẩm Mặc tắm xong từ trong phòng ngủ đi ra, mặc một cái áo ngủ màu trắng che kín bắp đùi, hai chân còn mang giọt nước trong suốt, trắng nõn thon dài.

Nàng vừa dùng khăn lông lau tóc, vừa đi ra, mới vừa thấy Cổ Dĩ Mạt ngồi ở trên ghế sa lon lộ ra đỉnh đầu, liền nghe được điện thoại di động mình để trên bàn uống trà reo.

Cổ Dĩ Mạt bị tiếng reo của chiếc điện thoại di động trước mắt dọa sợ hết hồn, sau đó là im lặng mờ hồ lạnh.

Tại sao cái niên đại này còn có người không dùng im lặng, lại còn ngồi canh chuông điện thoại như thế.

Lúc nàng đang xuất thần nhìn chiếc điện thoại màu đen chuông reo chấn động, trước mắt bỗng nhiên xuất hiện một đôi chân trắng nõn thon dài hiện lên nhiệt khí, nàng ngây ngẩn một chút, ngẩng đầu nhìn Thẩm Mặc đang nhìn mình, bên tai chợt đổ bùng.

Thẩm Mặc cầm điện thoại lên, ngón tay nhỏ nhắn.

“Alo, ngài khỏe “

Là giọng nói nhẹ nhàng khoan khoái sạch sẽ sau khi tắm xong.

“Ngài khỏe, xin hỏi là Thẩm Mặc phải không?” Trong điện thoại truyền tới giọng của một cô gái, nhưng cũng không khó nghe ra dịu dàng ở trong đó.

“Đúng vậy.” Thẩm Mặc nhìn Cổ Dĩ Mạt vẫn ngẩng đầu nhìn mình chăm chăm, con ngươi thoáng qua một tia nụ cười ôn hòa, nàng đứng ở cạnh ghế sa lon, chỉ chỉ hai chén canh giải rượu trên bàn uống trà.

Không sai biệt lắm đã không nóng.

“Thật chứ! Thẩm Mặc, mình là Không Nghệ, ngày mai cậu sẽ về nhà chứ, chính là quê nhà.” Cô gái đầu dây bên kia tựa hồ hết sức kích động, giọng nói dịu dàng trở nên cao lên, thật giống như bởi vì cô gái ở đầu dây bên kia là người mình muốn tìm mà hưng phấn.

Không Nghệ?

Nga, nữ sinh trung học đệ nhị đau bụng kinh nghiêm trọng.

“Tôi ngày mai sẽ về nhà, có chuyện gì không?” Thẩm Mặc nhìn Cổ Dĩ Mạt hiểu ý bùng lên một chén canh giải rượu, bùng lên từ từ nhấp môi, câu câu môi, sau gáy bởi vì chủ nhân không có lau khô, còn đang chậm rãi nhỏ nước.

Cổ Dĩ Mạt nhìn mái tóc dài của Thẩm Mặc giọt nước, tăng nhanh tốc độ nhưng lại không mất đi ưu nhã uống xong canh giải rượu, đứng lên.

“Làm sao?” Thẩm Mặc dùng ánh mắt hỏi, Cổ Dĩ Mạt vênh môi, chỉ chỉ giọt nước ở trên tóc đối phương.

“Mấy sậy tóc ở chỗ nào?” Cổ Dĩ Mạt đứng ở dưới ánh đèn, mái tóc đen như mực sau khi tắm xong ở sau lưng, Thẩm Mặc mặc áo ngủ trắng, dáng người hớn hờ, tinh xảo dung nhan.

Thẩm Mặc nghe Cổ Dĩ Mạt hỏi, nhưng không có trả lời ngay, sóng mắt trong hai con ngươi màu hổ phách của nàng di chuyển, đạm nhã yên lặng, lẳng lặng chăm chú nhìn đối phương, tựa hồ đang suy tư, vừa tựa hồ đang do dự.

“Phòng ngủ, ngăn kéo thứ nhất.” Cứ như vậy đối mặt một hỏi, Thẩm Mặc quay đầu chỉ chỉ cửa phòng ngủ đang mở, che điện thoại di động, nhẹ giọng nói, mang vài tia ý nghĩa không rõ ưu tư.

Thôi thôi.

“Thảm Mặc?” Cô gái bên đầu dây điện thoại tựa hồ nói cái gì, hồi lâu không nghe đối phương trả lời, nghi ngờ lên tiếng hỏi.

“Xin lỗi, cậu mới vừa nói cái gì?” Thảm Mặc nhìn bóng lưng Cổ Dĩ Mạt, cặp mắt hơi trầm xuống, quay đầu nhìn về rèm cửa sổ kéo ra, lộ ra đèn đuốc rực rỡ ngoài cửa sổ.

“Ha ha, cậu vẫn giống xưa a. Tôi nói chiều mai bốn giờ, bạn học trung học đệ nhị mười năm tụ họp, ở trước cửa trường học, vốn là nên tháng sáu, nhưng lúc đó có rất nhiều bạn học đều không ở nhà, không thể làm gì khác hơn là đến khi ăn tết.” Thảm Mặc nghe ra cô gái đầu dây bên kia cười khẽ, tựa hồ nhớ ra chuyện gì đó rất ảm áp, cũng gọi khẽ miệng lên theo.

Lúc này Cổ Dĩ Mạt cảm thấy tóc đi tới sau lưng.

“Cô tiếp tục nói, tôi thay cô sấy tóc.” Cổ Dĩ Mạt đứng ở sau lưng Thảm Mặc, nhìn mái tóc dài che đi cơ thể thon gầy, hạ xuống con ngươi, lúc mở ra là ánh mắt kiên định lại tràn đầy ôn nhu, còn có vài tia dây dưa không tiêu tan đau buồn luyến tiếc.

Thảm Mặc không trả lời, nhưng Cổ Dĩ Mạt ở chung một thời gian, đối phương không có lên tiếng cự tuyệt, coi như là ngầm thừa nhận.

Tiếng máy sấy tóc vang lên, từng trận ảm áp truyền tới, Thảm Mặc trong chớp mắt cứng người lại, lại khôi phục bình thường, chẳng qua là đôi con ngươi hồ phách kia, hiện lên ảm áp đã lâu không thấy.

Cha thường xuyên thay mình không hiểu chăm sóc sấy tóc.

Thật ảm áp.

“Chiều mai bốn giờ sao, có thể.”

Mười năm a, thời gian hành động luôn là để cho người ta nhiều năm sau thấy rõ, thấy rõ nó nhanh chóng cũng không chút lưu tình.

“Thật chứ! Kia bọn mình chờ cậu nga. Vậy mình không quấy rầy cậu nghỉ ngơi nữa, xin lỗi trễ như vậy mới gọi điện thoại, bởi vì ở đâu cũng đều không có tin tức của cậu, lớp trưởng không còn cách nào là tới nhà cậu một chuyến, cũng may không có chuyện nhà.”

“Được, làm phiền cậu.” Giọng nói Thảm Mặc lễ phép cũng không có thân làm cho Khổng Nghệ lúng túng, nàng vẫn nhiệt tình nói gấp lại, sau khi cúp điện thoại, Thảm Mặc tắt máy.

“Muốn đổi thời gian bay sao?” Cổ Dĩ Mạt nghe được đối phương nói ngày mai bốn giờ, nhớ tới lúc mình muốn thay nàng đặt vé máy bay đối phương nói là buổi chiều, suy nghĩ một chút, liền hỏi.

“Àn, phiền toái Cổ tổng.” Thảm Mặc cảm thụ đầu ngón tay người nọ ôn nhu lướt qua, câu lên khẽ miệng, mắt hơi khép, giọng nói mang chút đùa giỡn.

“Bây giờ là lúc tan việc, Thảm Mặc, cô còn phải kêu tôi Cổ tổng sao?” Ngón tay Cổ Dĩ Mạt thon dài vén lên sợi tóc ướt át, sợ nóng đến tóc chủ nhân mà hơi đem máy sấy cầm xa, cẩn thận ôn nhu.

Nàng nhìn Thảm Mặc, trong con ngươi đen sâu có vài tia giận dữ.

Đầu gối. Nàng trong lòng nghĩ đến.

“Vậy Cổ tổng muốn tôi gọi cô là gì?” Thảm Mặc nhìn ngoài đường các loại đèn trong suốt, khép lại con ngươi, vẻ mặt dịu dàng.

Cổ Dĩ Mạt: “....”

Thảm Mặc giống như biết trong lòng Cổ Dĩ Mạt nghĩ gì vậy, câu câu môi, khẽ mắt lơ đãng xuất ra một nụ cười trên ghẹo: “Dĩ Mạt.”

Thảm Mặc câu môi, nhẹ giọng kêu, là giọng nói ôn nhu cùng mát lạnh.

Cổ Dĩ Mạt: “....”

Cô gái phúc hắc!!!

Gò má Cổ Dĩ Mạt hiện lên hai má ửng đỏ, nàng liếc Thảm Mặc một cái, nhưng là ánh mắt mang giận dữ cùng nhu hòa.

Bạn đang đọc truyện *Tương Như Dĩ mặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Chương 21

“Kính mời các vị hành khách thắt chặt dây an toàn.”

Thanh âm trong treo của nữ tiếp viên hàng không từ trong radio truyền ra, vang vọng cả khoang máy bay rộng lớn.

Tối hôm qua hai người sấy tóc xong liền đi ngủ.

Dĩ nhiên, là ngủ cùng một giường.

Khu nhà của Thẩm Mặc vốn là có hai gian phòng, một phòng khách và một phòng ngủ chính, nhưng Thẩm Mặc một mình, không có dùng đến phòng khách, liền đem phòng khách đổi thành phòng sách.

Thẩm Mặc tự nhiên nghĩ tới ngủ ghế sa lon, có điều cân nhắc một lúc, cảm thấy không cần phải như vậy, hai người đều là phụ nữ.

Cô nhưng đã quen nữ bên cạnh là một cô gái mạnh mẽ, lại đang thật thích cô.

Thẩm Mặc mua giường king size, nàng thích tựa vào đầu giường đọc sách, dùng máy tính xách tay làm một ít công việc, bởi vì nàng cảm thấy chần trên giường mềm mại rất thoải mái, lại, rất có cảm giác an toàn.

Ngồi ở trên ghế, bên người trống rỗng, bụi bặm xung quanh không ngừng lơ lửng, không khí, quán quanh. Nàng không có quen.

Vé máy bay đặt buổi sáng mười giờ.

Buổi sáng bảy giờ, hai người ăn bữa sáng Thẩm Mặc mua về liền mỗi người một ngã, Thẩm Mặc thu thập đồ đạc xong liền cầm lên vé máy bay Cổ Dĩ Mạt cho người đưa tới lúc chín giờ sáng hướng phi trường chạy tới.

Nàng cho là mình có thể thoát khỏi cáp trên nhà mình theo đuổi, kết quả....

Nàng mới vừa lên máy bay liền thấy Cổ Dĩ Mạt ngồi ở vị trí bên cạnh nàng dựa vào.

Trong nháy mắt đầu đầy hắc tuyến.

Mục đích người này mua vé máy bay là đây sao.

Đồng ý không tiền mình, yên phận về nhà lại là đi thu dọn hành lý sao.

Nàng trong lòng thờ dài, chấp nhận đi tới, ngồi vào bên cạnh Cổ Dĩ Mạt, là vị trí dựa vào cửa sổ.

Thẩm Mặc ngồi bất kỳ phương tiện giao thông nào đều thích vị trí dựa vào cửa sổ.

Đeo lên tai nghe, để bài hát nhẹ nhàng chậm rãi, ồn ào bên người bị che đi, chỉ còn lại tiếng hát linh hoạt kỳ ảo cùng cảnh sắc không ngừng biến đổi.

Thế gian vạn vật, thiên hình vạn trạng.

Con nguoi màu hổ phách như là trang bị cả thế giới, nhìn mọi thứ đổi dời, hờ hững tang thương.

Đến lúc giây thắt an toàn có thể mở ra, Thẩm Mặc chuẩn bị lấy ra đồ đeo tai nghe, đang lúc lật túi, từ hàng ghế phía sau bỗng nhiên truyền đến âm thanh.

“Thẩm Mặc tiểu cô nương.” Lâm Uyên đỡ ở lưng ghế, nhìn dáng vẻ kia hẳn là ngồi ở vị trí dựa vào đường đi. Nguyên cái đầu lộ ra, mái tóc đỏ sẫm tán ra, trong không khí lay động, hai con nguoi nhìn về phía Thẩm Mặc, cười mặt đầy rực rỡ, cặp mắt đào hoa hơi nheo lại, có vài tia trời ghen, nhưng mị ý vẫn là nồng đượm.

Thẩm Mặc: “.....”

Tay nàng cầm tai nghe cứng đờ, không nói. Cổ Dĩ Mạt chính là nhìn Thẩm Mặc, đôi mắt hơi trầm xuống, bên tai hơi ửng đỏ.

“Thẩm Mặc tiểu thư.” Là giọng nói ôn hòa tựa như gió mát, nhu hòa nhưng không mất đi thư thái.

Tần Mi cũng lộ đầu ra tiếp.

Thẩm Mặc: “....”

“Chị Thẩm Mặc.” Lâm Uyên cùng Tần Mi ở hàng thứ tư, Cổ Dĩ Mạt cùng thẩm Mặc khác một dãy hàng thứ nhất, lúc này trước mặt Lâm Uyên các nàng một hàng đột nhiên lộ ra một tiểu nữ tóc ngắn đến vai, đỡ ở lưng ghế, lộ ra cái đầu nho nhỏ, cặp mắt đào hoa còn chưa nảy nở híp, nụ cười sáng lạng.

Thẩm Mặc: “....”

“Chị Thẩm Mặc.” Tốc độ lời nói không nhanh không chậm, giọng nói hơi trầm thấp nhưng không mất đi thanh nhã của một cô gái truyền ra.

Tiêu Huyền Nghệ mặt đầy khéo léo mỉm cười, cặp mắt linh động, lông mi dài nhọn.

Thẩm Mặc: “....”

Thẩm Mặc bắt đắc dĩ thu hồi tai nghe trên tay, quay đầu nhìn Cổ Dĩ Mạt chợt dạ cảm tò tạp chí, cặp mắt hơi trầm xuống, sóng mắt lưu chuyển.

Thẩm Mặc bắt đắc dĩ thờ dài, như là thỏa hiệp vừa tựa như là chấp nhận đứng lên, nhìn Tiêu Huyền Nghệ: “Tiêu...Huyền Nghệ đi? Em bệnh đã khỏe chưa?”

Cổ Dĩ Mạt hơi ngửa đầu, nhìn nắng ban mai chiếu xuống Thẩm Mặc, đẹp đến không giống người nhân gian. Ánh sáng chiếu lên hai hàng lông mày mạnh mẽ ác liệt, chân mày ôn nhuận kia chưa bao giờ tàn đi bị thương. Chiếu lên mái tóc đen tuyền, chiếu ra một vùng ánh sáng. Con ngươi màu hổ phách cùng màu vàng nhạt chói lọi tương ứng, hiện lên đậm nhạt ánh sáng.

Nàng đắm chìm trong màu vàng, dáng người thon dài, cả người cứ tỏa ra như vậy không chân thật ảo mộng.

Nàng thật đẹp, che giấu ánh sáng bình minh.

Cổ Dĩ Mạt si ngốc nhìn nàng, hồi lâu.

Bạn đang đọc truyện *Tương Như Dĩ mặc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Chương 22

“Chị Thẩm Mặc, em kêu Tiêu Huyền Nghệ, chuyện ngày hôm qua cảm ơn chị, em đã khỏe lắm.” Tiêu Huyền Nghệ quét mắt nhìn Cổ Dĩ Mạt ngơ ngác nhìn Thẩm Mặc, cùng Lâm Hề hai mắt nhìn nhau, không biết làm sao lắc đầu một cái.

“Không cần khách khí, một cái nhấc tay.” Thẩm Mặc lễ phép cười cười, hướng về phía ba người khác đang nhìn tới gật đầu một cái, khéo léo chào hỏi.

Lâm Uyên cùng Tần Mi trở về ngồi nhón chân lên lên liếc nhìn Cổ Dĩ Mạt.

Vẫn còn ở đó hoa mắt si mê a, đứa nhỏ này.

Hai người ăn ý nhìn nhau nhẹ giọng than thở, trong mắt tràn đầy không biết làm sao.

Đối phương trước cuộc họp hàng năm một ngày gọi điện thoại nói đã thích một người, dọa sợ hai người từ trên giường té xuống.

Những người khác có thể không biết, ba người bọn họ là thanh mai trúc mã, như thế nào không biết được.

Muốn tính tình lạnh băng như Cổ Dĩ Mạt thích một người, đó là một chuyện không bình thường biết bao.

Cho dù người nói hôm nay là ngày tận thế cũng không có vỡ vụn như chuyện này.

Nhưng là từ miệng của người trong cuộc nói ra.

Hai người buông xuống suy nghĩ không kiềm được nôn ra cái mánh, nghiêm túc suy tính.

Cổ Dĩ Mạt nếu đã gọi điện thoại nói cho chúng ta, tất nhiên đã nghiêm túc.

Nhưng mà người này chưa bao giờ yêu qua, là một kẻ ngu si.

Như vậy, gọi điện thoại khẳng định cũng xin giúp đỡ.

Cho nên thời điểm tối hôm qua nhắn tin trao đổi tin tức, nghe được nàng nói muốn tự ý đi theo đối phương về nhà “Nhạc phụ đại nhân”, hai người chợt sốt ruột, nga không, hưng phấn.

Nga, còn chưa đứng.

Hưng phấn chỉ có Lâm Uyên cái người không đáng tin cậy này.

Hơn nữa hai người đã cùng người nhà đón qua năm mới, cũng muốn trốn khỏi gia tộc sau mấy ngày tụ họp lớn, liền đi theo, Lâm Hề thấy chị gái lên đi, tự nhiên cũng kéo Tiêu Huyền Nghệ hứng thú bừng bừng đi theo.

Cho nên, lúc này Cổ Dĩ Mạt mới có “Quân sư đoàn” không đáng tin cậy “Quy mô lớn”.

Cổ Dĩ Mạt cũng không nghĩ tới bốn người họ cùng đến, cho nên có chút chột dạ nhìn Thẩm Mặc.

Bất quá lúc này nàng đã quên những thứ kia bởi vì, trong mắt nàng, chỉ có hình dáng của Thẩm Mặc, tràn đầy, lại cũng không tha cho những thứ khác.

“Dĩ Mạt.” Là giọng nói ba phần ôn nhu ba phần đậm nhũ bốn phần mát lạnh.

Thẩm Mặc ngồi về vị trí, lúc quay đầu liếc đến ánh mắt Cổ Dĩ Mạt ngốc lảng nhìn mình chăm chăm, trong lòng một mảnh chột nhu mềm, nhìn Cổ Dĩ Mạt tựa như đứa trẻ ngơ ngác, câu môi lên nhẹ giọng kêu.

“Àn, chuyện gì?” Cổ Dĩ Mạt như vậy ở trong giọng nói lấy lại tinh thần, chống với cặp mắt lộ vẻ cười của Thẩm Mặc, trên mặt đỏ ửng bay lên, chột cúi đầu nhìn tạp chí trên gối mở ra. Cô đọc một trang cả nửa giờ đầu, còn phải xem sao.

Thẩm Mặc nhìn cô gái tinh xảo trước mắt này, rõ ràng tôn quý lạnh băng như thế, nhưng hướng về phía mình luôn là cái dáng vẻ ngây ngô này, luôn là không biết làm sao.

Thẩm Mặc câu môi lảng lảng nhìn Cổ Dĩ Mạt lộ ra một bên tai ửng đỏ, trong mắt thoáng qua vẻ cung chiều.

Quả nhiên giống như đứa trẻ con a, Dĩ Mạt.

“Muốn uống chút gì không?” Thẩm Mặc hướng về phía nữ tiếp viên hàng không đứng ở cách đó không xa vẫy vẫy tay, nhìn ánh sáng dịu dàng trong mắt Cổ Dĩ Mạt lảng lảng dòng nước chảy, xen lẫn mấy phần ôn nhu không tàn đi.

“Cà phê đi, cảm ơn.” Cổ Dĩ Mạt vẫn đang vì chuyện đối phương dùng giọng nói ôn nhu kêu nàng lòng rung động mà không dám nhìn Thẩm Mặc, cúi đầu, nhỏ giọng trả lời.

“Hai ly nước ấm, cảm ơn.”

“!” Cổ Dĩ Mạt nghe được Thẩm Mặc nói với nữ tiếp viên hàng không, chột ngẩng đầu lên nhìn về phía đối phương, nhưng lần nữa lại cùng cặp mắt hồ phách của đối phương nhìn nhau, nàng rơi vào sóng mắt kia, quên mở miệng.

“Tôi hôm qua uống nhiều như vậy, sáng sớm còn muốn uống cà phê sao?” Thẩm Mặc nhếch lên môi dưới, nhìn Cổ Dĩ Mạt lại bắt đầu nhìn mình ngẩn người, nhú mày một cái.

Cô mới nếm phải mùi vị yêu thương, lại chọn người như tôi, thật đáng giá sao?

“Cảm ơn.” Thẩm Mặc nhận lấy nước nữ tiếp viên hàng không đưa tới, tay phải một ly đưa về phía Cổ Dĩ Mạt.

“Cảm ơn.” Cổ Dĩ Mạt nhận lấy nước, ngồi yên, hơi cúi đầu nhấp một miếng, đôi môi bị nước thấm vào, lúc màu vàng của nắng xuyên thấu qua cửa sổ, hiện lên ánh sáng trong suốt.

Đôi mi thanh tú con ngươi màu đen, khuôn mặt tinh xảo như điêu khắc vậy, mái tóc dài đen như mực rơi rớt, mấy sợi tán lác trên vai, trên gương mặt, hiện lên ánh sáng màu vàng.

Rõ ràng là cô gái hoàn mỹ như vậy, tại sao lại thích mình chứ?

Máy bay hai tiếng liền đến, có điều bởi vì nhà của Thẩm Mặc ở một thị trấn nhỏ, cho nên còn phải đổi xe.

Sáu người thuê hai chiếc xe, lại ngồi hai giờ mới tới cửa thị trấn.

Một thị trấn nhỏ cổ kính, giao lộ dựng thẳng một cái bia đá hình vuông, bên trên có khắc tên thị trấn cổ, ngay chính giữa có một cái khung cửa niên đại lâu đời.

Bên trên đỉnh là mái ngói thời cổ, bên dưới đỉnh có một cái biển, viết “Chúng tôi thành thành”. (mọi người đồng tâm hiệp lực) “Đi thôi.” Cổ Dĩ Mạt hướng về phía Lâm Uyên sau lưng còn đứng ở chỗ bia đá chụp hình lên tiếng gọi, theo Thẩm Mặc phía trước.

Sáu người đi chỉ chốc lát sau liền tới một nông trường rộng lớn, ở bên ngoài khu du lịch, nông trường ngưu mã thành đoàn.

“Gió thổi dưới cỏ trông thấy dê bò” chính là như vậy đi.

Bãi cỏ xanh đậm gió lạnh thổi lật phất qua liền tùy ý đong đưa, hòa theo, mời gió cùng múa. Ở mùa đông như vậy, một mảnh nông trường, so với bên ngoài lại ấm áp không ít.

Lại đi về phía trước, nông trường lại hợp làm một, ruộng lúa xối đất phía sau lảng lảng nước chảy, cây cỏ không quy tắc hình dáng bùn đất màu đen, sắp hàng không có trật tự, nhưng là một mảnh cảnh sắc tường hòa tương dung.

Đi qua nông trường, lại đi qua một đoạn đường mòn, liền thấy được một cái nhà diện tích không rộng nhưng lại có ba tầng biệt thự.

Nói biệt thự, cũng không giống lắm, nói nhà nhỏ, lại lớn hơn rất nhiều.

Nó có khí tức của niên đại lâu đời, phục cổ mặt ngoài, cửa bằng gỗ, đình bằng ngói, ngay trên mặt ngói đã bắt đầu có chút mọc đầy rêu xanh, cách nhau một đoạn luôn luôn xuất hiện mấy khối mảnh ngói mới màu trắng, có lẽ là sửa lại.

Nơi này giống như là thoát khỏi cái thế giới phức tạp máy móc này, độc lập ra một mảnh không gian an tường yên tĩnh, xây dựng một cái lâu đài thuộc về mình.

Lâm Uyên cùng Lâm Hề hai chị em cả kinh há to mồm, sững sờ nhìn tòa nhà kia, trong mắt lóe lên ánh sáng hưng phấn ngạc nhiên.

Các nàng đang vì trên cái thế giới này lại có nơi ở như vậy mà ngạc nhiên mà kích động.

Cổ Di Mạt nhìn căn nhà phía trước, nhìn Thẩm Mặc phía trước hiếm thấy không có buộc lại mái tóc đen đậm dài, nhìn thân thể người nọ đơn bạc lạnh nhạt, không tự chủ được cảm thấy....

Người này, nên ở nơi như thế này.

Cách xa trần tục, thanh u đậm nhã.

Đến gần sau, trước mặt nhà có một khoảng trống lớn, bày một cái bàn cẩm thạch cùng bốn cái ghế cẩm thạch dài. Bàn đá bóng loáng, hôm nay mùa đông nắng ấm theo đến bên trên, hơi phản chiếu.

Phía trên vẽ sông tuyến tiêu chuẩn rõ ràng, là một cái bàn cờ tướng.

Nhà thời cổ là bằng cửa gỗ, có chụp khoen (giống cái treo trên cửa thời xưa trong phim tàu á), hai cái chụp khoen lẻ loi treo ở trên cửa, nổi lên màu đỏ rỉ sét. Có mảnh ngói trải dưới mái hiên, dưới mái hiên là một cái biển có chút cũ kỹ, bên trên là người đề bốn chữ to được đề bằng bút lông mực - “Đại tượng vô hình”.

“Khấu khấu.” Thẩm Mặc tiến lên, giơ tay nhẹ gõ cửa, không chú ý đến cái chụp khoen, không nhanh không chậm gõ ba cái.

“Ai a.” Bên trong cửa truyền ra giọng nói nam nhân cường tráng tràn đầy giàu có hỏi thăm.

Là giọng nói không hiện lên quá mức hùng hồn nhưng không mất tinh khí cùng từ tính.

Nhất định là một người đàn ông cả nguwoif chính khí.

Cổ Di Mạt trong đầu nghĩ.

“Ba, là con.” Thẩm Mặc lớn tiếng một chút, hướng về người đàn ông phía bên trong cửa trả lời.

“Ồ ồ ồ!!! Là ba sao, thanh âm hảo có lực, tôi còn cho là anh cả đâu.” Lâm Uyên tròn to cặp mắt đào hoa kia, yêu mị trên mặt chất đầy kinh ngạc.

“Két ~~~” Cửa bằng gỗ bị kéo ra, phát ra tiếng va chạm lịch sử.

Sau đó, sau đó một người đàn ông sáu mươi tuổi cường tráng mặc quần kiêu quân đội cùng áo sơ mi màu xám tro huu nhân xuất hiện trước mặt mọi người.

Tóc ngắn mạnh mẽ không mất khí thế, đen như mực xuất hiện chút điểm trắng. Khóe mắt có dấu vết của năm tháng hoa xuống lại để cho khuôn mặt góc cạnh rõ ràng càng lộ vẻ chững chạc.

Cặp mắt là màu hổ phách nhân nhạt, cùng màu sắc của Thẩm Mặc giống nhau, có điều chừng chặc tang thương nhiều hơn, ít đi đậm nhã dịu dàng.

So với mấy người mang giày cao gót đã cao đến 1m8 cũng cao hơn một chút, cũng phải cao cỡ 1m86, áo sơ mi màu xám tro che giấu, là che giấu bắp thịt mạnh mẽ lực lưỡng.

Dáng người cường tráng nhưng không khoa trương.

Là một người đàn ông có khí chất quân nhân.

“....” Người đàn ông thấy Thẩm Mặc, trong con ngươi chột tràn đầy ôn nhu và cung chiều, lúc thấy sau lưng Thẩm Mặc năm nguwoif đẹp khí chất khác nhau, ôn nhu trong mắt ngưng trệ một cái, ngưng dại.

“Ba, vào nhà trước đi, vào nhà rồi con giới thiệu.” Thẩm Mặc cũng biết ba ba nhà mình sẽ bị hù dọa.

“Hảo, mọi người vào nhà trước đi, bên ngoài lạnh.” Người đàn ông lấy lại tinh thần, nhìn Thẩm Mặc, khóe mắt cong lên, dấu vết tuổi tác tích tụ, cho thấy người đàn ông cường tráng này hơn năm mươi tuổi là sự thật.

Đi vào nhà, liền thật sự là về thời cổ đại.

Tất cả đều là bằng gỗ, cửa, chấn song, bàn ghế, bên trên đều chạm trổ nhiều loại hoa văn, nhẹ nhàng lưu chuyển, cổ kính.

Cánh cửa kia ngăn cách hai cái thế giới.

Một cá thể tục hỗn loạn phức tạp, một cá thể ngoại đạo nguyên tường hòa yên tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Tương Như Di mặc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Chương 23

Tầng thứ nhất là phòng khách, có điều cũng không giống như một phòng khách.

Góc tường tùy ý để một ít nông cụ rửa ráy rất sạch sẽ, trên cao là một tầng ngăn cách cây cối, chính giữa có treo một cái đèn treo bọc loại vải hạn chế, chính giữa trung tâm đại sảnh sau cùng có một cái ghế đàn hương, hai bên trái phải là hai hàng ghế gỗ sáu cái hiện lên tia sáng màu nâu đỏ, mỗi bên một cái ghế đều có một bàn uống trà nhỏ cùng loại, cũng là tông đồ giống nhau. Trong đó trên hai cái ghế tùy ý để một cái áo khoác lông cùng một cái khăn quàng.

Trên ghế dựa điêu khắc hình vẽ ở dưới ánh đèn mờ tựa như đang bay múa, giống như kim long ở dưới trời chiều đầy nắng vũ động.

Từ ý tự do.

Trong phòng có lò sưởi, cũng không biết từ đâu tới, chỉ biết là trong phòng rất ấm áp, khiến mọi người cũng phải cởi áo khoác ra, khoát trên cánh tay.

Mà hai chị em Lâm Uyên dọc đường đi đùa vui ồn ào yên lặng đến lạ thường, đi theo sau lưng Cô Di Mạt, đi theo bên người Tần Mi cùng Tiêu Huyền Nghi, an tĩnh đi, không nói một lời, vẻ mặt là xen lẫn ngạc nhiên đứng đắn.

Giống như là, đột nhiên thoát khỏi thế giới hiện tại, đi tới một đất nước cổ xưa, thấy được lịch sử mấy ngàn năm trước. Trong lòng nhưng là yên lặng với kích động.

Cả người đều bị cổ kính hết thấy bao vây, rửa đi bụi bặm cùng rộn ràng dính vào ở một cái thế giới khác, chậm rãi nhắm mắt, trôi lơ lửng ở trong đó, an tĩnh điềm mật.

Cho dù người phụ nữ ăn mang hết sức hiện đại phía trước như Thẩm Mặc, kia bóng lưng thẳng tắp giống vậy, bước chân không nhanh không chậm, cả người khí chất đậm nhã trầm tĩnh, để cho người cảm thấy hoàn toàn không có vi hòa cảm, hai người kia, là chủ nhân cái thế giới này, bọn họ cùng căn phòng này, căn nhà này, không gian này, hòa làm một thể, có không chế người cao quý, cũng có loài người đậm nhã sinh tồn ở nơi này.

Dọc theo đường đi, giọng nói mát lạnh của Thẩm Mặc luôn luôn vang lên, ở thay cha giới thiệu cho năm người theo tới.

Những người khác cũng chỉ là lúc Thẩm phụ nghe xong giới thiệu nhìn tới, lễ phép hữu hảo chào hỏi mới lên tiếng, thời điểm khác, trong không gian yên tĩnh, quanh quẩn giọng nói mát lạnh dừng dừng bình tĩnh của Thẩm Mặc, thật lâu, cùng không gian này hỗ ứng lẫn nhau.

Tầng thứ hai là phòng khách và phòng bếp, còn có một phòng chiếu phim điện ảnh.

Cái này hẳn coi như là một tầng cùng kỹ thuật hiện đại nối đường ray.

Cho nên tự nhiên cũng giảm bớt rất nhiều cổ hương.

Tầng thứ ba là tầng nghỉ ngơi, vì sao nói là tầng ư, bởi vì tất cả đều là phòng.

Tổng cộng bốn gian phòng, rải rác ở hai bên đại sảnh.

Phòng khách trang trí giống tầng thứ nhất vậy, cửa phòng bên ngoài cũng là bằng gỗ, trái lại phía bên trong có cửa chống trộm trang bị như nhau, vốn nên là vị trí của chốt cửa, bên ngoài lại là khóa nhỏ ngân quang.”Mọi người trước nghỉ ngơi đi, chỉ có hai phòng trống, xin lỗi, nhà nhỏ.”Thẩm phụ dẫn mấy người hành lý tương đối lớn một đường không một không thờ lên tầng ba, đem đồ để ở đại sảnh, đứng thẳng người, ôn hòa cười nói, nếp nhăn khóe mắt theo đó hiện ra, to rõ tuổi tác ngạo mạn.

“Di Mạt cùng tôi một phòng đi, mọi người bốn người hai người một gian.”Thẩm Mặc nhận lấy mấy phần hành lý nhỏ trên tay mọi người, để vào cái ghế gỗ, xoay người nhìn Cô Di Mạt dọc theo đường đi một mực đi theo sau lưng nàng, đôi mắt màu hồ phách ở dưới ánh đèn mờ, hiện lên ánh sáng dịu dàng yên tĩnh, vô hình cho người yên tĩnh cùng cảm giác an toàn.

Thẩm phụ vốn là tìm chìa khóa, nghe được con gái nhà mình lại còn nói muốn cùng người khác cùng phòng lại cùng giường, cầm lên chìa khóa thiếu chút nữa rơi xuống sàn nhà đi. (Bác trai thật là...k hiểu phong tình mà -.-)

Len lén liếc mắt nhìn con gái đang hờ hững, trong con ngươi kinh ngạc.

“Thẩm Mặc, ba giờ rồi, cô không phải muốn đi họp lớp sao?” Cổ Dĩ Mạt không biết mình đã khiến cho “Nhạc phụ tương lai” nhà mình chú ý, chẳng qua là nhân nhạ cùng đôi mắt Thẩm Mặc đối mặt, giọng ôn nhu.

“Àn, ngồi xe chỉ cần bốn mươi phút, còn có thể, bất quá tôi cũng phải đi.” Thẩm Mặc trên người như thường lệ áo sơ mi trắng, dưới người là quần dài màu đen bình thường, trên cánh tay khoát một cái áo khoác màu đen. (Mặc Mặc soái quá ta!!!)

“Ba lái xe đưa con đi, nha đầu?” Thẩm phụ đem chìa khóa thả vào trên bàn uống trà nhỏ bên cạnh, thẳng người nhìn Thẩm Mặc, nói.

Ở trên trán đón xe rất khó, mặc dù du lịch nhiều, bất quá dù sao cũng là trán nhỏ, phương tiện giao thông chỉ có xe buýt, ca đến lại rất ít, thời gian khởi hành xe buýt luôn cố định.

Buổi chiều hai lớp, một lớp thì một chút nữa, một lớp thì bốn giờ rưỡi.

Thẩm phụ hiểu con gái nhà mình ghét nhất nói không giữ lời, cho nên định lái xe đưa nàng đi. “Ba ở lại chào hỏi bạn con là được. Con tự lái xe đi.” Thẩm Mặc nhìn mấy người Lâm Uyên, vốn là không phải người quen, nhưng dẫn đến nhà.

Thật không biết mình đây là thế nào.

“Nga, đứng đứng, nhưng bên ngoài tuyết tan, trơn trượt, một mình con ba không yên tâm.” Trầm ôn trong lòng mắt, là tràn đầy ôn nhu cùng lo âu. Cho dù khí chất trầm ổn mạnh mẽ, nhưng lúc đối mặt với con gái mình, rút đi hết thảy, chỉ còn lại hình ảnh từ phụ ôn nhu.

“Bác....bác trai, con lái xe đưa Thẩm Mặc đi.” Cổ Dĩ Mạt vốn là muốn kêu chú, nhưng cảm giác không đúng, quá xa lạ, kêu bác trai lại có chút chột dạ cùng xấu hổ đi, vì vậy giọng nói trong trẻo lạnh lùng ngày thường có chút trầm thấp nhu hòa, mang một tia ngưng ngưng không dễ phát giác.

Thẩm Mặc lẳng lặng chăm chú nhìn bóng người Cổ Dĩ Mạt áo sơ mi sọc kẻ cùng quần dài, trong lòng ba phần ấm áp bảy phần bất đắc dĩ.

“Cổ tổng đưa đi sao, tôi ngược lại là yên tâm, nhưng...” Thẩm phụ đánh giá cái cô gái khí chất cao nhã xinh đẹp này, cặp trên của con gái nhà mình, giọng do dự.

“Bác trai, bây giờ con không phải cặp trên của Thẩm Mặc, người kêu tiểu Mạt là được rồi.” Cổ Dĩ Mạt lễ phép khéo léo mỉm cười trả lời, trên khuôn mặt tinh xảo là trấn tĩnh cùng dũng dũng. Giống như nàng của thường ngày vậy.

Nàng chuyện gì cũng thành thạo, cao quý, ưu nhã.

Thẩm Mặc nhìn Cổ Dĩ Mạt như vậy, câu môi lên.

“Vậy ta cũng không lè mề chậm chạp, đây là chìa khóa xe, là chiếc xe màu đen nhỏ, Thẩm Mặc mang con xuống gara để xe, ta đi đun chút nước, đây là chìa khóa mấy gian phòng, mấy đứa trước dọn dẹp một chút hành lý đi, ta một cá Đại lao gia cũng không giúp.” Thẩm phụ liếc nhìn Thẩm Mặc, con ngươi màu hồ phách thoáng qua một tia ánh sáng không rõ ý, đem chìa khóa chìa ra đưa cho Cổ Dĩ Mạt cùng Tần Mi nhìn tương đối đáng tin, liền đi xuống phòng bếp dưới lầu.

“Oa oa, Thẩm Mặc tiểu cô nương, ba ba nhà cô cũng quá đẹp trai, thật sự có hơn năm mươi sao?” Thẩm phụ vừa đi, Lâm Uyên liền khôi phục không đứng đắn thường ngày, khoác ở trên vai Tần Mi, cặp mắt đảo hoa chảy xuống mị ý.

“Trước chọn phòng đi, hai phòng bên trái là phòng tôi cùng ba tôi, hai phòng bên phải mọi người quyết định.” Thẩm Mặc cười một tiếng, chỉ chỉ hai phòng bị khóa bên phải, nói.

Sau đó, liền dẫn Cổ Dĩ Mạt đi xuống gara dưới tầng lấy xe.

Gara để xe có ba chiếc xe.

Một chiếc là BMW màu đen của Thẩm Mặc, một chiếc là Jeep Hurricane màu đen cát phôi, còn có một chiếc là siêu Hummer H3.

Mấy chiếc xe xe, coi như ít nhất cũng cần hơn mười triệu, đặc biệt là chiếc siêu Hummer kia, trang bị đầy đủ hết, bên trong mặc dù không thấy, nhưng cũng phòng tắm cũng đều nên có, loại xe này, không cần nhìn cũng biết mấy chục triệu.

Thẩm Mặc cho dù ở công ty làm ba năm, nhưng chỉ là một nhân viên thường, không thể nào kiếm nhiều như vậy.

Cổ Dĩ Mạt nhìn một cái ba chiếc xe, cặp mắt đen hơi trầm xuống, cũng không nói.

Từ từ đi.

Một ngày nào đó, sẽ biết.

Một ngày nào đó.

Bạn đang đọc truyện *Tương Như Dĩ Mặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Chương 24

Ngày mùa đông luôn là tối rất sớm.

Hiện tại mới ba giờ ba mươi, ngày lại âm trầm giống như hoàng hôn, nắng ấm mùa đông hiếm thấy ngày hôm nay đã rũ ra, bầu trời tối om tựa hồ lại muốn rơi tuyết.

Thẩm Mặc ngồi ở ghế phụ lái, tựa lưng vào ghế ngồi, quay đầu đi nhìn ngoài cửa sổ.

Mái tóc đen như mực dài rơi rớt, trên vai, trước người, cảnh sắc bên ngoài cửa sổ không ngừng thoáng hiện trong con ngươi màu hổ phách, dần dần mất hẳn, cặp mắt kia vẫn luôn không có chút nào ưu tư, nhàn nhạt nhìn cảnh sắc đung đưa, nhìn hết thấy thế gian này xuất hiện, đi qua, biến mất.

“Thẩm Mặc.” Cổ Dĩ Mạt liếc nhìn đáng về Thẩm Mặc, lòng xuống một mảnh, là êm ái đau lòng.

“Hừ?” Thẩm Mặc quay đầu, nhìn Cổ Dĩ Mạt chăm chú nhìn phía trước, ánh sáng yếu ớt ngoài cửa sổ thoáng qua gò má đẹp đẽ của nàng, lưu quang yêu kiều.

“Họp mặt bạn học lúc nào kết thúc, tôi đón em trở về.” Mùi hương đậm nhả thoang thoang vây quanh ở bên trong xe, chớp mũi Thẩm Mặc khẽ nhúc nhích, ngửi một cái, là mùi vị dễ chịu cho người an tâm.

“Không biết, chị cứ về trước đi, nơi này buổi tối có xe taxi, tôi đón xe là được.”

Như vậy người ta làm sao sẽ thích mình chứ?

Hoàn toàn không cách nào hiểu.

Như vậy không muốn vô vọng, giống như cái xác biết đi, có nơi nào có thể hấp dẫn cô sao?

Không có đi.

“Nga.” Cổ Dĩ Mạt nhàn nhạt đáp một tiếng, cũng không biết có nghe vào không.

Thẩm Mặc nhìn gò má góc cạnh rõ ràng của tồn tại toàn bộ ánh sáng của vũ trụ.

Ai.

Thẩm Mặc trong lòng bất đắc dĩ thở dài, lại quay đầu đi nhìn ngoài cửa sổ, không nói nữa.

“Đến, chính là chỗ này.” Thẩm Mặc nhìn cửa trường học quen thuộc ngoài cửa sổ, trong lòng dâng lên một cổ hoài niệm, nàng nhẹ giọng kêu, Cổ Dĩ Mạt hiểu ý ngừng xe.

“Mọi người ở nơi nào tụ họp?” Cổ Dĩ Mạt xuống xe, nhìn Thẩm Mặc đứng ở bên xe, gió lạnh thổi qua, vén lên mái tóc dài của người kia, mang theo áo khoác người nọ không tính là vừa nặng vừa dày.

Rõ ràng là một cô gái đơn bạc như vậy, vì sao lòng lại chất chứa nhiều gông xiềng nặng như vậy.

“Cuối cùng là hát ở XX, ước chừng mười giờ về nhà.” Thẩm Mặc biết người này sẽ không như vậy nghe lời bỏ lại mình trở về, xoay người nhìn bàn tay Cổ Dĩ Mạt nơi cửa xe, con người màu hổ phách không biết làm sao đầy về lưu chuyển.

“Được.” Cổ Dĩ Mạt nhìn trong mắt Thẩm Mặc rõ ràng không biết làm sao, câu khởi thần giác, trong con ngươi màu đen là nụ cười ôn nhu.

“Àn, vậy chị trước đi dạo một chút đi. Hoặc là về nhà?” Thẩm Mặc nhìn đáng người thon dài của người nọ, mi mắt tinh xảo, chột cười.

Thôi thôi.

“Tôi mua một ít thứ, em vào đi thôi.” Cổ Dĩ Mạt đứng ở nơi đó, mái tóc dài lưu luyến, mi mắt ôn hòa, cứ như vậy an tĩnh nhìn Thẩm Mặc, môi khẽ cong

lên. Người con gái này, chẳng qua là đứng ở nơi đó, liền là một bức tranh thủy mặc dịu dàng.

“Được.” Thảm Mặc hỏi hạ mắt xuống, lúc mở ra là bảy phân ôn nhu ba phân đậm nhũ. Nàng nhìn mái tóc Cổ Di Mạt theo gió lay động, lãnh ý giữa chân mày mềm nhũn.

Nói xong, Thảm Mặc liền đóng cửa xe, đi về trước cửa trường đã có rất nhiều người.

Cổ Di Mạt nhìn bóng lưng cao gầy của Thảm Mặc đi về phía đám người ồn ào kia, nhìn dáng người nàng dừng dừng ôn nhũ từng bước từng bước đi về phía trần tục, cứ như vậy nhìn nàng, cho đến nàng được một tiểu kiều nữ phía trước chạy tới đón, mới trầm xuống con người, ngồi vào chỗ điều khiển, cho xe chạy rồi đi.

Bây giờ mới bốn giờ, cách mười giờ còn tới sáu giờ, đi mua cho bác trai chút lễ vật đi.

Thảm Mặc nhìn gương mặt quen thuộc của tiểu kiều nữ trước mặt, nhất thời nhưng không nhớ nổi tên.

“Thảm Mặc! Oa oa, trưởng thành liền là một người đẹp a, cậu sẽ không phải không nhớ tên của mình chứ?” Cô gái hết sức kích động, con người nhỏ nhắn tản ra tinh thần tuổi trẻ phấn chấn, sức sống bùng bùng.

Trưởng thành cái gì, nghe có luồng khí tức bà bác.

Thanh âm này có chút quen thuộc, trước đây không lâu mới nghe qua.

Nga, cái đó cô gái đến tháng đau nghiêm trọng, Không Nghê.

“Nhớ, Không Nghê.” Thảm Mặc nhìn tiểu kiều nữ trước mặt tinh thần tràn đầy, trong đôi mắt thật to lóe vẻ hưng phấn nhìn mình, khuôn mặt thịt thịt, thân thể nhỏ nhỏ, ước chừng khoảng 1m6, thon nhỏ khả ái. Thảm Mặc cúi đầu xuống nhìn nàng, câu môi lên.

Như vậy rất tốt.

Vui vẻ, cao hứng, hưng phấn, kích động, những thứ này là ưu tư mình không có, nhưng lại là có thể làm cho người khác hạnh phúc ưu tư.

Mình không có, mà người khác có, không bỏ mất tinh thần phấn chấn, như vậy rất tốt.

Như vậy, cũng rất tốt.

Thảm Mặc là cô gái như vậy, trong thế giới đều là không hề bận tâm, bình tĩnh dừng dừng, nhìn lâu, sẽ còn có chút cảm giác tỉnh mạch, nàng một mình sống ở thế giới như vậy ngày người hai mươi tám năm.

Không muốn vô vọng, nghe thanh âm ngoài cửa mọi người trò chuyện, tiếng hoan hô, tiếng cười lớn, tưởng tượng những hình ảnh ấm áp kia, sau đó nhàn nhạt mỉm cười, thay bọn họ câu môi, nhưng là cười rơi lệ.

Không có gì cả, nàng ở không có gì ở thế giới này cả, một thân một mình, vượt qua tất cả, vượt qua hai mươi tám năm trong bi thương, thống khổ, không ai giúp, tuyệt vọng tất cả.

Một người co ro, trái tim kia từng ngày từng ngày, bị người khác, bị mình, từng điểm từng điểm tăng thêm từng tầng từng tầng xiềng xích.

Sau đó, nó bị nặng xích sắt lạnh như băng quấn quanh không có một khe hở.

Cả người cũng tê lương ngệt thở.

Thảm Mặc dưới sự hướng dẫn của Không Nghê đi vào đám người kia không khí tràn đầy cao hứng cùng gấp mặt, cười nhạt cùng bạn học mười năm trước chào hỏi, nhìn các bạn trai năm đó cùng anh em nhạo báng cười to đã trở thành thanh niên, nhìn các bạn nữ năm đó tràn đầy ý tốt cùng khuê mật lặng lẽ nói sau lại che miệng cười khẽ giờ cũng đã trở thành phụ nữ.

Nơi đó, là thế giới vui sướng, là thế giới không thuộc về mình.

Thảm Mặc mỉm cười cùng lại chào hỏi mọi người hàn huyên mấy câu, cười nhìn những người của thế giới kia, trong lòng ấm áp.

Như vậy cũng tốt, như vậy cũng rất tốt.

“Thảm bí thư, còn nhớ tôi không?” Một người thanh niên cao gầy mét tám hừ nhàn quần jean từ trong đám người đi ra, nhìn Thảm Mặc nâng tay lên giờ, thân thể cường tráng mi mắt cong cong, là nụ cười nhiệt tình.

Nhớ, là lớp trưởng Trần Hải Ân đi, lớp phó là anh cả sinh đôi, kêu Trần Hà Thanh.

Sông thanh hải yến a, Trần gia không hổ là quan chức thế gia.

Thảm Mặc nhìn bạn học trai trẻ trung lỗ măng năm đó nhưng luôn nói lời ngỗ khí giờ trở thành một người đàn ông cường tráng, dâng lên một chút hoài

niệm nở nụ cười.

“Lớp trưởng, tôi bây giờ không phải là bí thư tuyên truyền nữa.” Thẩm Mặc bắt tay đứng ở nơi đó, mặt mũi tình xảo đậm nhả, mi mắt dài nhọn, sóng mắt lưu chuyển màu hồ phách trong con ngươi, môi mỏng câu khôi, lưu luyến diệt lệ.

Trần Hải Ân nhìn cô gái bạn rộn đã từng giúp đỡ mình, cảm thán cùng nàng chào hỏi, nhìn nhau cười.

Trước kia mình ngây thơ lỗ mãng, thật đúng là cho nữ tử này không ít phiền toái a.

Nhớ tới lúc đó mọi người đều là tuổi tác thanh xuân ngây thơ, người này lại có khí tức tang thương khác biệt, lúc đó mình không hiểu, cũng không muốn đi hiểu, cho là người này làm bộ làm tịch, còn làm không ít chuyện xấu a.

“Lớp trưởng, cậu đã là người có gia đình, một mực nhìn Thẩm Mặc như vậy, mình sẽ đi tố cáo với chị dâu nga.” Không Nghệ đứng ở một bên, nhìn hai người nhìn nhau cười, che cái miệng nhỏ nhắn nhẹ giọng cười, nhìn Trần Hải Ân, trong đôi mắt to tràn đầy ánh sáng trên ghẹo.

“Chúng ta cái này gọi là 'Quân tử chi giao nhạt như nước', tiểu nha đầu biết cái gì, cậu còn chưa phải người lập gia đình, chúng ta như nhau.” Trần Hải Ân cười liếc Không Nghệ một cái, trên ghẹo lại đối phương.

Hai người là này trong lớp kết hôn sớm nhất, nghe nói lớp trưởng là ở trong quan trường gặp phải một người, là luật sư, bởi vì một trận kiện có chút trao đổi, kết quả là tiếp tục một mực trao đổi, cuối cùng thành vợ chồng. Không Nghệ là thời điểm thực tập gặp một tiền bối, lớn hơn nàng ba tuổi một giám đốc bộ môn, nhân phẩm chính trực, đối đãi người ôn hòa, hai người cũng là hiểu nhau, liền cùng tiến tới.

Hai cặp vợ chồng cuộc sống cũng phải không tệ, đánh nhỏ nháo nhỏ lúc có lúc cũng sẽ ở trong bày than phiền mấy câu, nhưng cũng bình bình đạm đạm, ôn hòa chung sống, tương kính như tân.

Cái này để cho người hâm mộ hạnh phúc.

Thành gia lập nghiệp, hạnh phúc gia đình mỹ mãn.

Cho nên hai người này mới tản ra khí tức đi lên mát như vậy.

Thẩm Mặc nhìn hai người lại bắt đầu cãi vã, mi mắt hơi cong, nụ cười dây dưa.

Nguyện mọi người hạnh phúc.

Nàng nhìn về phía bầu trời có khinh hướng tuyết rơi, nhẹ giọng lầm bầm thì thầm.

Bạn đang đọc truyện *Tương Như Dĩ Mặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Chương 25

Tuyết rơi.

Thẩm Mặc mới từ tiệm cơm đi ra ngoài đứng ở trên bậc thang ngẩng đầu lên, nhìn tuyết trắng lưu loát bay xuống vùng đất trắng trước mắt, chợt nhớ tới Cổ Dĩ Mặc.

Người nọ đợi ở trong xe, hẳn là không thành vấn đề đi.

Tuyết rơi không phải lớn, một đoàn nhỏ nhỏ trắng trắng lạnh băng mềm như tơ.

Trong lớp tổng cộng bảy mươi một người, đều đến đông đủ.

Trong lớp cùng Thẩm Mặc có chút trao đổi hơn nửa đều là nữ sinh.

Thẩm Mặc vẽ một chút rất tốt, làm bản báo cơ bản đều được khen ngợi thứ ba, một người vẽ một người thượng sắc một người viết chữ.

Mọi người đối với nữ sinh làm gì cũng một mình nhưng vẫn có thể hoàn mỹ vừa bội phục vừa tò mò.

Nhưng lại ít có tiến lên nói chuyện.

Có thể, là sợ đi.

Giống như Không Nghệ lúc trước vậy, mọi người đều cảm thấy người này rất lạnh.

Nhưng từ sau sự kiện kia của Không Nghệ dần dần chào hỏi đáp lời nhiều hơn, nhưng phần lớn đều là nữ sinh.

Có lúc sẽ có người cầm thẻ mời nàng giúp đỡ vẽ một chút hoặc là viết chữ, có lúc sẽ mời nàng nói bài tập, có lúc sẽ mời nàng đi chơi.

Hai người trước còn có thể thành công, người sau, chưa bao giờ thành công.

Dần dần mọi người cũng đều hiểu, có thể mời nàng giúp một chút chuyện nhỏ, không có vấn đề, nhưng lại không thể hẹn tới nàng.

Không cùng bất kỳ người nào tiếp xúc quá nhiều, không cùng bất kỳ người nào trao đổi quá nhiều, nàng là một mình.

Một mình hoàn thành hết thầy, một mình đi hết mọi nơi.

Mọi người trong lòng biết rõ, chỉ là nước ngọt đưa tới, nhưng áp áp cả người.

“Yêu, tiếp theo đi hát đi!” Một nam sinh nói nhiều trong lớp tay giờ quá đỉnh đầu, chạy trên đường, xoay người hướng về mọi người phía cửa toét miệng hô.

Giương lên khuôn mặt anh tuấn, là hưng phấn cùng nghịch ngợm như trẻ con.

Dọc theo đường đi mọi người cũng không có che dù, đắm mặc ý tiểu đoàn mềm mại bay xuống đỉnh đầu, dính vào sợi tóc, rơi trên đầu vai, giá rét trong nháy mắt bị khuôn mặt tràn đầy khí tức vui vẻ ấm áp phát đi, không có ảnh hưởng chút nào.

Bởi vì người rất nhiều, liền định hai người giữ tiền.

Nữ sinh một người, nam sinh một người.

Vừa vặn tỷ lệ nam nữ sinh trong lớp là một một.

Trong khoa ban mà nói, tương đối còn hiếm thấy.

Một ít nam sinh âm ỉ cho dù đã hai mươi mấy tuổi, vẫn ở lúc này khôi phục tính tình trẻ con, chạy đến bên nữ sinh tán gẫu vu vơ, nói đùa.

Thẩm Mặc ngồi ở trên ghế sa lon nhìn người đối diện tranh đua, cười nói, trêu chọc lẫn nhau, hơi câu môi, trong mắt là nụ cười ôn nhuận. Đối diện với tiếng cười vui mừng náo nhiệt, cũng giống như một tuồng kịch ấm áp xuất ra, tựa như nước suối nhẹ đưa, chậm rãi diễn ra, mang khí tức hoài niệm.

Mà chính nàng cũng chỉ ngồi ở chỗ đó, bụng một ly nước trong, khi thì nhấp, khi thì nhìn, cười nhạt không nói.

Nàng nhìn một người con trai mặc áo sơ mi bụng một đồng quạ vật bị hai cô gái đuổi theo, vây quanh các ghế sa lon vừa cười lớn vừa chạy nhanh.

Rõ ràng là đang trốn, nhưng là cặp mắt cong, mặt mày vui vẻ.

Nàng nhìn một người con trai mặc chiếc áo đỏ in hình bánh xe ôm vai của một người con trai khác kéo qua, vỗ nặng, cười lớn nói: “Tiểu tử mười năm trước trò chơi mượn anh một trăm đồng, còn chưa trả đi, anh muốn thu lãi.” Sau đó bị người đàn ông bị kéo vai đánh trở về, lên tiếng: “Còn mười hai trăm năm, đủ chứ.”

Rõ ràng là đang đòi nợ, nhưng là nhìn nhau cười to, hình ảnh ấm áp.

Nàng nhìn một cô gái mặc váy cầm một lá bài lơ khơ, hướng về hai cô gái phía đối diện quơ quơ, là biểu tình đắc ý, màu nâu trong con ngươi là ánh sáng nghịch ngợm, sau đó một cô gái đối diện khẽ cắn răng, nhưng là cười, nói: “Tiểu Tĩnh, cậu đây là trở về luyện tập đi, mười năm trước mỗi lần cậu đều là người cuối cùng.”

Rõ ràng rút ra con rùa đen thua, nhưng cặp mắt sáng loáng, tràn đầy nụ cười.

Mười năm rồi.

Mười năm. Thời gian mười năm mọi người chia lìa, sau đó mười năm sau ở nơi này từ từ hợp thành một con sông lớn.

Ánh sáng lay động, trên mặt hồ là sương mù mỏng lung, hiện lên dưới ánh mặt trời màu vàng chói lọi.

Con sông kia, lắng đọng thời gian mười năm.

Nó nhìn thấy rất nhiều người mười năm trước, trải qua rất nhiều người mười năm, chôn vùi rất nhiều người mười năm.

Sau đó, đem những người đó, triệu tập với nhau, ở ngày hôm nay mười năm sau.

Không Nghệ ở một bên cùng khuê mật của mình nói lời tư mật, vẫn luôn thấy Thẩm Mặc một mình ngồi ở góc khuất nhìn người đối diện của mình cười.

Vẫn giống ngày xưa a, người này.

Rõ ràng là đang mỉm cười, nụ cười trong mắt cũng là thật.

Thế nhưng thân ảnh thon gầy, nhìn như vậy bị thương vắng lặng.

Mười giờ.

Tiểu bạch đoàn không ngừng bay trên đất, trên cây, trên đèn đường, cao ốc.

Thế giới trước mắt đều biến thành lãnh địa của nó.

Nó bao bọc hết thấy trước mắt.

Thẩm Mặc đi ra cửa, một người, sau lưng chỉ có Lỗ Nghê cùng Trần Hải Ân tiễn.

Mọi người đều còn ở trong High, nhưng nàng phải về, bởi vì có một ngốc cô nương đang đợi nàng.

“Chỉ tiễn tới đây thôi.” Thẩm Mặc đứng ở trong trời tuyết, xoay người nhìn hai người nơi cửa lớn, mỉm cười nói.

“Hảo, nhưng cậu làm sao trở về?” Khổng Nghê một mét sáu đứng ở giữa hai người cao gầy đặc biệt thon nhỏ..

“Có người đón tôi.” Thẩm Mặc hướng hai người hơi khoát tay một cái, xoay người đi về một chiếc BMW màu đen ven đường phía trước.

Hai người nhìn bóng lưng Thẩm Mặc, đối mặt, cũng nhìn thấy khiếp sợ trong hai đôi mắt.

Mỗi lần trả lời đều là “Ba tôi đón tôi”, lần này lại đối sao.

Thẩm Mặc không biết sau lưng hai người khiếp sợ, không nhanh không chậm hướng xe mình đi, đứng ở trước xe, nhìn từ trong quán trà đối diện một cô gái đi ra, hạ xuống con người.

Áo khoác màu trắng thu eo, mái tóc đen mực ở sau gáy, vừa ra tới bông tuyết liền dính vào, đen trắng xen nhau, trong suốt.

Cổ Dĩ Mạt bung một ly trà bốc hơi nóng ở trong tuyết đi về phía xe, lúc ngẩng đầu lên thấy được đứng ở bên xe, Thẩm Mặc trên vai đã dành dụm được không ít bông tuyết.

Nàng nhìn mi mắt tinh xảo của người nọ dưới đèn đường, nhìn hai tròng mắt màu hổ phách nhìn mình, bước nhanh hơn.

“Đi ra đã bao lâu?” Cổ Dĩ Mạt đi tới trước mặt Thẩm Mặc, đem ly trà đưa cho nàng, đưa tay thay nàng vỗ xuống bông tuyết trên vai, ôn nhu mi mắt, động tác êm ái.

Thẩm Mặc nhận lấy ly trà, nhấp một miếng, tròng mắt lẳng lặng nhìn Cổ Dĩ Mạt, cảm thụ ôn nhu của nàng, mâu quang vi đằng.

Là vài tia phức tạp vài tia ôn nhu.

“Mới ra tới.” Thẩm Mặc nắm ly trà ấm áp, nhìn Cổ Dĩ Mạt, giọng nói ôn hòa.

“Về nhà?” Cổ Dĩ Mạt cùng Thẩm Mặc đối mặt, mâu quang trầm tĩnh, bên trong là chất chứa đầy ôn nhu và tình yêu.

“Ừ.” Thẩm Mặc nhìn nàng, nhẹ giọng đáp lại.

Hai người một nam một nữ phía sau hai người, nhìn dưới đèn đường hai người con gái khí chất khác nhau đối mặt, nhàn nhạt nhìn nhau cười một tiếng, xoay người vào KTV.

Hy vọng, cô gái kia, có thể cứu cậu.

Hai người từ trong mắt đối phương mang nụ cười, đọc lên kỳ vọng giống nhau.

Bạn đang đọc truyện *Tương Nhu Dĩ mặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Chương 26

Tuyết rơi lớn.

Một tiểu bạch đoàn so với trước lớn hơn một vòng bông tuyết bay đến trước cửa sổ xe, tuyết đang rơi xuống một cái chớp mắt lại bị cà phất đi, mấy đoàn tuyết sau khi bị phất rơi xuống, trong lúc đang đợi được quét dọn hạ nhiệt của lò sưởi ở bên trong xe truyền ra thành giọt nước, trong nháy mắt phớt qua, lưu lại mấy vết thủy ngân.

Thẩm Mặc tựa lưng vào ghế ngồi, nhấp một hớp trà ấm áp từ ly trà trên tay, nhìn trước mặt trên cửa sổ xe lưu lại thủy ngân, con người suy tư.

Có cái gì, thay đổi vì điều.

Không giống nhau, vì điều.

“Chơi như thế nào?” Cổ Dĩ Mạt nhìn về phía trước, chuyên chú lái xe, đèn đường ngoài cửa sổ thoáng qua, khiến cho khuôn mặt trắng nõn tinh xảo lúc sáng lúc tối.

Thẩm Mặc quay đầu đi, mái tóc dài tán lác trên đôi vai thon gầy, lẳng lặng chăm chú nhìn gò má Cổ Dĩ Mạt trong bóng tối không rõ lắm, không nói.

Aizz. Nghiệt duyên.

Thẩm Mặc trong lòng thờ dài, màu hồ phách trong đôi mắt nhưng là bảy phân sáng mất ấm áp dòng nước chảy, hiện lên ánh sáng nhu hòa.

“Rất tốt, chị đã ăn cơm chưa?” Thẩm Mặc nhấp một hớp trà, nhẹ giọng chậm rãi mở miệng.

“Ăn rồi.” Cổ Dĩ Mạt quay đầu, cùng hai tròng mắt của Thẩm Mặc ở trong không gian xe đối mặt, chỉ thấy cặp mắt màu hồ phách, lưu chuyển về đậm nhả chững chạc.

Đi qua một ngọn đèn đường, ánh sáng một cái chớp mắt chiếu xuống trong xe, song phương gương mặt ở trong nháy mắt đó sáng ngời, đều là ôn hòa mi mắt, về mặt ấm áp mềm mại.

Hai cô gái như vậy thoát tục, một đậm nhả một cao quý, nhưng ở trong không gian thu hẹp bên trong xe, ở bông tuyết bay múa trong trời đêm, chẳng qua là yên lặng nhìn nhau, liền giống như ngăn cách ngoại giới, mở ra không gian chỉ thuộc về hai người, yên lặng sống mất chậm rãi dòng nước chảy, khoa bút thành vẽ.

Một bức tranh thủy mặc tao nhã.

Cho dù bên trong xe ở đó gần gũi ánh đèn thoáng qua sau lại khôi phục yên tĩnh, nhưng không khí không chút nào ngột ngạt. Cổ Dĩ Mạt cảm thấy có người này ở bên người thật tốt, không mong gì khác. Thẩm Mặc sẽ không vì bầu không khí quá yên lặng mà thành cô gái lúng túng.

Nửa giờ sau, xe được đậu vào gara.

Tiếng nổ của xe sau khi tắt máy hóa thành yên lặng, toàn bộ nhà để xe chỉ nghe được tiếng quần áo va chạm lúc hai người xuống xe.

Bãi chăn nuôi cùng nông trường đều là một mảnh đen như mực, đèn lớn nhà để xe là quá mức sáng nhức mắt.

Hai người không nói một lời làm bạn bước vào cửa, phía trước có ai thân thiết lưu lại đèn đường mờ nhạt.

Bước vào phòng khách tầng một, liền nghe thấy trên tầng truyền tới thanh âm lúc hai chân đụng sàn gỗ “đông đông”

“Đi, không được chạy Tiểu Huyền Nghiê, chị cho em đeo cái này vào, tuyệt đối vượt qua thích hợp!” Là giọng nói ba phần yêu mị bảy phần cười duyên của Lâm Uyên.

Thẩm Mặc tiêm mi không nhịn được run lên, nhìn về trên tầng.

Cổ Dĩ Mạt nhìn về mặt bất đắc dĩ của Thẩm Mặc mờ nhạt dưới ánh đèn, trong mắt thoáng qua một tia ôn nhu, câu câu môi, đi về phía trước, hơi mở miệng: “Đi thôi.” Là giọng nói dịu dàng.

“Ừ.” Thẩm Mặc nhàn nhạt đáp một tiếng, cất bước đuổi theo, nhìn Cổ Dĩ Mạt, sống mất lưu chuyển.

Nàng nhìn chăm chú bóng lưng đẹp đẽ của người nọ ở dưới ánh đèn chiếu xuống giống như hoàng hôn buông xuống vậy, mái tóc dài tán loạn ở sau gáy, dưới bóng tối là eo thon, hai chân thon dài.

Chậm rãi bước lên, từng bước từng bước, khí chất ưu nhã cao quý trong lúc giờ tay nhắc chân hiện ra, không một tia làm bộ chút nào.

Tựa như trời sinh.

Người con gái này, thật sự là, trời sinh làm cấp trên.

Bất quá.

Cô là biến thái sao, Lâm Uyên tiểu thư.

Thẩm Mặc nhìn rớt cuộc hoàn thành cái nhiệm vụ lái nhái bản tai, đứng ở trước mặt Tiêu Huyền Nghệ phàn nàn hai tay chống nạnh, đáng người yêu mị, về mặt gian trá.

Trên mặt còn có ưu tư rất rõ ràng, đó là không hài lòng.

Thẩm Mặc rất muốn nhức đầu đỡ trán, nàng cùng đối mặt với Cổ Di Mạt cũng nhìn tới, nhìn ôn hòa trong mắt nàng thành thói quen, cũng chậm rãi gọi lên khóe miệng.

Bất quá, ngôi nhà trong dĩ vãng từng lạnh tanh nhiều một chút thanh âm đùa giỡn, cũng không quá xấu.

“Nga, trở lại, hai người đã ăn cơm chưa, tay nghề của ba Thẩm Mặc tiểu cô nương thật là, good job!” Lâm Uyên chú ý tới hai người đứng ở ngoài cửa, cặp mắt đào hoa nheo lại, lên tiếng, một cá ba phân yêu mị ba phân ánh mặt trời bốn phân nụ cười cao hứng, cánh tay dài nhón nâng lên, hướng về phía Thẩm Mặc giờ lên ngón tay cái.

Thẩm Mặc nhìn Lâm Uyên tràn đầy tính khí đưa trẻ, mâu quang ôn hòa, thay xong giày đi vào: “Ăn rồi, cảm ơn đã khen ngợi.”

Thẩm Mặc cởi áo khoác xuống, Cổ Di Mạt cười nhìn nàng, thuận tay nhận lấy treo lên móc áo một bên, động tác phảng phất là vốn là nên tự nhiên thành thạo như vậy.

Thật là một bức tranh thê thê tốt đẹp a.

Hai người giống như đã kết hôn.

Lâm Uyên cong mi mắt, nhìn hai người, mị ý nồng nặc hoa đào trong mắt thêm mấy phần không biết làm sao mấy phần vui vẻ.

Bởi vì, như vậy, nhìn cũng rất hạnh phúc.

Lâm Uyên nhìn về phía Tần mi vẫn một mực ngồi trên ghế mỉm cười nhìn mình, cho đối phương một nụ cười thật to, đôi mắt đào hoa thường xuyên tràn đầy không đứng đắn, tràn đầy tình yêu sâu đậm.

Thật tốt a, đầu năm như vậy.

Thế giới an tĩnh, hoàn cảnh an ninh, bầu không khí an tâm.

Hết thấy, đều hiện lên ánh sáng nhu hòa ấm áp, nhân nhạ quý giá, chậm rãi dòng nước chảy, rửa đi bụi bặm cả người, rửa đi lòng tràn đầy mệt mỏi.

Cả trái tim đều bị lọc sạch an ninh trầm tĩnh như vậy, nhưng là ấm áp, cảm giác ấm áp chưa bao giờ có.

Như vậy, thật tốt.

Lâm Uyên cùng Tần Mi đối mặt, từ trong mắt của đối phương đọc lên yên lặng ôn nhuận giống nhau.

Bạn đang đọc truyện *Tương Như Dĩ Mặc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Chương 27

“Nga, đúng rồi, Đại thúc đi mua trái cây, nói hết rồi không cần.” Lâm Uyên đối với Thẩm Mặc nói, nói xong liền xách eo cười gian nhìn chằm chằm Tiêu Huyền Nghệ một bộ rất muốn khóc, một đôi cặp mắt đào hoa lóe lên ánh sáng hài lòng sau khi đùa dai.

Biến thái.

Thẩm Mặc ừ một tiếng, liền vào phòng cầm một chuỗi chìa khóa đi ra.

“Trước Lâm Hề nói muốn xem chiếu bóng, bây giờ còn muốn xem không?” Thẩm Mặc nhìn xông tới thay Tiêu Huyền Nghệ lấy xuống tai mào ném cho Lâm Uyên, Lâm Hề ôm đối phương nhẹ giọng an ủi, mi mắt nhu hòa, cong môi, ôn hòa nói.

“Muốn xem muốn xem, một nơi vừa vặn đẹp như vậy, tôi muốn xem kinh dị!” Lâm Uyên cầm tai mào, hướng về phía em gái nhà mình mới mắng mình gãi đầu một cái, cặp mắt đào hoa híp lại, nụ cười không nhìn ra áy náy.

Vừa nghe Thẩm Mặc nói, lập tức giờ cao tay phải gãi đầu, tựa như đứa trẻ hồ lớn, cặp mắt đào hoa mở thật to, léo lên vẻ linh động hưng phấn.

Thật là một tiểu hài a.

Thẩm Mặc nhìn Tần Mi một bên nhìn Lâm Uyên lắc đầu cười, trên khuôn mặt kia, đầy vẻ ôn nhu cung chiều cùng bất đắc dĩ.

Mi mất là nhu hòa ôn nhu, nhìn Lâm Uyên, an tĩnh, nhưng là sóng mắt hạnh phúc lưu chuyển.

Đơn giản, ôn hòa, chẳng qua là nhìn chăm chú, chính là hạnh phúc ám áp đến thâm tâm.

Thẩm Mặc nhìn bốn người đối diện, ánh sáng trong đôi con ngươi ôn hòa tựa như dòng nước chảy, chảy chậm rãi, lưu quang tràn đầy nhưng lại yên tĩnh.

“Đi thôi. Có điều, Uyên, cậu muốn xem kinh dị thì mời ngày mai một mình thưởng thức, tối nay không cho phép.” Cổ Dĩ Mạt nhìn nụ cười Thẩm Mặc, chợt một cổ đau lòng, nàng thay Thẩm Mặc chỉnh sửa một chút mái tóc dài rơi loạn bên người, giọng nói mềm mại từ từ hướng về phía Thẩm Mặc nói, sau đó quay đầu nhìn Lâm Uyên hưng phấn, nhưng là giọng nói trong trẻo lạnh lùng, khuôn mặt bộ dáng tê liệt.

“Dĩ Mạt ~~~~ sự đối đãi này khác biệt quá lớn, làm tư lệnh ta quá thương tâm, Mi ~~~~ cậu nhìn hùng hài tử này đi, quá tổn thương lòng của bản tư lệnh.” Lâm Uyên giang hai tay ra xông tới ôm lấy Tần Mi ngồi ở trên ghế, cọ một cái, một đôi cặp mắt đào hoa nước mắt yêu kiều, nhìn Cổ Dĩ Mạt, làm ra tâm trạng thương tâm muốn chết.

Thẩm Mặc mi run một cái, có loại cảm giác nổi da gà khắp người, trong con ngươi không biết làm sao.

Cổ Dĩ Mạt hơi hí mắt nhìn Lâm Uyên, câu môi lên, trong con ngươi thoáng qua một tia ánh sáng ác liệt. Mang biểu tình nghiền ngẫm nguy hiểm.

“Uyên, cậu nhìn Dĩ Mạt.” Mi mất Tần Mi ôn nhu nhìn Lâm Uyên đang cọ lấy cổ mình, mắt đầy cung chiều, ôn nhu gọi.

Lâm Uyên lần nữa quay đầu đi nhìn về phía Cổ Dĩ Mạt, thấy bộ dáng kia của đối phương, chợt đứng lên, mặt đầy đứng đắn: “Dĩ Mạt, bản tư lệnh sẽ không bị cậu uy hiếp, đừng quên hạnh phúc cuộc sống của cậu sau này còn cần bản tư lệnh.”

“Nga?” Cổ Dĩ Mạt hí mắt, nhìn lâm uyên, khiêu mi câu môi, giọng lạnh như băng.

Chị Dĩ Mạt nice! Lâm Hề nhìn chị gái nhà mình chịu đựng, ôm lấy tay Tiêu Huyền Nghệ hướng về phía Cổ Dĩ Mạt giờ ngón tay cái.

Thẩm Mặc nhìn Lâm Uyên trong nháy mắt xì hơi tức giận cùng Lâm Hề ngón tay cái, môi mông câu lên, mắt đầy nụ cười.

Cho dù đùa giỡn, cũng là tình cảm ấm áp, khí tức ấm cúng.

“Dĩ Mạt lại khi dễ người ta, ghét, thật là có con dâu liền quên mẹ, tát nước ra ngoài lấy chồng liền nguội lạnh a, Mi ~~~~” Lâm Uyên nhìn bộ dáng Cổ Dĩ Mạt, giằng co ba mươi giây, lập tức lại biến thành bộ dạng bị vứt bỏ thương tâm lần nữa lao vào ôm trong ngực Tần Mi, cặp mắt đào hoa thủy quang chớp chớp, một bộ vẻ mặt đáng thương.

Bất quá cũng không ai quan tâm.

Thẩm Mặc câu môi, cùng nhìn tới Tần Mi đối mặt, nhìn ra trong đáy mắt đối phương là tình yêu cùng bất đắc dĩ, kia tập mãi thành thói quen, là chuyện dễ cho người hâm mộ.

“Uyên, cậu lần nào cũng không thắng được, cần gì chứ, ngoan, đứng lên đi xem chiếu bóng.” Tần Mi chính là cô gái Giang Nam như vậy ôn hòa mi mắt, giọng nói kia, tựa như dòng suối, tựa như gió mát, chậm rãi trôi qua, một tia sáng khoáng.

“Hào hào, Nghệ, chị Dĩ Mạt đã trừng trị tên tư lệnh biến thái kia rồi, không sao a, trở về mình lại chinh đón nàng lần nữa.”

“Ân.” Tiêu Huyền Nghệ từ trong ngực Lâm Hề đứng lên, một gương mặt tức giận, còn có kinh sợ chưa kịp rút đi, mi mắt rũ, Lâm Hề nhìn nhưng là mạnh đến trong lòng đi.

Thẩm Mặc nhìn Lâm Hề đối diện giống như động vật cái đuôi hưng phấn đung đưa, hết sức muốn xoa trán không ngừng co rút.

“Hào, xuống đi xem chiếu bóng đi, Thẩm Mặc muốn xem gì?” Cổ Dĩ Mạt dẫn đầu trước đi ra cửa, xoay người nhìn Thẩm Mặc đi tới, lãnh ý tàn đi, mi mắt tươi đẹp nhu hòa như thường lệ.

Người này thật là, rất yêu mình a.

Thẩm Mặc nhìn hai con ngươi đen thui của Cổ Dĩ Mạt, rõ ràng có thể thấy sâu trong đôi mắt luôn lạnh như băng kia chảy ra tình yêu ôn nhu sâu sắc.

“Tôi tùy ý là được, không quá mức thích.” Thẩm Mặc nhìn một chút, cũng ôn nhu mi mắt, tản đi chân mày lãnh đạm, hướng về phía Cổ Dĩ Mạt, lộ ra nụ cười.

Đó là chưa bao giờ có, thật lòng lộ ra, nụ cười.

Ở dưới ánh đèn hành lang mờ nhạt, hiện lên ánh sáng.

Giống như là một ngôi sao ở trong vũ trụ xa không với tới.

Cổ Dĩ Mạt nhìn ngây người.

Người này, cười lên rõ ràng là xinh đẹp chói mắt như vậy.

Những cái câu môi hoặc trêu ghẹo hoặc đơn giản bắt đắ dĩ cười nhạt, đều tựa như không đạt tới đáy lòng, nhìn trong trẻo lạnh lùng bị thương.

“Nga, mấy đứa muốn đi xem chiếu bóng sao, vừa vặn bác mua trái cây, cầm theo ăn đi.” Thẩm phụ bước chân chững chạc đi tới, đứng ở chỗ rẽ nhìn nữ nhi nhà mình mặt mày vui vẻ hồi lâu, chợt, khóe mắt nếp nhăn hiện lên, tang thương trong tròng mắt, tràn đầy ôn nhu.

Đã bao nhiêu năm chứ?

Bao nhiêu năm, nha đầu này không có cười qua như vậy chứ?

Thẩm Mặc đi lên trước nhận lấy trái cây, nhìn ôn nhu và nụ cười trong mắt cha, tròng mắt ôn nhu trả lời: “Một lát nữa con cắt, ba ngủ trước đi.”

“Ha ha, hảo, mấy đứa tuổi trẻ chơi đi, lão nhân gia đi nghỉ ngơi.” Thẩm phụ nhìn năm người sau lưng Thẩm Mặc, cảm thán cười một tiếng, liền đi vào cửa, đi về phía phòng mình.

Hy vọng người này, có thể để cho con từ căn phòng một mảnh màu trắng hư vô đi ra, nha đầu.

“Chị phải là người tới nhất!” Lâm Uyên né người từ bên cạnh hai người chạy lên, nắm quyền dương tay phải lên, giống trẻ nhỏ vậy nhảy cả tung xông về tầng hai.

“Chị chơi xấu!” Lâm Hề sau đó ý thức được cũng kéo Tiêu Huyền Nghi chen qua hai người đuổi theo đuổi Lâm Uyên phía trước, mặt đầy căm giận cùng khinh bỉ.

Tần Mi đi tới bên cạnh hai người, cùng Cổ Dĩ Mạt hai mắt nhìn nhau một cái, đều là tràn đầy không biết làm sao.

Mấy người có chìa khóa sao.

Thẩm Mặc xách trái cây, quơ quơ cái chìa khóa trên tay, không nhanh không chậm đi tới.

Đi tới ngoài cửa, liền thấy ba người vây quanh khóa phòng nhỏ màu bạc, mặt đầy căm giận.

“A, xuống. Quá chậm! Thẩm Mặc tiểu cô nương quá gian trá, mới vừa rồi có chìa khóa làm sao không giao cho bản tư lệnh!” Lâm Uyên hai tay chống nạnh, cặp mắt đào hoa trợn lên nhìn Thẩm Mặc, mặt đầy biểu tình “Lại không phối hợp với bản tư lệnh hành động sẽ bị tội gì.”

Thẩm Mặc đem chìa khóa đưa cho Cổ Dĩ Mạt, chỉ chỉ hướng phòng bếp, lại quơ quơ hoa quả trong tay, liền đi tới nhà bếp, hoàn toàn coi thường Lâm Uyên.

“Tôi giúp em, Mi, chìa khóa cho cậu.” Cổ Dĩ Mạt đem chìa khóa ném cho Tần Mi sau lưng, bước đuổi theo Thẩm Mặc, đi phòng bếp.

Thẩm Mặc cảm giác được hơi thở Cổ Dĩ Mạt theo sát phía sau, mi mắt mềm xuống, bắt đắ dĩ câu khởi môi.

Ngốc cô nương, không cần cùng tôi nữa bước không rời.

Như thế, thói quen tôi như thế nào cho phải.

Bạn đang đọc truyện *Tương Như Dĩ mặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Chương 28

“Rào rào ~~~”

Vòi nước xả không ngừng nghỉ, từng bong bóng nhỏ trong suốt.

Thẩm Mặc đứng ở bên cạnh bồn rửa chén, cầm ra trái cây trong túi, Cổ Dĩ Mạt đứng ở bên cạnh nàng, cúi thấp đầu an tĩnh nhìn, ánh sáng của đèn chiếu xuống càng làm da thịt lấp lánh yêu kiều.

Thẩm Mặc cũng không nói chuyện, chỉ là không nhanh không chậm làm chuyện trên tay, cảm giác được mùi thơm thanh đậm trầm tĩnh trên người Cổ Dĩ Mạt, chớp mũi khẽ nhúc nhích, nhẹ ngửi, là mùi vị làm cho lòng người sáng khoái yên tĩnh.

Cho dù cũng không nói, như vậy cũng rất ấm áp.

Chỉ biết là đối phương đang ở bên người, cảm giác được hơi thở đối phương, cảm giác an tâm liền quá mức.

Thẩm Mặc cảm thấy mình có lẽ hẳn nên thử một lần.

Nàng vót lên trái táo đã rửa sạch trong nước, cầm lấy dao gọt trái cây, đem trái táo để ở trên tấm thớt, buông xuống con ngói, chậm rãi cắt.

Cổ Dĩ Mạt lấy ra khay đựng trái cây trên tủ chén bát, rửa sạch để vào trong tay Thẩm Mặc, động tác êm ái, ôn hòa mi mắt.

Thẩm Mặc liếc mắt nhìn Cổ Dĩ Mạt cúi đầu rửa khay đựng trái cây, hạ xuống con ngói, lúc mở ra mi mắt hiện lên nụ cười.

Mình trước kia đều là một mình rửa trái cây một mình rửa khay đựng trái cây một mình cắt một mình nghiêm trang ăn.

Ngày lại một ngày, năm lại một năm.

Mười mấy năm, tái diễn cái gì đều là một thân một mình vượt qua cuộc sống.

Vừa mới bắt đầu tiêu phí tâm tư bày mâm trái cây, nhưng lúc bùng ra ý thức được chỉ một mình mình ăn, không cần phải như vậy.

Dần dần, có lúc liền không muốn làm, không muốn ăn.

Mỗi khi một mình ôm một mâm trái cây to ở trên ghế sa lon đọc sách, trong đầu sẽ luôn luôn thoáng qua ý nghĩ “Nếu có một người cùng ăn với mình thật là tốt”.

Bây giờ người này cùng ở bên người, thay tôi rửa khay trái cây, thay tôi sắp xếp khay.

Lúc Cổ Dĩ Mạt đưa tới trái cây Thẩm Mặc luôn sẽ phiêu đến trên ngón tay thon dài trắng nõn, bên trên dính mấy giọt nước, ở dưới ánh đèn hiện lên ánh sáng trong suốt nhạt. (Có mùi thụ!!!)

Thẩm Mặc nhìn ngón tay trắng nõn đang cầm trái táo giọt nước trong suốt, trên tay còn đang cắt.

“Thẩm Mặc!” Đang xuất thần Thẩm Mặc bỗng nhiên cảm thấy tay phải cầm dao của mình bị bắt lấy, thật chặt, có chút đau.

Nàng cảm giác được tay phải Cổ Dĩ Mạt vòng qua vai mình nắm lấy cổ tay phải mình.

Thẩm Mặc hạ xuống con ngói, thu hồi tầm mắt nhìn tay phải của mình.

.....

May mà cắt vào ngón tay.

Lưỡi dao tay phải Thẩm Mặc đang cầm chỉ cách ngón trỏ đang để trên trái táo hai li.

“Xin lỗi.” Thẩm Mặc quơ quơ tay phải, đem dao lấy ra, tay Cổ Dĩ Mạt cũng buông cổ tay nàng ra, thu tay về, nhìn mái tóc dài của Thẩm Mặc che kín gò má, ánh sáng trong con ngói đen thui nội liễm, lẳng lặng dòng nước chảy.

“Em thế nào, đang ngăn người?” Cổ Dĩ Mạt cúi đầu cầm lên quả táo cắt đẹp bày lên mâm, nhẹ giọng hỏi.

“Ừ, có chút.” Thẩm Mặc cầm lên một quả thanh long, rửa con ngói, giọng nói mát lạnh.

“Mệt mỏi sao?” Cổ Dĩ Mạt để xuống trái táo cắt xong, chờ Thẩm Mặc xử lý quả thanh long, thẳng tay chân, nhìn Thẩm Mặc, giọng ấm áp hỏi.

“Cũng được.” Thẩm Mặc ngăn người, thẳng chân tay quay đầu đi cùng Cổ Dĩ Mạt đối mặt, màu hổ phách trong tròng mắt thoáng qua một tia ánh sáng không rõ ý.

Aizz, ngốc cô nương.

Cổ Dĩ Mạt nhìn Thẩm Mặc, tựa hồ muốn nhìn được chút gì.

“Tốt lắm.” Thẩm Mặc xử lý xong mấy quả quýt cuối cùng, đem bóc vỏ, rửa sạch tay, hướng về phía Cổ Dĩ Mạt vừa sắp xong hai khay hoa quả ôn nhu nói.

Ánh đèn chiếu tới trên người Cổ Dĩ Mạt đang cúi lưng nghiêm túc bày hoa quả, sống lưng mảnh khảnh hoàn toàn bại lộ.

Người này, cũng rất gầy.

Thẩm Mặc bung lên một mâm, nhìn bóng lưng Cổ Dĩ Mạt hơi có vẻ thon gầy, theo sau lưng vào phòng.

“A bắt đầu công kích khu vực! Mau mau mau!! A...” Thẩm Mặc vừa đi vào liền nghe được âm thanh đẽ rất lớn, truyền ra thanh âm một người đàn ông gầm thét tràn đầy kích động.

Nàng liếc nhìn một màn sân khấu khói súng, hạ xuống con ngơoi, không nói.

Nhớ đây là bộ phim chiến tranh buổi tối tết năm ngoái cùng cha xem.

Không nhìn ra người ồn ào như vậy lại thích xem những thứ này.

Thẩm Mặc đem mâm trái cây để vào trên thảm lông dê bàn uống trà nhỏ, liền ngồi đến trên thảm, cùng tất cả mọi người.

“Đáng tiếc.” Kết cục, nhân vật nam chính bởi vì muốn đánh vào mà không đáp ứng yêu cầu kết hôn của nhân vật chính, kết quả lúc thắng lợi thuộc về, nữ chính bởi vì chiến loạn sớm đã chết đi.

Lâm Uyên nhìn màn ảnh, tầm tắc miệng, tay phải cắm vào một miếng thanh long.

“Không quá ngọt a, dù sao cũng không phải mùa a.”

Thẩm Mặc cắn một miếng táo, cắn một miếng nhỏ.

“Loại này chính là cân nhắc quá nhiều, kết quả bỏ lỡ a.” Lâm Uyên ôm qua một cái gối ôm, tựa vào trên vai Tần Mi, trong miệng ngậm một miếng gì đấy, một bên vừa nhai vừa nói.

Thẩm Mặc nhìn bộ dạng lười biếng không đứng đắn của nàng, lại nhìn Tiêu Huyền Nghệ trong ngực Lâm Hề, chân mày run rẩy.

Cổ Dĩ Mạt ngồi ở đối diện Thẩm Mặc, nhìn gò má của nàng, mi mắt cong lên.

Bạn đang đọc truyện *Tương Nhu Dĩ mặc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Chương 29

“Mi, mình muốn ăn táo.” Lâm Uyên ôm gối ôm, ánh sáng màn ảnh in lên trên khuôn mặt yêu mị, sáng chói.

“Được.” Tần Mi cầm lên một miếng táo đưa tới bên miệng Lâm Uyên, Lâm Uyên lên tiếng cắn một cái, ngẩng đầu lên cùng cặp mắt Tần Mi đang nhìn mình đối mặt, cho dù bên trong phòng tối, cũng có thể nhìn ra tình yêu trong mắt đối phương.

Thẩm Mặc nhìn trên màn ảnh chiếu một bộ phim hài, nghe đối thoại của hai người phía sau, chân mày tổng không cách nào khắc chế được run rẩy.

Chợt cảm giác được tầm mắt bên cạnh, Thẩm Mặc ngẩng một chút, nhìn sang, vừa vặn vắn cùng con ngơoi Cổ Dĩ Mạt đang nhìn mình đối mặt.

Tròng mắt đen sau kia, là tràn đầy quan tâm cùng tình yêu.

Ngốc cô nương.

Thẩm Mặc tâm niệm một câu, liền dời đi tầm mắt, nhìn màn ảnh.

Năm nay, rất náo nhiệt a.

Cha không có thân thuộc, chẳng biết tại sao. Mà sau khi người nọ đi, nhà ăn tết vẫn luôn là hai người.

Hai người cùng nhau ăn cơm đêm giao thừa, hai người cùng nhau xem chương trình ngày tết, hai người cùng nhau xem chiếu bóng, hai người cùng nhau nói chuyện phiếm.

Sau đó, mỗi người trở về phòng.

Nàng cùng cha cũng như vậy cô độc qua mười năm.

Không có ai tới chúc tết, không có ai tới chơi, lạnh tanh.

Mỗi một năm, đều là không có thanh âm dư thừa, tiếng pháo hoa ở cái nơi hoàn cảnh vắng vẻ này tỏ ra hết sức chói tai.

Mười năm, hai người ăn tết.

Hai mươi tám năm, một mình vượt qua hết thảy.

Một mình đi làm, một mình ăn cơm, một mình tan việc, một mình nghỉ phép.

Cái gì, đều là một mình.

Mà bây giờ, có một ngốc cô nương nói thích mình ngây ngô đại độ như vậy thích mình.

Sau đó, còn mang tới bốn cô nương tốt.

Đêm giao thừa ấm áp chưa bao giờ có.

Đêm giao thừa để cho lòng người an tâm.

Cám ơn, ngốc cô nương.

Rạng sáng hai giờ, mọi người rút cuộc mệt nhọc, dắt người nhà mình trở về phòng, Thẩm Mặc cùng Cổ Di Mạt, thu dọn đồ đạc, cũng trở về phòng.

Mỗi căn phòng đều có một phòng tắm riêng.

Cổ Di Mạt đi tắm trước, Thẩm Mặc kéo màn cửa sổ ra, vòng tay đứng ở trước cửa sổ, nhìn thế giới ngoài cửa sổ tuyết bay tán loạn, hơi khép hai tròng mắt, ánh sáng màu hổ phách nội liễm.

Bỏ lỡ sao.

Cái ngốc cô nương này, mình, sẽ sẽ không bỏ lỡ chứ?

Bỏ lỡ, lại như thế nào chứ?

Thẩm Mặc nhìn trên cửa sổ bởi vì bên trong nhà dùng lò sưởi nên hình thành một tầng hơi nước, hai tròng mắt nhìn bên trên một giọt nước chậm rãi tuột xuống. Nhìn nó từ bên trên trượt xuống, lưu lại một chuỗi dấu vết sáng ngời, sau đó chậm rãi từ trước mắt mình tuột xuống.

Lời đã bỏ lỡ, không thể tìm lại được sao?

Cổ Di Mạt đi ra, thấy bóng lưng Thẩm Mặc thẳng tắp tiêu điều đứng trước cửa sổ.

Lòng hơi đau nhói.

Tôi lúc nào, mới có thể trở thành người khiến em ấm áp đây.

“Tôi thay chị thổi tóc.” Cổ Di Mạt đang dùng khăn lông lướt qua mái tóc dài, chợt nghe được giọng nói mát lạnh không mất đi ôn hòa của Thẩm Mặc đang đưa lưng về phía mình.

“Hả?” Nàng tựa hồ không quá chắc chắn, nhìn Thẩm Mặc vẫn không xoay người, mắt mang nghi ngờ.

Thẩm Mặc không trả lời, chỉ là chậm rãi xoay người đi tới đầu giường, từ trong tủ đầu giường cầm ra một cái máy sấy tóc màu đen, cắm vào mối nối đầu giường, ngồi vào mép giường, ngẩng đầu nhìn Cổ Di Mạt ngốc lảng trước cửa phòng tắm, câu môi, không nói.

Thẩm Mặc rời đi, hiện ra trên cửa sổ, một giọt nước tuột xuống, tan vào khe hở, không thấy bóng dáng.

“Nga.” Cổ Di Mạt ở lúc thấy Thẩm Mặc câu môi tinh thần mới trở về, lấy lại bình tĩnh, đi tới, ngồi vào trước mặt Thẩm Mặc.

Tiếng máy sấy tóc vang lên, ở bên trong căn nhà yên tĩnh vang vọng, từng làn hơi nóng phát lên mái tóc dài, tay trái Thẩm Mặc vớt lên từng sợi, miệng máy sấy tóc cầm xa, nâng lăng lăng nhìn chăm chú mái tóc đen như mực trong tay, sóng mắt lưu chuyển, tựa hồ đang suy tư cái gì.

Sẽ rời đi sao.

Cái ngốc cô nương này.

Aizz.

Ngón tay nhỏ nhắn của Thẩm Mặc vạch qua sợi tóc nhu thuận của Cổ Di Mạt, màu hổ phách trong hai tròng mắt trầm xuống.

“Tốt lắm.” Thẩm Mặc tắt máy sấy tóc, tiếng vang chợt dừng lại, bên trong nhà chỉ quanh quẩn thanh âm êm ái của Thẩm Mặc.

Cổ Dĩ Mạt đứng dậy, chợt đi về phía chỗ hành lý nơi góc tường, kéo túi ra, lấy ra một cái hộp.

“Lễ vật năm mới.” Cổ Dĩ Mạt cầm cái hộp đi trở về, đứng ở trước mặt Thẩm Mặc ngồi ở mép giường, nghiêng mặt, tay phải duỗi thẳng, đem cái hộp đưa cho đối phương, bởi vì nghiêng đầu mà một bên tai đối diện Thẩm Mặc, là hơi ửng đỏ.

Thẩm Mặc nhận lấy cái hộp, liếc nhìn ký hiệu trên mặt cái hộp, ngẩng đầu nhìn Cổ Dĩ Mạt, không nói.

Cùng một hăng với đồng hồ đeo tay của mình, có điều là kiểu dáng mới nhất, giá cả bảy con số.

“Dĩ Mạt, nhìn tôi.” Thẩm Mặc đem quà tặng để vào cạnh giường, ngẩng đầu nhìn Cổ Dĩ Mạt, bởi vì nghiêm túc mà giọng nói tỏ ra có chút lạnh lùng.

Cổ Dĩ Mạt quay đầu lại, nhìn đôi mắt Thẩm Mặc, màu đỏ bên tai bớt đi, hoàn toàn là một bộ biểu cảm nghiêm chỉnh.

“Món quà quý trọng như vậy, chị nhất định phải tặng tôi?” Thẩm Mặc khiêu mi, nhìn Cổ Dĩ Mạt, sóng mắt màu hổ phách lưu chuyển.

“Àn.” Cổ Dĩ Mạt chỉ là nhìn Thẩm Mặc, đơn giản gật đầu một cái, đáp một tiếng.

“Tại sao?” Thẩm Mặc mặt vẫn không cảm giác nhìn Cổ Dĩ Mạt, giọng có chút lạnh lùng.

“Bởi vì tôi thích em, mà em đáng giá.” Cho dù Thẩm Mặc mặt đầy lạnh lùng, những sau khi Cổ Dĩ Mạt nói ra những lời này mi mắt lại trở nên ôn hòa, tông mắt dưới ánh đèn quang ba lưu chuyển, đều là tình yêu cùng ôn nhu đối với người con gái trước mặt này.

Tôi đáng giá?

Tôi, thật đáng giá sao?

Tôi không biết.

Nhưng, có lẽ tôi có thể chứng minh tôi đáng giá.

Thẩm Mặc bỗng nhiên cười, mi mắt cũng cong, là một nụ cười âm áp. (Đã bảo là phúc hắc công mà -.-)

“Dĩ Mạt.” Nàng nhẹ giọng kêu.

“Àn.” Cổ Dĩ Mạt nhìn nàng đưa tay phải ra, cười ngồi xổm người xuống, cùng nàng nhìn thẳng.

“Làm sao....ngô!”

Cổ Dĩ Mạt cầm lấy tay phải Thẩm Mặc đưa ra, đang muốn hỏi thế nào, nhưng ở một giây kế tiếp tầm mắt liền bị bóng người bao trùm.

Trên môi một mát lạnh như băng, nhưng là nhiệt nóng của môi.

Nàng hôn mình!

Thẩm Mặc cũng chỉ là chậm rãi chạm một cái, liền tách ra.

Nàng cười, nhìn Cổ Dĩ Mạt sững sờ, trong mắt thoáng qua một tia ôn nhu.

“Thẩm Mặc?” Cổ Dĩ Mạt lấy lại tinh thần, nhìn Thẩm Mặc, là khuôn mặt kích động còn thêm vui vẻ đang kiềm nén.

“Đáp lễ.” Thẩm Mặc nâng tay trái lên, nhẹ nhàng xoa gò má Cổ Dĩ Mạt: “Còn nữa, chúc mừng chị.”

“Chúc mừng chị?” Cổ Dĩ Mạt mi mắt lộ vẻ cười, hơi híp, nhìn Thẩm Mặc, cho dù là giọng nghi vấn, môi vẫn cong lên độ cong, biểu tình tức giận của đứa trẻ.

“Chúc mừng chị thành công.” Cổ Dĩ Mạt nhìn Thẩm Mặc, độ cong nơi khóe miệng chợt cứng ngắc, bên trong phòng chỉ còn nghe được thanh âm giọt nước trên vôi hoa sen trong nhà tắm rơi xuống đất.

“Em...em.em bằng lòng chị?” Mấy phút sau Cổ Dĩ Mạt chợt ý thức được giống như đứa bé lập tức đứng lên, nhìn Thẩm Mặc, khuôn mặt trắng nõn mặt bởi vì hưng phấn mà bay lên hai luồng hồng hồng rực rỡ.

“Ừ.” Thẩm Mặc nhìn nàng như vậy, cười.

Thật sự là một, ngốc cô nương a.

Nhưng mà, em lại, không muốn bỏ lỡ chị cái ngốc cô nương này.

Cổ Dĩ Mạt tỉnh táo lại, tình yêu tràn đầy ở hai con người.

“Thẩm Mặc.” Là giọng nói xen lẫn mừng rỡ cùng ôn nhu.

“Ân.” Thẩm Mặc cùng nàng đối mặt, mâu quang nhu hòa.

“Chị thích em.”

“Ân.”

“Chị thích em, Thẩm Mặc.”

“Em biết.” Ngốc cô nương.

“Thẩm Mặc, chị thích em.”

“Ân, em cũng vậy.” Ngốc cô nương.

“Chị thích em.”

“Ân.”

“.....”

“.....”

Bạn đang đọc truyện *Tương Nhu Dĩ mặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Chương 30

2015. 01. 01 Chúc mừng nguyên đán vô cùng đặc biệt.

(một)

Đêm tuyết.

Thời gian hóa thành bông tuyết trắng nõn mềm mại từ rất xa kia rơi xuống. Thân thể nhỏ nhỏ nhũ sắc, ở trong đó không ngừng thoáng hiện ra hình ảnh, là thời gian cất giữ, là năm tháng chúng ta đi qua.

Nó, ở tại nghi thức lễ truy điệu của nó.

Lễ truy điệu, chúng ta vĩnh viễn cảm thấy ở năm nào đó tháng nào đó người nào đó ở một cái sự kiện nào đó, bị thời gian cất giấu, có lẽ, tí ti năm ánh sáng sau, khi nó cùng ngân hà gặp nhau, những thứ “Ngày của mỗi tháng năm nào đó” kia đã không người nhớ sẽ lần nữa toát ra ánh sáng chiếu sáng vũ trụ.

“Năm nào đó tháng nào đó ngày nào đó.....”

“Hả?” Cổ Dĩ Mạt xách túi của siêu thị đi tới sau lưng cô gái cao gầy bên đường đang chờ nàng, vừa định lên tiếng kêu nàng, lại nghe được giọng nói đậm nhả quen thuộc của người nọ chậm rãi nói ra lời nói nỉ non như vậy.

Cô gái cao gầy một thân áo khoác dài buộc lại ngang eo, một màu đen mực và mái tóc tùy ý ở sau lưng, gió mang bông tuyết phát qua, sợi tóc vén lên giữ lại màu của tuyết, ở trên áo khoác màu đen áo lưu lại dấu vết nhuận thấp thanh minh không rõ lắm.

“Mặc?” Cổ Dĩ Mạt đi tới trước người Thẩm Mặc, hai con người ngắm đến thâm thúy trên dung nhan diệt lệ tràn đầy lo âu, nàng nhìn Thẩm Mặc bởi vì ngửa đầu mà xương quai hàm góc cạnh rõ ràng, giọng nói mát lạnh nhu hòa.

“Không có sao, mua xong?” Thẩm Mặc thu nhìn lại tầm mắt nhìn về địa phương không biết tên, hơi nghiêng đầu, cùng Cổ Dĩ Mạt đối mặt, trong đôi mắt màu hồ phách ánh lên bóng dáng của một người con gái đẹp, hai con người đen ngòm luôn chứa hắc hức bao quanh tình yêu.

Là ngốc cô nương của mình.

Thẩm Mặc dịu dàng hạ xuống mi mắt, nhìn Cổ Dĩ Mạt, mắt lộ ý cười.

“Về nhà đi!” Giọng nói mát lạnh như hòa chột đề cao, là phảng phất nơi đây thử địa vô ngân tam bách lượng (*).

(*) nguyên văn là “Thử địa vô ngân tam bách lượng”, xuất phát từ một câu chuyện dân gian: có người đem chôn bạc xuống đất, sau đó viết mấy chữ lên trên: “Đất này không có ba trăm lượng”. A Nhị hàng xóm ăn trộm bạc, cũng để lại chữ viết: “A Nhị sát vách không trộm đi”. Ý nghĩa tương tự như giấu đầu lòi đuôi, lạy ông tôi ở bụi này.

Thẩm Mặc cảm nhận được âm áp nhỏ hết sức bên tay phải, nhìn về người nọ đang đi nhanh phía trước bên tai đã đỏ bừng, trong đôi mắt màu hồ phách là ôn nhu.

Thật, rất dễ dàng xấu hổ nhĩ, Dĩ Mạt.

Khoảng chừng nửa năm trước, Dĩ Mạt liền như vậy đến khu nhà của Thẩm Mặc, ngoài miệng nói là cách công ty cũng gần, nhưng mục đích thực sự, ai biết được?

Mà Lâm Uyên bởi vì chuyện Cổ Dĩ Mạt cùng Thẩm Mặc ở chung mà hảo bất mẫn một trận, mỗi lần thấy Cổ Dĩ Mạt sẽ để lại cho đối phương một làn tóc quăn đỏ rực cùng một tiếng “Hừ” vừa quẩy rũ vừa yêu kiều. Làm cho Thẩm Mặc lần nào cũng không nhịn được cười, Cổ Dĩ Mạt cũng phải đỡ trán không biết làm sao.

Cái tư lệnh tính tình thẳng thắn bộc trực này đang tức giận. Nhưng khí không phải là bởi vì các nàng ở chung, mà là em gái nhà nàng cùng Tiểu Huyền Nghệ ở ngay đối diện nhà Thẩm Mặc, chọc tức nàng là bốn người tùy thời có thể chơi với nhau đem hai nàng ném qua một bên.

Cậu như vậy gây thơ thật không thành vấn đề sao?

Cổ Dĩ Mạt mỗi khi nhớ tới biểu tình oán giận kia của Lâm Uyên, tổng không nhịn được ới cái máng.

“Cười cái gì?” Cổ Dĩ Mạt xiết chặt tay trái đang cầm tay lấy tay phải Thẩm Mặc dần trở nên ấm áp, ôn nhu chậm rãi xoa nắn, để vào trong túi áo khoác màu kem của mình. Đang suy nghĩ làm sao để cho cái người bạn gây thơ đó đừng nào loạn, quay đầu lại thấy cái người tình xảo phạm nhả bên cạnh mình mi mắt cong, nhìn mình, ngày thường màu hồ phách trong con ngươi luôn là ôn nhã bây giờ lại lui tới tràn đầy ý cười.

Thẩm Mặc vào thời điểm sáng sớm thấy Cổ Dĩ Mạt lộ ra biểu tình không biết làm sao liền chú ý tới, nhìn thấy khuôn mặt đã lâu hướng về người khác luôn là lạnh như băng cao ngạo nhưng mà hướng về mình luôn là ôn nhu sẵn sốc lộ ra ý dờ khóc dờ cười, trong bụng sáng tỏ nguyên nhân, không khỏi có chút buồn cười.

Năm ngoái.

Ở trước mỗi ngày mỗi tháng hằng năm, mình đều là không có chút ưu tư nào thay đổi vượt qua.

Thời gian dài lâu trong những hình ảnh kia, có cho tới bây giờ chỉ có màu xám tro.

Một đường, lan tràn.

Mà lại ở đầu năm này, cái sinh mạng này bắt đầu được tô lên màu sắc.

Có lúc không biết làm sao, có lúc dờ khóc dờ cười, có lúc ấm áp, có lúc mỉm cười, có lúc lại không khỏi buồn cười.

Từng chút từng chút, xuất hiện lấm tấm những màu sắc rực rỡ, ở trong màu xám tro vô tận.

Đèn đường vàng cam, đường phố tuyết động, đoàn người đỏ như lửa.

Hai người con gái cao gầy xinh đẹp, mười ngón tay đan chặt, làm bạn mà đi.

Vô số người đi ngang qua các nàng, các nàng đi ngang qua vô số người.

Cuối cùng, thế giới trở nên an tĩnh, bóng người hai người được khí tức ấm áp bọc, trở nên hòa hợp.

Chỉ còn lại,

Lò sưởi hòa hợp bối cảnh, ánh đèn tản ra đậm nhạt, trắng noãn dọc theo đường phố.

Sẽ ở trong hình dạng đó, hai cô gái, mười ngón tay chắc chắn, làm bạn đi tới.

Lưu lại, hồ phách cùng đen ngòm xen lẫn.

Bạn đang đọc truyện *Tương Nhu Dĩ mặc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 31: Chương 31

(Hai)

Vốn là tiểu khu yên tĩnh đầu năm được bầu không khí nhuộm thành lửa đỏ, trẻ em không chút nào che giấu tiếng cười vui, thiếu niên thiếu nữ chờ đợi thân tượng của mình tràn ra tiếng hét chói tai hưng phấn, ông lão ở lúc đoàn viên cùng con gai phát ra tiếng cười khan khan.

Lửa đỏ, ấm áp.

Thẩm Mặc quần một cái mền, ngồi ở trước cửa sổ phòng khách, nghiêng đầu dựa vào cửa sổ.

"Àm!"

Từ đằng xa trong lòng quảng trường trống trải truyền tới một tiếng vang thật lớn, sau đó, một chùm đỏ từ nơi đó bay lên cao vào bầu trời, nở rộ.

Tia sáng lướt ngang qua mặt Thẩm Mặc, một cái chớp mắt sau, lại ẩn vào bóng tối.

Phòng khách không có mở đèn có mở đèn, cùng, không có người sót lại trong bóng tối.

"Àm!"

Khuôn mặt lãnh đạm kia tựa như bị đốt vậy, lóe lên là tan biến sáng lạng.

Trong đôi mắt màu hổ phách kia ánh ra lửa đỏ, trong thoáng chốc, tựa như nhộn nhạo thủy quang.

Thân thể nhỏ hết sức kia cuộn làm một đoàn, sát cửa sổ, cho người ta một loại cảm giác bị bóng tối nuốt chửng.

Chín giờ rưỡi.

Mười giờ.

Mười một giờ.

Mười một giờ rưỡi.

Mười một giờ năm mươi chín phút.

Mười hai giờ.

"Năm mới vui vẻ!" Từ địa phương xa giống như truyền đến tiếng hoan hô, cùng với, không ngừng bị vô số thanh âm bất đồng tái diễn bốn chữ.

—— "Năm mới vui vẻ". "Năm mới vui vẻ, Dĩ Mạt."

Ngoài cửa sổ tiếng hoan hô bị cái gì đó ngăn trở, dần dần bị cả căn phòng yên tĩnh cắn nuốt.

Ở trong căn phòng trống không, lời nói giống như nỉ non chậm rãi vang vọng, kia biến mất trước âm cuối, được đặt tên là bi thương.

U quang màu hổ phách chậm rãi cất giấu, cuối cùng hóa thành sợi tơ dung nhập vào mi mắt khép lại.

Rạng sáng hai giờ, thanh âm khóa cửa chuyển động giữa đêm khuya làm thức tỉnh cô gái dựa vào cửa sổ.

Nàng không có mở mắt, chẳng qua là lẳng lặng nghe tiếng vang cô gái đôi giày vào cửa, nghe cô gái dùng một loại tốc độ cực hạn khép cửa lại, nghe được âm thanh "rắc rắc" khóa cửa lại kia.

Nàng chẳng qua là lẳng lặng nghe thanh âm của cô gái trọng yếu nhất cuộc đời mình mở đèn, nghe bước chân cô gái kia dần dần đến gần, nghe hơi thở cô gái lúc gần mình lạnh như băng.

Thẩm Mặc nghe được hô hấp đối phương lúc truyền ra đậm đà mùi rượu, nhắm mắt không nói.

Cổ Dĩ Mạt nhìn cô gái dựa vào vào cửa sổ dưới ánh đèn, nhìn nàng rõ ràng là người rất cao lớn lại khép ở dưới mền cuộn làm một đoàn, men say trong con người đen ngòm tràn đầy đau lòng.

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi..." Cổ Di Mạt quý gối xuống sau lưng Thẩm Mặc, cánh tay dài nhon kéo lại đầu đôi phương đang dựa cửa sổ, thân thể nghiêng về trước, thận trọng dựa lên lưng của nàng, nàng muốn ôm nàng thật chặt, cũng không dám dùng sức.

Môi run rẩy, truyền ra áy náy vỡ vụn.

Cổ Di Mạt từ sau lưng ôm lấy Thẩm Mặc, cảm thụ thân thể của nàng gầy trơ cả xương lạnh như băng.

Chôn vào căn cổ, là nước mắt của ai?

Vạch qua dọc theo cửa sổ, là ai bị thương?

Cô gái kia quý xuống, không lưu đường sống ôm chặt lấy cô gái mà mình yêu sâu đậm, vùi đầu vào căn cổ của nàng, thờ dốc mạng men say, cái gì đó ấm áp từ khóe mắt trượt vào sợi tóc.

Cô gái kia ngồi trên sàn nhà, tùy ý cô gái mình yêu sâu đậm ở sau lưng ôm lấy mình, đầu nghiêng về ngoài cửa sổ, màu hồng phách ánh ra trên cửa sổ quét qua khuôn mặt trong suốt.

Bóng người co rúc chồng lên nhau dần dần hao thành một điểm nhỏ, biến mất trước lời nói mờ đi âm cuối bị thổi lan lại tái diễn.

Đó là một câu, nghẹn ngào, vỡ tan, bị thương.

—— "Thật xin lỗi".

Bạn đang đọc truyện *Tương Như Dĩ Mặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Chương 32

(Ba)

Tôi mỗi ngày đều gặp được cô gái kia.

Nàng có mái tóc đặc biệt đen dài của người phương đông, tán loạn tới eo; nàng có cái khí chất đậm nhả thoát tục của người thi sĩ đồng phương văn nhã mà mẹ đã từng nói với tôi; tướng mạo nàng vượt qua những gì tôi nghĩ về người Trung Quốc. Màu hồng phách trong hai tròng mắt bất luận là mỉm cười hay hờ hững đều trầm tĩnh thâm thúy, da thịt trắng nõn, ngũ quan góc cạnh, cùng với, mi mắt rất đẹp.

Nàng chiều nào bốn giờ, cũng sẽ lái xe tới trường học đón con gái nàng về nhà.

Mà tôi, so ra kém, hai mươi sáu tuổi, là anh ngữ lão sư của con gái nàng.

Ở trường tiểu học tư lập ở New York trung tâm thành phố nước Mỹ, năm ngoái là lần đầu tiên tôi đảm nhiệm, tiếp nhận năm thứ nhất, mà cô gái kia chính là một tuần sau khi khai giảng mới nhập học xếp lớp.

Một cô gái rất đáng yêu.

Mái tóc vừa như màu nâu vừa giống màu vàng, phần đuôi xoắn nhẹ. Đồng sắc xanh thẳm, đôi mắt sâu xa, sóng mũi cao, hai làn tóc mai rớt rớt bên mi mắt dài nhon, là bẽn bĩ mạnh mẽ.

Cặp linh động xanh thẳm kia, lúc cười nhàn nhạt lúm đồng tiền, để cho tôi không nhận được yêu thích.

Bởi vì nàng cùng người Mỹ chúng tôi có rất nhiều đặc điểm giống nhau, cho nên tôi vẫn cho là, nàng là con gái nước Mỹ.

Mặc dù, nàng có một cái tên tiếng trung rất êm tai.

—— Thẩm Hấp.

"Người con gái này, an tĩnh nhưng cũng rất nhu hòa...."

Mặc dù tôi là người Mỹ, lão sư anh ngữ, nhưng tôi đối với phương đông Trung quốc rất có hảo cảm.

Tôi thường thức văn hóa cổ xưa của quốc gia kia.

Cho nên, bao nhiêu học một ít.

Ngày đó chuyển trường, là vị nữ tử kia dẫn Thẩm Hấp vào phòng làm việc của tôi.

Tôi cho tới bây giờ không biết có người có thể nói tiếng Anh tốt như vậy.

Có lẽ, chỉ là giọng nói của nàng có quá nhiều ma lực, chậm nhẹ mà lạnh thanh, dáng người thật cao đứng ở trước mặt của tôi, xinh đẹp ưu nhã sẵn có tự nhiên không nhiễm tục trần.

Nàng nhìn tôi, tôi thấy được cặp mắt kia hiện lên sắc thái hờ phách của thời gian. Tôi nghe được nàng hé mở môi, đối với tôi nói "Excuse me".

Nàng một thân quần áo làm việc màu đen, giàu kinh nghiệm mà tao nhã.

Từ ngày đó trở đi, mỗi lúc đi học buổi chiều, nàng đều sẽ chờ bốn giờ đứng lúc đến phía ngoài cửa trường, sau đó Thẩm Hấp sẽ chạy về phía nàng lúc xe mở cửa, đi xuống xe, khom người ôm lấy Thẩm Hấp, mỉm cười nhân nhậ, hướng tôi gật đầu một cái.

Người tới đón Thẩm Hấp, cho tới bây giờ chỉ có nàng.

Nàng nhìn không hề giống như có một con gái tám tuổi.

Ánh mắt trầm ổn, vóc người rất đẹp, khuôn mặt tinh xảo.

Cái nghi vấn này, qua hai năm.

Rõ ràng đến từ Trung quốc, nhưng mà cho dù là mùa xuân Trung quốc nàng cũng chưa từng trở về. Thẩm Hấp là một đứa bé rất hiểu chuyện, tôi đã từng hỏi qua nàng, quê hương của nàng là nơi nào.

Nàng nói quê hương của mẹ chính là quê hương của nàng.

Nhưng mà, nàng cùng mẹ một lần cũng không có trở về qua.

Tôi luôn cảm thấy đôi mắt cô gái kia rất đẹp nhưng đáng tiếc không có linh khí.

Giống như, hờ phách đã bị hút đi nội tình, âm đạm tự nhiên.

Thật, rất phù hợp tên họ của nàng.

"Mặc".

Là yên lặng cũng là lãnh đạm.

Tôi thấy xem ra, cái cô gái xinh đẹp hết mức đó, chỉ có Thẩm Hấp mới có thể mang đến sức sống cho nàng.

Quần áo lịch sự, khí chất cao nhã, đạo đức cực tốt.

Mà thời khắc không có Thẩm Hấp, tôi thấy nàng, là đơn bạc cùng cô độc ngửa đầu tựa vào bên xe.

Thật, là một cô gái kỳ quái.

Bạn đang đọc truyện *Tương Như Dĩ Mặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Sân Khấu Nhà Hát Đêm Tiểu Niên (Thượng)

Sân khấu nhà hát đêm Tiểu Niên () (thượng)*

(*) Đây là đêm Ông Táo nha ♥□

"Hắc...hắc...." Mặc áo quần ở nhà cô gái nhỏ hết sức nâng lên đường cong mê người, cần cổ dài hơi phập phồng, đè nén thở hổn hển.

"Dĩ Mặc?" Thẩm Mặc đưa tay ra ôm ái đỡ lấy eo Cổ Dĩ Mặc, màu hờ phách trong hai tròng mắt như thường lệ yên tĩnh, lẳng lặng nhìn người đang ngồi trên người mình, đôi môi hé mở.

"Dĩ..." Cảm nhận được mềm mại ấm áp trên môi, Thẩm Mặc mở mắt, nhìn dung nhan Cổ Dĩ Mặc gần trong gang tấc, cảm hơi nâng lên, dành cho người

đang cố gắng hôn một chút đáp lại.

Ánh đèn phòng khách sáng tỏ, Thẩm Mặc ngồi trên ghế sofa, Cổ Dĩ Mạt ngồi trên người Thẩm Mặc. Hai cái cô gái trong trẻo lạnh lùng đậm chất, đáng người mảnh khảnh giăng co, lộ ra một loại ý đẹp khác.

Một tia động tâm

Cổ Dĩ Mạt nhắm hai mắt lại, thành kính hôn người dưới người, chỉ muốn đem tất cả yêu thương dồn đầy toàn bộ truyền đạt cho nàng, không giữ lại chút nào.

Cổ Dĩ Mạt thu hồi hai tay chống đỡ trên ghế salon, buông lỏng eo, hoàn toàn ngồi ở trên đùi Thẩm Mặc, càng chặt chẽ vòng lên cần cổ mảnh khảnh của Thẩm Mặc, ngực hơi kề sát, tình xảo gò má ở dưới ánh đèn hiện lên ánh sáng ửng đỏ.

Thẩm Mặc cảm giác được Cổ Dĩ Mạt ngày càng gần sát thân thiết, không có cự tuyệt, chẳng qua là càng ôn nhu nhìn Cổ Dĩ Mạt chuyên tâm chiếm lấy hàm răng mình, hai tay đỡ lấy vòng eo nhỏ hết sức của nàng càng chặt hơn.

Chợt cảm thấy ngực người phía trên phập phồng có chút không đúng lắm, Thẩm Mặc nghiêng đầu một cái, dời đi đôi môi, tay phải êm ái nắm được cằm Cổ Dĩ Mạt, màu hồng phách trong hai tròng mắt híp lại.

"Hắc....hắc.....ho khan một cái....." Khuôn mặt trắng nõn của Cổ Dĩ Mạt ửng đỏ, hai con ngươi đen ngăm ngày thường luôn là mát lạnh lão luyện lúc này đã là mê man một mảnh, nàng cố chấp nhìn Thẩm Mặc, ngực phập phồng, cặp mắt không biết là bởi vì hôn hay do tình trạng thwor không được, lấy một loại đáng vẻ mờ mịt, quyến rũ từ trong xương tủy tản ra.

Thẩm Mặc ngón cái ngón trỏ nắm lấy cằm Cổ Dĩ Mạt, tay trái nhu hòa vuốt ve môi của nàng, màu hồng phách trong con ngươi nhìn đối phương, có chút không biết làm sao.

"Dĩ Mạt, hôn hấp." Giọng nói dịu dàng đậm chất xen lẫn ở trong tiếng thở không có quy tắc, căn phòng tràn ngập ôn nhu và cung chiều.

Bạn đang đọc truyện *Tương Nhu Dĩ mặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Sân Khấu Nhà Hát Đêm Tiểu Niên (Hạ)

"Hắc a....hắc a...."

"Dĩ Mạt, hôn hấp phải thật tốt...." Thẩm Mặc ôm lấy eo thon mềm mại của Cổ Dĩ Mạt, cảm thụ ngực đối phương tựa vào trên vai mình không dừng được phập phồng rung động, giọng nói đậm chất là ôn nhu cung chiều, còn nữa, vài tia lác đầu mỉm cười không biết làm sao.

"Hắc a...Mặc...Mặc..." Mặt Cổ Dĩ Mạt chôn ở trên vai Thẩm Mặc bị ẩn vào bóng mờ, kể cả cặp mắt mờ mịt cảm dỗ màu đen kia cũng thấu không ra ánh sáng.

Cái cô gái ngày thường cao quý lạnh lùng này, bây giờ đang ngồi ở trên hai chân một cô gái ôn nhu khác, bởi vì quá cố gắng hôn mà quên thở, vùi đầu vào cần cổ đối phương, không ngừng phát ra hơi thở nhu nhược cùng cảm dục.

Vì sao, nàng cho tới bây giờ đều không có chủ động qua? Mình vẫn mãi chủ động ư?

Ey~ không nhìn ra, Dĩ Mạt mình đến thời điểm máu chốt động tình lại có thể nồng như vậy, chắc chắn ~

Được với một người nhiệt tình hôn môi cùng vuốt ve dục vọng hoàn toàn không có phản ứng?

Đây không phải là rất đơn giản sao, người kia không thích táy máy tay chân đối với cơ thể nàng.

....Người kia đối với cơ thể nàng không có thích táy máy tay chân...

....không thích....

"Mặc...."

Hai tay Cổ Dĩ Mạt ôm thật chặt lấy cổ Thẩm Mặc một cách cong không dễ phát giác.

"Ân, em đây, làm sao?" Bàn tay trắng nõn của Thẩm Mặc êm ái vuốt ve mái tóc dài Cổ Dĩ Mạt, nhàn nhạt nhìn trần nhà, màu hồng phách trong hai tròng mắt hiện lên ánh sáng nhu hòa.

"...."

"Thế nào? Đói sao?" Thắm Mặc đợi cô gái chui vào cần cổ mình đã lâu nhưng không thấy có động tĩnh gì, mái tóc đen dài theo động tác của nàng mà tán loạn trên vai, ôn nhu phất qua gương mặt tỉnh xảo kia.

Thắm Mặc nhìn cái gáy của Cổ Dĩ Mạt, trong con ngươi một tia chập chờn, như là nhớ ra cái gì đó.

"Không phải muốn ăn sùi cỏ sao? Còn quần em? Hử?" Đôi môi hơi nâng lên độ cong, ánh mắt Thắm Mặc lúc hạ xuống xuất hiện một bóng mờ, không thấy được ánh mắt.

Nhưng mà như vậy cũng đủ rồi.

Tươi cười bây giờ, lời nói ôn hòa lúc này, ôn nhu ôm trong ngực lúc này.

Người này, sẽ không thích mình sao?

Cổ Dĩ Mạt quay đầu đi, an tĩnh chăm chú nhìn cần cổ trắng nõn của Thắm Mặc, lỗ tai xinh xắn cách đó không xa, dưới ánh đèn có thể thấy được lông tơ mềm nhũn.

"Tê —" Hai hàng lông mày dài nhọn của Cổ Dĩ Mạt chột nhú lại, gương ra môi mỏng tựa như phát tiết cắn lên cần cổ trắng nõn kia, đột nhiên đau đớn để cho Thắm Mặc hít một hơi khí lạnh.

Nấm lạnh nhà mình là giống chó sao....

"Dĩ Mạt....chị hôm nay làm sao? Trước kia mặc dù cũng hôn môi, nhưng chưa bao giờ gấp gáp như hôm nay...."

"Liều mạng" Cổ Dĩ Mạt khẽ cắn một chút liền nhả ra, trong lòng thở dài một hơi —— kết quả vẫn là không bỏ được.

"Chị vẫn luôn liều mạng như vậy cố gắng hôn em, tại sao em vẫn luôn không có phản ứng!" Cổ Dĩ Mạt ngồi dậy, hai tay chống đỡ hai bên Thắm Mặc, hai con ngươi màu mực không chút nào dời đi ánh nhìn chăm chú của đôi mắt màu hồ phách, ngực đã điều chỉnh được hô hấp không còn phập phồng kịch liệt nữa.

Trầm mặc nhìn hai con ngươi màu mực luôn tự tin kiêu ngạo kia, bởi vì trong đó chất chứa bi thương cùng nghi ngờ âm ỉ.

Thì ra, luôn để ý cái này a, gốc cô nương.

"Dĩ Mạt, em không phải là không có phản ứng a." Thắm Mặc vẫn giữ lấy tư thế ôm eo đối phương, hơi ngửa đầu, khoe miệng bất đắc dĩ hiện lên độ cong. "Nhưng mà! Chị mỗi lần đều chủ động, hơn nữa cho dù....cho dù.... em cho tới bây giờ cũng không có hiện ra....hiện ra biểu tình còn muốn a!"

Có lẽ lời nói như vậy lời nói đối với người con gái này thật sự mà nói quá xấu hổ, giọng nói trong cuộc họp ngày thường luôn là trong trẻo lạnh lùng lão luyện hôm nay trở nên đứt quãng, khuôn mặt trắng nõn tỉnh xảo kia, bây giờ đã là đỏ bừng một mảnh.

Lỗ tai, sắp bốc cháy rồi đi?

Thắm Mặc phiêu đến hai cái tai trong tóc đen mơ hồ lộ ra đỏ ửng, trong màu hồ phách lưu động tràn đầy ôn nhu.

Đó là thế giới của nàng.

Người kia là hết thảy tất cả, cũng là người hoàn thành thế giới của nàng.

"Em nếu như còn muốn, Dĩ Mạt sẽ cho em chứ?" Thắm Mặc nhìn Cổ Dĩ Mạt, mi mắt nhu hòa.

"Tại...tại sao phải dùng hỏi câu a, bây giờ không phải đã rõ ràng mọi chuyện sao." Cổ Dĩ Mạt cảm nhận được thế giới của đối phương tràn ngập ôn nhu, khó mà duy trì trạng thái đối mặt, chột dạ nghiêng đầu, cái tai chuyển hướng trước mặt Thắm Mặc, trở nên càng đỏ rực.

"Cho nên, em cũng sẽ không lộ ra biểu tình như vậy a, hơn nữa, Dĩ Mạt cảm thấy em là người sẽ dễ dàng lộ ra biểu tình sao, àn?"

Giọng điệu nghi vấn hơi trêu chọc, từ trong cổ trôi giạt ra "Hử?".

Cái thanh âm này, không cảm thấy quá phạm quy sao, Mặc.

"Tại sao, bởi vì chị cho em em cũng sẽ không cần a."

"Bởi vì em còn không có cưới được chị."

"...."

"Bây giờ....chuyện này cùng chuyện đó có quan hệ sao?"

"Ông ngoại chị ở trên lườn em cũng sắp xuyên hông luôn rồi, em ngay cả cưới chị cũng còn không cưới được, liền đem chị ăn đi, không phải là quá không nhân đạo?"

Cho nên, chuyện này liên quan gì đến ông ngoại tôi!

"Chờ một chút, tại sao là em cưới chị mà không phải chị cưới em!" Cổ Dĩ Mạt chợt phát hiện một chuyện hết sức trọng yếu, hai tay đổi thành chống tại ngang hông Thẩm Mặc, người nghiêng về trước, tâm tình bất mãn hoàn toàn triển lộ ở trên mặt.

Đúng vậy, tại sao vậy chứ?

Thẩm Mặc nhưng là cười không nói, màu hồ phách quang ba lưu chuyển.

Hay xấu hổ như vậy a, Dĩ Mạt. Mới vừa sáng suốt rõ ràng giờ lại trở nên nóng như vậy.

Thẩm Mặc nhìn Cổ Dĩ Mạt bởi vì bị mình nhìn chăm chú lại đỏ mặt quay đầu đi, mi mắt hơi cong, ôn nhu cung chiêu.

"Hào, còn quần em? Đợi một lát vị tư lệnh không đáng tin sẽ tới."

"Chị...đi tắm..."

"Mới vừa không phải đã tắm rồi?" Thẩm Mặc nhìn bóng lưng Cổ Dĩ Mạt hết sức thon dài, hơi câu môi, màu hồ phách leo lên ánh sáng không rõ tên.

"Đi cán sùi cào đi!" Một cái gối bay tới, kèm theo tiếng hét của cô gái thẹn quá hóa giận.

"Phải phải." Thẩm Mặc khẽ cười, bắt lại gối ôm trên mặt, đứng dậy xắn tay áo lên, cặp mắt nhìn về phía phòng tắm, là ôn nhu cực hạn.

Như vậy, đi cán sùi cào thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tương Như Dĩ mặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Lễ Tình Nhân Nhỏ

Hôm nay là lễ tình nhân.

Ngọt ngào, mang các loại mùi thơm của sô cô la.

Tuyệt được mùi thơm bao quanh, từ địa phương xa xôi chạy tới, dần dần bao bọc lấy cái thế giới không tình lại này.

Bây giờ là sáng sớm sáu giờ, Cổ Dĩ Mạt vốn nên là đã thức dậy, chuẩn bị tám giờ lên máy bay đi New York để họp nhưng vẫn say giấc nằm ở trong chăn, Thẩm Mặc bên người nhưng đã mở mắt ra.

Thẩm Mặc nghiêng người sang tay gối đầu, an tĩnh nhìn Cổ Dĩ Mạt, quang ba trong tròng mắt biểu hiện đã thanh tĩnh chậm rãi lưu động, lác lác, tản ra ấm áp tràn ngập cả phòng ngủ, ấm áp giống như thật không cần lò sưởi nữa.

Đáy mắt yên tĩnh chợt đùng đưa một vòng rung động, mơ hồ là tiểu ý.

Cái ngốc cô nương này.

Nhớ tới hành động của Cổ Dĩ Mạt buổi tối ngày hôm trước như một đứa trẻ tức giận, có chút bất đắc dĩ đưa tay ra ôm ái nhéo một cái lên khuôn mặt trắng nõn của người đang ngủ say.

Lúc nàng đang cán sùi cào lăm lăm liên hiệp cùng Lâm Uyên chơi bột mì, quấy rối không nói, còn đem sàn nhà rối loạn một đoàn.

Nàng phải thu dọn hơn nửa giờ.

"Àn..."

"Sớm...Mặc." Có lẽ là bởi vì đụng chạm của Thẩm Mặc hoặc có thể là bởi vì người nào đó mà phòng ngủ trở nên ấm áp, Cổ Dĩ Mạt cũng tỉnh.

Đôi mắt còn có chút lim dim buồn ngủ, hai tròng mắt đen ngăm mắt đi già dặn ác liệt thường ngày, trở nên mềm mại mà khả ái.

Mở mắt ra liền bị màu hồng phách ám áp bao bọc, Cổ Dĩ Mạt lại thanh tỉnh chậm rãi nhip.

"Sớm, Dĩ Mạt."

Giọng nói dịu dàng, cách bên ngoài mấy cm chấn động, Cổ Dĩ Mạt rốt cuộc thanh tỉnh.

"Không biết Tô tổng thanh tra có đi không, có muốn hay không gọi điện thoại nhắc nhở một chút." Cổ Dĩ Mạt nhìn Thẩm Mặc, kéo qua cánh tay của Thẩm Mặc, thuận thực nằm lên, vòng qua eo Thẩm Mặc, hoàn toàn nằm ở trong ngực phượng trong.

Thẩm Mặc cung chiều nhìn nàng giống như động vật nhỏ hành động, mặc nàng gối lên cánh tay mình, mặc nàng chui vào trong ngực mình, sau đó một cái tay khác lại thuận theo ôm lấy vai nàng.

"Tô tổng thanh tra sẽ không quên."

Hắn sẽ khóc lóc thức dậy, sau đó sẽ chửi rủa trên máy bay, oán trách đi họp.

Nhớ lại lúc người trong ngực gặp Tô tổng thanh tra còn độc thân đề nghị giao cho hắn, thời điểm tổng thanh tra nhận lấy văn kiện ánh mắt kia.

U oán đến chết.

Mặc dù là nắm lạnh nhà mình, nhưng hư hỏng như vậy vẫn là không tốt.

"Vậy à, Tô tổng thanh tra nghe lời nhất." Chị là chưa từng thấy ánh mắt ai oán đến muốn khóc của đàn ông sao.

"Muốn ăn cái gì, buổi sáng." Ngón tay nhỏ nhắn của Thẩm Mặc khẽ vuốt mái tóc dài Cổ Dĩ Mạt, trắng nõn cùng đen mực xen lẫn, triền miên.

"Sô cô la."

".....Nhà không có sô cô la."

"Sô cô la."

"....."

"Sô cô la."

"Vậy thì đứng lên thôi, đi ra ngoài mua." Thẩm Mặc cúi đầu nhìn Cổ Dĩ Mạt nhắm hai mắt đôi môi hé mở, lặp lại ba chữ "Sô cô la", một chút bất đắc dĩ.

Đây là sáng sớm liền bắt đầu tự do phóng khoáng sao.

"Ey, mới mấy giờ a, thật vất vả mới có thể không họp."

"Hảo hảo, vừa vặn phải làm sô cô la, ngày hôm qua chưa kịp đi mua, đã hơn bảy giờ rồi, mau rời giường." Thẩm Mặc giật giật tay Cổ Dĩ Mạt, gọi lên môi, nhìn cô gái trong ngực ít khi làm nũng, màu hồng phách trong tròng mắt là tràn đầy ôn nhu.

Kết quả hai người lẳng nhăng, tám giờ mới ra cửa.

Tuyết nhỏ lay động theo chiều gió rơi vãi, mềm mại rơi xuống trên vai hai người.

"Muốn ăn cái gì?" Hai tròng mắt Thẩm Mặc mỉm cười nhìn Cổ Dĩ Mạt, mặc nàng đem tay mình lạnh như băng thật kỹ nhét vào túi áo khoác của nàng, khoe miệng một tia độ cong, sâu kín mở miệng.

Ngốc nắm lạnh này tuyệt đối không phải muốn ăn sô cô la, mình cùng nàng cũng không thích ăn những thứ này, cho nên nhà ngay cả tích trữ cũng không có, cho nên, chỉ là muốn nhắc nhở mình, hôm nay là cái ngày gì đi.

"Cháo bát bảo." Cổ Dĩ Mạt mi mắt cong, quay đầu nhìn Thẩm Mặc, khuôn mặt tinh xảo, hoàn toàn là tình yêu cùng ôn nhu, bàn tay mảnh khảnh một mực êm ái xoa nắn bàn tay Thẩm Mặc, muốn cố gắng khiến bàn tay lạnh như băng của nàng ấm áp một chút.

"Vậy đi cửa tiệm của Dương thức?" Thẩm Mặc cùng Cổ Dĩ Mạt cùng quay đầu nhìn phía trước, bông tuyết không ngừng từ trước mắt rơi xuống, phiêu phiêu dang dang, mỗi gió cùng mưa, nhưng, mang tới, là nhân nhật ấm áp.

Người mẹ trẻ tuổi ôm đứa con trai mặc áo gấu lông, phía sau là người cha cầm sô cô la trên chạc đứa con, kết quả sô cô la ở tiếng trẻ con bị bằm đứt vào miệng mẹ.

Tình lữ trẻ tuổi, tiểu nữ sinh đi nhanh ở phía trước, phía sau là một nam sinh xách một túi sô cô la, nữ sinh khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, nam sinh hai lỗ tai cũng đã đỏ bừng nhưng vẫn cố chấp đuổi theo.

Sau đó hô to "Minh thích cậu", thờ không ra hơi.

Mà hai người cao gầy, không tính là động tác thân mật, ít nói cùng đi, trên mặt tuyết sau lưng, là không sâu không cạn, dấu chân hai người xếp hàng.

Không có kinh thiên động địa, chẳng qua là cùi gạo đầu muối.

Nhàn nhạt, chậm rãi, mỗi ngày mỗi năm, từng giây từng phút, dần dần chất đóng, sau đó chính là, đến chết không thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Tương Như Dĩ Mặc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Đêm Giao Thừa (Thượng)

Buổi sáng giao thừa, không tính là con đường chật chội, một chiếc BMW màu đen cùng một chiếc xe jeep đang chạy, hạt tuyết nhỏ rơi bên cửa sổ, lập tức liền bị quét đi, chút được được giữ lại, ở tác dụng của lò sưởi trong xe chậm rãi hóa thành giọt nước trong suốt, ở trên cửa sổ xe lưu lại một vết thủy ngân hiện lên huỳnh quang.

Trong xe BMW có ba người, một vị đàn ông trung niên thân thể còn cường tráng, màu hổ phách trong hai tròng mắt tích đầy tang thương cùng trầm ổn. Ngồi phía sau là hai người con gái xinh đẹp bất luận đi tới nơi nào cũng sẽ đưa tới rất nhiều ánh nhìn chăm chú.

"Nha đầu, các con chơi đến lúc nào về?" Hai tròng mắt màu hổ phách Thẩm phụ nhìn về phía trước, mi mắt ôn hòa, giọng nói là từ tính hơi khàn khàn.

Cô gái có đồng sắc tương tự ngồi phía sau nhìn ngoài cửa nghe được câu hỏi, cũng không có quay đầu, mà là dùng bàn tay trái nhỏ hết sức trắng nõn nhéo một cái bàn tay đang cùng nhau tương khẩu, như là ở đem vấn đề dời đi cho đối phương.

Cô gái có tròng mắt đen ngăm tiếp thu được ý của cô gái đang nhìn ngoài cửa sổ, gọi lên môi.

"Bác trai, chúng con cũng không vội trở về, trước thứ bảy trở về là được." Cổ Dĩ Mạt tỉnh rụi nhéo một tay Thẩm Mặc một cái, thật giống như nói "Tôi hôm qua không phải nói cho em rồi, tại sao lại quên".

Thẩm Mặc cảm giác được nụ cười trong động tác của đối phương, quay đầu chống cằm lẳng lặng nhìn Cổ Dĩ Mạt, màu hổ phách trong hai tròng mắt thật giống như cứu chuộc bóng tối, hiện lên ánh sáng nhu hòa không mất khí phách.

Con người dịu dàng đạm nhã kia, nói "Chị nhớ là được".

Cổ Dĩ Mạt nhìn, mi mắt cong, môi mỏng kéo lên độ cong trong lúc lơ đãng từ từ lớn hơn.

Đôi mắt ngăm đen kia thâm thúy giống như vũ trụ vậy, lay động tràn đầy nụ cười cùng ôn nhu.

Rõ ràng những chuyện khác đều xử lý rất tốt, duy chỉ có không nhảy cảm đầu, người này.

Ey, đã đến giai đoạn có thể trao đổi bằng ánh mắt sao?

Thẩm phụ xuyên thấu qua kính trước xe an tĩnh nhìn một màn này, trong màu hổ phách tang thương là ôn nhu mà thời gian lắng đọng.

Chiếc xe jeep đi theo phía sau là một người còn trẻ, mái tóc sạch sẽ, không có râu, hẳn chỉ có hai mươi ba hai mươi bốn.

"Này, tiểu Dương, cậu là người làm thuê nhà Thẩm thúc sao?" Ngồi ở vị trí kế bên tài xế Lâm Uyên tính tình vui vẻ náo nhiệt thúc đẩy đầu tiên nói chuyện.

Tần Mi ngồi ở đằng sau, nghe câu hỏi của nàng, bắt đầu dĩ cười, mi mắt của cô gái Giang Nam dịu dàng như vậy, là dạng ôn nhu như nước.

Lại bắt đầu rảnh rồi.

Lâm Hề ngược lại là an phận tựa vào trên vai Tiểu Huyền Nghệ bình bản chơi đùa.

"Ngạch....đúng vậy, Lâm tiểu thư."

Tiểu tử kêu Dương Dương, hai mươi ba tuổi, ở nhà Thẩm phụ học tay nghề, bình thường làm việc lật vật, ngược lại cũng coi là làm thuê.

Một cá tiểu tử trắng trắng sạch sạch, có lẽ là chưa thấy qua trên xe toàn người đẹp như vậy, lớn nhỏ, để cho hắn có chút khản trương, lại hoặc giả là, xấu hổ?

Lâm Uyên nhìn bộ dáng hắn có chút mất tự nhiên, nội tâm cười bò, chưa thấy qua nam nhân thanh khiết như vậy.

"Tiểu Dương a, chó khăn trương, Lâm tỷ sẽ không ăn cậu."

Tiểu Bạch Thổ Dương Dương gọi lên ác thú của Lâm Uyên, Tiểu Huyền Nghệ nghe thanh âm của đối phương, tựa như nhớ ra chuyện gì đó bi thương, thân thể Lâm Hề nơi đó rụt một cái, Tần Mi cảm thấy, con người như nước thoáng qua về bất đắc dĩ.

Ở nơi này vui đùa nháo nháo như vậy, phía trước xuất hiện một cái cửa thành cổ kính.

Tuyệt động ở miếng ngói trên nóc nhà trong lúc vô tình tạo thành các loại hình dáng, trắng trắng mềm mại. Có thể lái xe trực tiếp vào nhà để xe của Thẩm gia, xuyên thấu qua cửa kính xe có thể thấy xa xa một mảnh ruộng lúa đã thu hoạch cùng cỏ xanh đang đung đưa đón gió tuyết.

"Oa ~~~ lại đến thế ngoại đảo nguyên, Tiểu Hề, một lát nữa đi chơi ném tuyết với chị thế nào?" Lâm Uyên ở xa xa thấy nơi kia nồng đậm hơi thở ngôi nhà, ưu tư vô hình hưng phấn lên, tóc quần đỏ rực hắt một cái, chuyển hướng về phía sau, nhìn về Lâm Hề cũng buông xuống bình thản nhìn ngoài cửa sổ, trong giọng nói là kích động của trẻ con.

Thật, giống như một đứa con nít đâu.

Tần Mi cong lên mi mắt, nâng lên tay khê vuốt cái đầu đỏ gần kia, đôi môi hé mở: "Uyên, ngồi yên, làm sao giống như đứa con nít vậy."

"Ey ~~~ mình lại không có thắng cấp làm mẹ, đương nhiên là đứa con nít." Lâm Uyên cả lên bàn tay mềm mại kia, ngẩng đầu lên, nâng lên một nụ cười thật to, đôi mắt đào hoa híp lại, là bộ dáng ôn thuận, trong nụ cười kia, có vui vẻ thuần túy.

"Được rồi, xoay qua chỗ khác, ngồi yên." Tần Mi nhìn nụ cười Lâm Uyên, hai trong mắt nước dập dờn, là tràn đầy ôn nhu cùng tình yêu.

Như vậy thuần túy vui vẻ, ai cũng không đành lòng đi phá hỏng.

Có điều các cô không suy nghĩ qua tiểu tử đáng thương bị hai cô gái xinh đẹp thanh tú ân ái làm cả kinh mà phải ngồi ngay thẳng sao?

Vào nhà để xe, Cổ Dĩ Mạt xuống xe trước, đứng chính xác ở vị trí đậu xe hướng về chiếc xe jeep phía sau vẫy vẫy tay, sau đó liền đi tới bên người Thẩm Mặc đang mở cốp xe giúp nàng cầm ra hành lý bên trong.

Có điều cuối cùng cũng không cần các nàng động thủ, bởi vì Thẩm phụ thân thể cao lớn cường tráng đã tới phía sau hai người.

"Nha đầu, con đi cắt trái cây đi, ba tới dọn hành lý là được. Tiểu Dương, tới trợ giúp." Thấy Dương Dương đã đậu xe xong vừa xuống, Thẩm phụ không chút khách khí kêu.

"Ai, được, thầy." Dương Dương nghe thầy dạy nhà mình kêu mình, lập tức hành động, là một tiểu tử đang hoảng.

Có điều hần ân cần như vậy nguyên nhân có phải do hai người thanh tú ân ái hay không, vậy cũng không biết được.

Bên kia đoàn người Cổ Dĩ Mạt thì thuần thực đi theo sau lưng Thẩm Mặc, lên lầu.

"Này này này, Tiểu Mặc, đợi một hồi chúng ta đi ra ngoài chơi ném tuyết thế nào, nhà em bên ngoài rộng như vậy không dùng quá đáng tiếc, tỷ vừa mới nhìn thấy tuyết sâu lắm..." Lâm Uyên vừa vào nhà liền không kiềm chế được hưng phấn, tiến tới bên người Thẩm Mặc đang rửa trái cây balabala chuỗi dài.

Rõ ràng là cặp mắt đào hoa câu người, bây giờ lại chứa đầy mong đợi trẻ con, rõ ràng là khuôn mặt yêu mị, bây giờ lại giương lên nụ cười thuần túy, rõ ràng là lạnh lợi nhất trong ba cô gái, bây giờ lại thật lùi đến đứa trẻ ba tuổi.

Con người Thẩm Mặc gọi lên nụ cười cùng con người đen nhánh khác cũng cười như vậy gặp nhau, hai người hiểu lòng không nói gì ngoắc ngoắc môi.

"Tiểu Mặc ~ Tiểu Mặc Mặc ~" Lâm Uyên ở giữa hai người vòng vo, không chút nào thêm để ý hình tượng bắt đầu lựa chọn chiến lược nũng nịu.

Thẩm Mặc chuyên tâm cắt trái cây, Cổ Dĩ Mạt chuyên chú sắp xếp mâm, một bộ dáng "Mình cái gì cũng không nghe được".

Chỉ là, trong đôi mắt của hai người đều chứa nụ cười ôn hòa, nhưng lại bình thản suối âm lòng người.

Chỉ có ở chỗ này, cách xa trần gian ồn ào, mọi người mới tùy tính như vậy.

Trở về bình thản cùng thuần túy.

Thẩm Mặc lẳng lặng chăm chú nhìn bóng bóng hiện lên dưới nước chảy, ánh sáng màu hổ phách trong hai tròng mắt lưu chuyển.

Từ khi gặp nàng, bên người mình liền dần dần có các nàng vây quanh, trước kia đều là cùng cha hai người ăn sùi cào, nghe tiếng pháo bên ngoài trên đường phố, trông coi căn phòng lạnh lẽo thể lương. Bây giờ, có cười vui không biết làm sao, nhưng đều là nhàn nhạt ấm áp.

"Ăn cơm nghỉ ngơi xong thì đi." Cắt xong trái cây, Thẩm Mặc lau khô nước trên tay, xoay người lúc nhìn Lâm Uyên rũ vai rõ ràng giả bộ đáng thương, trong lòng buồn cười, có chút bất đắc dĩ lắc đầu một cái, nhận lấy một mâm trái cây trên tay Cổ Dĩ Mạt, lúc đi qua bên người Lâm Uyên, chậm rãi mở ra

môi, là giọng nói mát lạnh nhu hòa.

Bạn đang đọc truyện *Tương Nhu Dĩ Mặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Đêm Giao Thừa (Hạ)

"Tiểu Mặc Tiểu Mặc ~~~ đi thôi đi thôi, đi ra ngoài ~~~" Ăn xong cơm trưa không bao lâu Lâm Uyên liền không kềm chế được kích động, dắt tay Thẩm Mặc chạy ra ngoài, đôi mắt đào hoa bị khí tức đứa trẻ bao bọc lấy, Tần Mi một bên nhìn khỏe miệng câu lên độ cong thật to.

Cô thật sự là chị sao....

Thẩm Mặc nhìn Lâm Uyên đối diện trên ghế sa lon bình tĩnh ăn trái cây sau bữa ăn, nhìn lại Lâm Uyên dắt ống tay áo mình, không nhận được ỏi cái máng.

"Nha đầu, con đi xuống bồi các nàng vui đùa một chút đi, ba đi nhìn một chút tửu phường (quán rượu)." Thẩm phụ đứng lên, mỉm cười nhàn nhạt, dấu vết tuổi tác nơi khóe mắt ở hai con ngươi màu hổ phách làm nổi bật cảm giác nhu hòa mà giàu có lịch sự.

Là cảm giác để cho người không kiềm được đi tin tưởng tuổi tác thật.

"Vâng." Thẩm Mặc nhìn Thẩm phụ, gật đầu một cái, đứng lên.

"Đi thôi." Thẩm Mặc nhìn Lâm Uyên đã kích động đến khó mà nói nên lời chỉ có thể lờ ống tay áo của mình ngẩng mặt hướng ba ba nhà mình mặt đầy biểu tình "Nguyện xông pha dầu sôi lửa bỏng cảm kích thúc", ung dung tránh thoát bàn tay đối phương, bóng người thật cao đi qua, ra ngoài phòng khách.

"Mặc." Thẩm Mặc đứng ở cửa nhìn trời đất bên ngoài trắng như tuyết, thò ra một làn hơi mang nhiệt độ màu trắng, nghe được Cổ Dĩ Mạt sau lưng kêu to, quay người sang.

Một cái khăn quàng dệt vải đen trắng xen nhau.

Thẩm Mặc an tĩnh tùy ý Cổ Dĩ Mạt nâng lên cánh tay, đem khăn quàng vừa nhìn kia đã thấy ấm áp quàng lên cổ mình.

"Đeo cái này lên đi, bên ngoài lạnh lẽo." Cổ Dĩ Mạt cúi thấp đầu ôm ái thay Thẩm Mặc thắt chặt khăn quàng, hơi ngửa đầu câu môi nhìn đối phương, là giọng từ tốn ôn hòa.

Thẩm Mặc nâng tay lên muốn chạm vào khuôn mặt trắng nõn của Cổ Dĩ Mạt, bỗng nhiên ý thức được cái gì, lại sửa lại khăn quàng trắng tinh của đối phương một chút.

"Tay lạnh." Thẩm Mặc nhìn Cổ Dĩ Mạt cầm lên tay mình, ôm ái để lên gò má nàng, dừng một chút, chuẩn bị thu hồi bàn tay bốn mùa lạnh như băng của mình.

"Bây giờ liền không lạnh." Cổ Dĩ Mạt nâng lên nhàn nhạt mỉm cười, đen thui hai con ngươi dâng lên ánh sáng ôn nhu quang, chiếu vào mặt nước màu hổ phách, đọng đưa một trận rung động.

"Này này này, hai người muốn gì gì đó mời tránh đi được rồi, chúng tôi trẻ có già có nhìn ngại lắm."

Sau lưng truyền tới thanh âm Lâm Uyên tắc lưỡi hít hà, Thẩm Mặc thu hồi tầm mắt, nhàn nhạt híp mắt nhìn lướt qua cặp mắt đào hoa tựa như khinh bỉ Lâm Uyên, màu hổ phách đậm nhả trong hai tròng mắt không gian tự uy, sớm khiến đối phương ngừng miệng, chột dạ dắt tay Tần Mi dẫn hai tiểu tử sau lưng chạy ra cửa.

"Đi thôi." Cổ Dĩ Mạt nhìn đoàn người chạy ra cửa, dắt Thẩm Mặc cũng bước vào đất tuyết.

Không tính là dày khó mà đi, nhưng cũng không coi là mỏng, đúng như lời vị tư lệnh không đáng tin cậy, tình hình rất thích hợp chơi tuyết.

Khi hai người chậm rãi tản bộ trên nền tuyết, bốn người đã sớm bắt đầu nổi lên chơi ném tuyết.

Không có ánh mặt trời cũng không còn tuyết bay xuống nữa, thỉnh thoảng hiện lên một vài chỗ cong bị đè nén trên tuyết, bốn cá người con gái có khí chất xinh đẹp, giống như một đám trẻ lớn, khom người từ dưới tuyết gom lên xoa thành một viên, một bên né tránh viên lớn hoặc nhỏ tuyết cầu một bên chờ cơ hội đem tuyết cầm trong tay hướng "Phe địch".

Cười vui, đuổi theo, ẩn nấp.

Tùy ý chạy cười lớn.

Đó là, thắng được ánh sáng của mặt trời.

"Em đứng một bên thôi bị cười cái gì a!" Đột nhiên một đoàn tuyết cầu hướng về phía Thảm Mặc bay tới, Thảm Mặc nhìn các nàng chơi đùa mà nâng lên mỉm cười bị Lâm Uyên ném tới một đoàn tuyết, mặt đỏ lên liền thẹn quá thành giận.

Cổ Dĩ Mạt cười một tiếng, buông ra tay Thảm Mặc hơi cách xa nàng, cũng không giúp, chẳng qua là nhu hòa mỉm cười, nhìn đối phương.

Một mực, cũng chỉ là nhìn chăm chú thể giới của mình.

Thảm Mặc lạnh nhạt nhìn tuyết cầu đã mau ép tới gần mặt, tùy ý hạ xuống vai phải, liền mặc nó không trúng hạ xuống nền tuyết.

Tần Mi nhìn Lâm Uyên tức đến giậm chân, không biết làm sao lắc đầu lại cung chiêu chuyển qua một quả tuyết cầu vừa làm xong.

"Chị cũng không tin! Tiểu Hề, đi theo chị, lật đồ kẻ xấu! Nàng mới vừa rồi cười chúng ta!"

Chị chắc chắn đó là ý "Cười nhạo" sao....

Lâm Hề vội gọi Tiêu Huyền Nghi hậu phương chế "Đạn dược" phía sau, bắt đầu dĩ đứng ở bên người chị. Có điều, cũng muốn nhìn một chút biểu tình của hai người kia bị tuyết đánh trúng.

Hai người là chị em ruột, tuyết đối không ai dám hoài nghi.

Tiêu Huyền Nghi nhìn ánh sáng trong mắt Lâm Hề, nhìn Lâm Uyên nhao nhao muốn thử tiếp nữa, an tĩnh tiếp tục cùng Tần Mi ở một bên chế tạo "Đạn dược".

"Đứng xa một chút." Thảm Mặc nhìn hai người nâng lên tuyết cầu, màu hổ phách trong con ngươi nâng lên nụ cười.

Cổ Dĩ Mạt cũng không ngăn cản, cười đi tới phe định bên cạnh. Nàng cũng muốn Thảm Mặc có thể giống như một cô gái trẻ tuổi, nên thời điểm vui chơi cũng có thể chơi đùa, mà không phải là thành thực chừng chạc đến mức làm người ta bị thương.

"Tấn công!"

Lâm Uyên giơ hai tay lên một cái, hai luồng trắng tinh tuyết cầu theo đường parabol bay ra, giọng nói mang theo chút hùng dũng vang lên, Lâm Hề cũng theo ném ra hai quả tuyết cầu.

Thảm Mặc cúi đầu sửa lại một chút mái tóc bị trượt xuống, khăn quàng đen trắng xen nhau phần đuôi theo bóng người thật sao tùy ý hành động mà nâng lên, mà cái cô gái đậm nhũ đó giống như tùy ý tản bộ vậy, bốn quả tuyết cầu không chút nào ngoài suy đoán rơi xuống nền tuyết sau lưng nàng.

Lâm Uyên lại là giậm chân, mà hai tiểu tử lần đầu tiên thấy dáng người linh hoạt của Thảm Mặc chính là kinh ngạc tặc lưỡi hít hà.

Thảm Mặc đứng ở trên nền tuyết trắng xóa, con ngươi nhàn nhạt đảo mắt nhìn, lóe lên ánh sáng kỷ niệm.

Nhớ, đêm giao thừa đại học năm thứ nhất, chỉ có mình cùng ba sau khi ăn xong đêm giao thừa ngồi xem ti vi tiếng vang vẫn om sòm ngoài phòng, thấy tuyết ngoài cửa sổ bay lên.

Ba nói: "Nha đầu, cùng ba đi ra ngoài chơi ném tuyết?"

Tôi dĩ nhiên là theo ba đi ra ngoài.

Ban đêm tuyết nhỏ bay, đường phố xa xa là đỏ rực ấm áp, hiện lên ánh sáng màu trắng trên mặt tuyết, chỉ có tôi cùng ba hai cái thân ảnh, gầy nhom mà đơn bạc.

Chúng tôi công kích lẫn nhau, bây giờ như lúc ba huấn luyện mình vậy, thuần thực dễ dàng tránh né, luôn luôn chạy nhanh, cho đến tiếng chuông điểm 12 giờ đêm, chúng tôi mới dừng lại.

Không có ánh trăng, không có ánh đèn lửa đỏ, không có tiếng pháo vang lớn.

Chỉ có bóng người tôi cùng ba giang hai tay ra nằm vật trên nền tuyết.

Sau đó, ba có chút thở hổn hển nói: "Nha đầu, năm mới vui vẻ."

Đó là giọng nói ôn nhu hơi khàn khàn, thật giống như có chút nghẹn ngào áy náy.

Tôi nhìn bầu trời đen như mực nhưng tung ra nhiều tia trắng tinh, khép lại cặp mắt, trả lời: "Ba, năm mới vui vẻ."

— Năm mới vui vẻ.

Thẩm Mặc tùy ý lẩn nữa tránh thoát không biết là quả tuyết cầu thứ mấy, nhìn hai chị em gái đối diện cảm hận hướng mình ném tuyết cầu, nhìn hai người rõ ràng cắn răng nghiêng lợi nhưng là cặp mắt lơ đãng tia sáng hạnh phúc vui vẻ, trong màu hổ phách tràn đầy ánh sáng nhu hòa.

— Năm mới vui vẻ.

Nàng mỉm cười tránh thoát mấy quả tuyết cầu, nhìn hai người chế tạo đồ công kích mình, tính tình vẫn có ôn hòa nho nhã, đứng ở trên tuyết xoa tuyết lạnh như băng, thỉnh thoảng ngẩng lên nhìn cặp mắt của người phía trước, tràn đầy, là hạnh phúc cùng ôn nhu.

— Năm mới vui vẻ.

Cái cô gái mỉm cười tinh xảo đứng đối diện, là người nàng đợi hai mươi tám năm cứu chuộc nàng, là người, là người nàng yêu nhất.

— Năm mới vui vẻ.

Ba, con gái đã không còn là một mình.

Năm mới vui vẻ.

Thế giới này.

Bạn đang đọc truyện *Tương Như Dĩ Mặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Chương 38

Sau năm mới không lâu, trên các con phố Bắc Kinh vẫn còn sót lại náo nhiệt ầm ập của năm mới, phía trước các cửa hàng hai bên đường phố vẫn còn giữ lại các loại giấy thiếp hay là móc treo.

Từ những thứ đồ trang trí yêu thích hay là cỗ điện kia, tựa hồ có thể thoáng thấy trước đó vài ngày, nét mặt tươi cười vui mừng của mọi người lúc tụ tập lại dán nó lên.

Ấm áp tựa như nắng ấm mùa đông.

Thẩm Mặc bước đi ở trên đường phố sương mù dày đặc bao phủ sáng sớm, dáng người thật cao ở trong sương mù trắng như tuyết trong tỏ ra cô độc lại đơn bạc, sương mù quấn quanh thân khiến cho con người nàng vốn là tinh xảo không giống người thường trở nên càng lúc càng hư ảo.

Liên giống như, một đạo ảo ảnh bồng tình giấc mộng xinh đẹp.

Nàng chậm rãi đi lại, bên tay trái cầm một cái túi ny lon, túi ny lon bởi vì có thứ đồ bốc lên hơi nóng, ở sáng sớm giá rét một ít giọt nước bé nhỏ bám vào.

Mùa đông gió rét thổi qua, Thẩm Mặc dùng tay phải trống không kéo cao lên cổ áo choàng dài không túi, như vậy có thể tránh cho cái cổ mảnh khảnh của nàng tránh một ít gió lạnh như băng.

Thẩm Mặc đi tới cửa công ty, như thường lệ cùng An đại thúc bảo vệ chào hỏi mới lên lầu.

Mở ra cửa phòng làm việc, một cỗ lò sưởi ấm áp liền phả vào mặt. Thẩm Mặc dùng bước chân một chút, nhìn về phía lò sưởi, màu hổ phách trong tròng mắt thoáng qua vẻ nghi hoặc.

Theo lý thuyết, ngày thường thời gian này, Tô thư kí là không có đến, coi như Cổ Dĩ Mạt là boss thì càng không đến mới đúng.

Ngày thường đều là sau khi Thẩm Mặc đến mở lò sưởi, chịu đựng một trận giá rét, đến khi phòng làm việc được lò sưởi bao phủ, hai người kia mới lần lượt đến.

Nhưng mà hôm nay là chuyện gì xảy ra, nhìn nhiệt độ này, hẳn không phải thời gian gần là có thể đạt tới.

Thẩm Mặc đóng cửa lại, vào phòng làm việc của mình, cởi xuống áo khoác dài, lộ ra áo sơ mi trắng bên trong, áo sơ mi bó sát hoàn toàn đem vóc dáng mê người của nàng bao bọc. Mái tóc màu mực theo động tác khom người mà tán lác bên tai, nhẹ nhàng phất qua gương mặt trắng nõn.

Thẩm Mặc xách túi, thẳng một đường mở cửa phòng làm việc Cổ Dĩ Mạt ra, đi vào.

Lúc này, nàng sẽ không ở đây.

Cho nên Thẩm Mặc cũng không cầu nệ những thứ lễ phép kia, vào phòng làm việc đem túi cháo đặt ở trên bàn làm việc Cổ Dĩ Mạt, đang chuẩn bị rời

đi, dư quang khỏe mắt liếc đến cửa phòng nghỉ ngơi hơi mờ ra, tựa hồ là trạng thái không có đóng lại.

Nàng chậm rãi đi tới, nghĩ đến cái người đó ở trong các loại chuyện đóng cửa thường không cẩn thận, không khỏi mềm nhũn hai hàng lông mày, màu hổ phách hai tròng mắt quang ba lưu chuyển, ôn nhuận như ngọc.

Nàng nắm chốt cửa, lúc chuẩn bị cài cửa lại, đôi mắt đang lúc ngược lên liền lập tức sững sờ.

Xuyên thấu qua khe cửa, có thể thấy, một cô gái mảnh khảnh nằm trên giường phòng nghỉ ngơi, mái tóc dài đến eo tán loạn ở trên cái gối trắng tinh, che kín khuôn mặt tinh xảo của người nọ.

Thẩm Mặc duy trì động tác nắm chốt cửa, lẳng lặng nhìn người trên giường ngủ say, sóng mắt màu hổ phách đung đưa tựa như muốn tràn ra ôn nhu, khỏe miệng dần dần nâng lên một cá cung chiều độ cong.

Cái gốc cô nương này.

Thẩm Mặc nhẹ nhàng đi vào, cài cửa lại, đứng ở mép giường.

Nàng nhìn xem đồng hồ trên tay, bảy giờ rưỡi, còn nửa giờ nữa là tới thời gian làm việc của công ty. Lò sưởi đạt tới mức độ ấm áp như vậy, ít nhất cần hai mươi phút.

Thẩm Mặc cau môi, giờ ra cánh tay dài nhọn trắng nõn dịu dàng thay người trên giường mà sửa sang lại mái tóc, hiện ra gương mặt cao quý lịch sự tao nhã.

Nàng kéo qua cái ghế một bên, ngồi ở mép giường, an tĩnh nhìn dung nhan cô gái ngủ say, mi nhỏ ngày thường im lặng mạnh mẽ đã sớm nhu hòa cong lên.

Nàng ôn nhu dùng ngón tay mon trón gò má trắng nõn của Cổ Dĩ Mạt, con ngươi màu hổ phách không dời một cái chớp mắt nhìn dung nhan đối phương ngủ, con ngươi nhu hòa kia, đầu ngón tay ôn nhu, chợt lóe động một cái ánh sáng dịu dàng tựa hồ tràn ra, thay thế mặt trời còn đang phủ xuống sương mù dày đặc, tản ra mềm mại ấm áp.

Có lẽ là cảm nhận được đầu ngón tay ôn nhu của người nào đó, người trên giường nhú mày lại, chậm rãi mở hai mắt ra.

"Sớm, Dĩ Mạt." Thẩm Mặc cười, âm điệu nhu hòa.

Hai tròng mắt đen thui kia còn nhiều tia buồn ngủ khi nhìn đến dung nhan tinh xảo mỉm cười trước mắt liền biến mất hết đâu, nàng nhìn chằm chằm Thẩm Mặc một lúc lâu, mâu quang hoàn toàn là ôn nhu và tình yêu.

"Sớm, Mặc." Nàng cũng cười, nhìn người con gái mình yêu nhất trước mắt, bởi vì nét mặt nàng tươi cười mà thỏa mãn.

Mi mắt cũng bởi vì lời nói người nọ không chút nào che giấu tình yêu mà hiện lên ấm áp.

"Làm sao không đổi áo sơ mi rồi ngủ?" Thẩm Mặc cầm lấy tay Cổ Dĩ Mạt đưa ra, đợi sau khi nằm xuống giường, nhìn áo sơ mi trắng trên người nàng có chút nhăn, trong con ngươi thoáng qua một chút bất đắc dĩ cứng chiều.

Cổ Dĩ Mạt không đáp, chẳng qua là mỉm cười cảm chặt lấy bàn tay luôn là lạnh như băng của người yêu, môi mỏng hé mở: "Tới bao lâu rồi? Sao tay lại lạnh như vậy?"

"Mới tới, ăn điểm tâm chưa?" Thẩm Mặc mặc nàng ôm ái xoa nắn tay mình, cũng không trả lời vấn đề của đối phương, chẳng qua là đứng dậy cầm lấy áo choàng dài bên mép giường thay nàng phủ thêm.

"Vẫn chưa." Cổ Dĩ Mạt hoàn toàn không có cao quý mạnh mẽ ngày thường ở công ty, tùy ý thuận theo Thẩm Mặc dắt mình ra ngoài cửa phòng nghỉ ngơi, nàng nhìn bóng lưng Thẩm Mặc cao gầy phía trước, mi mắt ôn nhu.

Từ khi tỏ tình được tiếp nhận sau, Cổ Dĩ Mạt luôn ở trong nỗi vui mừng không thể tin được.

Người mà mọi người luôn muốn thật tốt quý trọng, lại thật thành người yêu mình, đây là một chuyện làm người ta mừng rỡ biết bao. Đếm mức đề cho nàng có chút không dám tin tưởng, sợ đây chẳng qua là nàng mơ một giấc mộng.

"Em ăn rồi sao?" Cổ Dĩ Mạt ngồi ở trước bàn làm việc, ăn cháo thịt nạc Thẩm Mặc thay nàng mua, vào miệng ấm áp. Nàng hơi ngửa đầu, nhìn Thẩm Mặc đứng ở bên người nhìn mình, giọng êm ái.

"Àn." Độ cong khỏe miệng Thẩm Mặc thu nhỏ làm người ta khó mà phát hiện, nhưng mà ấm áp trong đôi mắt màu hổ phách dịu dàng đậm nhã kia có thể cho người đối diện biết rõ, nàng là ý cười.

Sương mù dày đặc rơi ngoài cửa chậm rãi giải tán, lộ ra mặt trời đang hết sức tản hơi nóng như lửa tự thân.

Ánh sáng màu vàng kim nhàn nhạt soi đến trên cửa sổ, xuyên thấu qua kính rơi vào trong phòng, vụn vặt rải đến trên người hai cô gái sau bàn làm việc.

Trong ánh sáng, hai cô gái xinh đẹp lẳng lặng nhìn nhau, đôi môi kia phản xạ ánh sáng nơi sóng mắt ôn nhu, là đủ để ám áp toàn bộ vũ trụ xinh đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Tương Như Dĩ Mặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Chương 39

Đợi đến tám giờ, Thẩm Mặc liền tự giác chuẩn bị trở về mình phòng làm việc, nhưng mà vừa ra khỏi cửa liền Tô Văn ánh mắt giáp nhau.

Tô Văn con người nhỏ thó đứng ở cửa, hai mắt thật to nhìn Thẩm Mặc từ phòng làm việc của boss nhà mình đi ra, lóe lên tràn đầy mập mờ cùng trêu ghẹo.

Thẩm Mặc trong lòng không biết làm sao, nha đầu này từ ngày đầu tiên nhìn tôi đã là cái ánh mắt này, đây là có năng lực đoán trước sao.

"Sớm, Thẩm trợ lý." Tô Văn đáp trên giày cao gót mười cm đi tới bên cạnh Thẩm Mặc, cười rục rịch khôn khéo.

"Sớm, Tô thư kí."

"Cổ tổng đã đến sao?"

"Àn." Thẩm Mặc lễ phép cười cười, gật đầu một cái liền tránh ra, vào phòng làm việc của mình.

Đôi mắt Tô Văn to linh động trong con ngươi thoắt qua kính ngạc không che giấu chút nào, boss nhà mình mặc dù là một người cuồng công việc, nhưng mà buổi sáng ngủ rất là đầy đủ, ngày thường đều là qua tám giờ mới đến, hôm nay lại tới sớm như vậy, làm sao có thể không để cho nàng kính ngạc.

Chẳng lẽ, tình yêu còn có thể khiến cho người ta dậy sớm?

Thẩm Mặc ngồi ở trước bàn làm việc, an tĩnh bắt đầu công việc, cho dù cấp trên là người yêu mình, nàng vẫn là công và tư rõ ràng.

Tô Văn vào phòng làm việc của Cổ Dĩ Mặc, ôm hai chồng văn kiện.

Lầu ba mươi chỉ có một phòng làm việc lớn. Ở tầng làm việc này, chỉ có ba người là tổng tài, thư kí tổng tài và trợ lý tổng tài.

Vì vậy, thời điểm tổng tài cùng thư ký đang thảo luận loại chuyện công việc, Thẩm Mặc an tĩnh xử lý công việc, toàn bộ phòng làm việc cũng chỉ còn lại thanh âm gõ bàn phím của nàng, ở một nơi hoàn toàn yên tĩnh này tỏ ra hết sức vang dội.

Một tiếng lại một tiếng, nói liền mà rõ ràng.

Trong lò sưởi, dần dần có một tia nhàn nhạt vắng lặng bắt đầu quán quanh.

Tĩnh tĩnh Thẩm Mặc vốn là hieu quạnh. Cho dù hiện tại bên cạnh có người yêu ám áp, như cô độc đã khắc vào cốt tủy, như bóng với hình.

Nhưng mà người cô độc đã thành thói quen, thật ra thì những lúc thường xuyên buồn tẻ như vậy cũng không cảm thấy bi thương.

Giống như, này vắng vẻ, này bi thương, đã thành một phần sinh hoạt.

Mà hôm nay không giống là, nàng có Cổ Dĩ Mặc.

Nếu như trong lòng có mong đợi ám áp, uông ánh sáng yếu ớt kia đem ánh sáng dần dần chiếu sáng cả buồng tim.

Tô Văn từ tám giờ vào phòng làm việc của Cổ Dĩ Mặc cho đến buổi trưa tan việc mới ôm văn kiện đi ra.

Thẩm Mặc thấy hai người thảo luận lâu như vậy, suy nghĩ thời điểm cần mình hết khả năng vẫn còn, liền đến khi Tô Văn ra khỏi phòng làm việc mới đứng dậy chuẩn bị đi ăn cơm.Nàng mới vừa lấy xuống áo khoác dài trên kệ, Cổ Dĩ Mặc đã mặc xong áo khoác đi tới trước cửa phòng làm việc nàng.

Thẩm Mặc xoay người, thấy chính là người khoác áo choàng dài màu kem, dáng người cao ráo hơi dựa vào cửa, đôi mắt ngăm đen thâm thúy đang lẳng lặng nhìn mình.

Nàng hồ hững mặc vào áo choàng dài, đi tới, hỏi: "Muốn đi xuống ăn sao?"

"Àn." Cổ Dĩ Mặc tự nhiên cầm lấy bàn tay Thẩm Mặc bỏ vào túi áo mình, cùng nàng sóng vai đi ra phòng làm việc.

Từ khi đồng ý quen nhau tới nay, đây là cử động Cổ Dỉ Mạt thường xuyên làm nhất, Thẩm Mặc cũng từ vừa mới bắt đầu có chút không thích ứng trở thành thói quen.

"Muốn ăn cái gì?" Thẩm Mặc bấm xuống lầu một, nhìn chăm chú thang máy chậm rãi đóng cửa, bàn tay phải ở trong túi áo khoác Cổ Dỉ Mạt nhéo một cái bàn tay tác quái của đối phương, năm ngón tay lỏng qua kẽ ngón tay, mười ngón tay đan nhau.

"Muốn uống chút canh nóng, đi tiệm cơm đi." Cổ Dỉ Mạt cảm giác được động tác của Thẩm Mặc, khoe miệng câu một nụ cười châm biếm, liếc mắt nhìn bàn tay hai người thật chặt, không dấu vết hướng người Thẩm Mặc nhích tới gần hơn, cánh tay vuốt ve.

Bởi vì hai người đi là thang máy riêng của tổng tài, một đường xuống cũng không có những người khác, chẳng qua là ra thang máy khó tránh khỏi sẽ gặp một ít nhân viên đi ra ăn cơm, nhưng mà hai người đều tựa như không thêm để ý chút nào vậy, giữ trạng thái nương tự cũng xếp hàng ra cửa công ty.

Ở sau lưng mọi người nhìn, này hai người con gái xinh đẹp không giống người phạm làm bạn mà đi, lưu lại chẳng qua là, bóng lưng xứng đôi khó hiểu.

Cho dù bọn họ nhìn ra cái gì, biết cái gì, hai người Thẩm Mặc cũng là không thêm để ý chút nào.

Hai người về điểm này ý kiến luôn luôn tương hòa.

Nếu, ở thế gian này trong hàng trăm triệu người tìm được người định mệnh là chuyện cầu cũng không được, như vậy, hôm nay thật vất vả mới gặp, được yêu nhau làm bạn, như vậy vì sao phải đi né tránh làm gì?

Tình cảm hết thấy trên thế gian, tồn tại tức là hợp lý.

Hai người vào một quán ăn thường gần công ty, ngồi đối diện nhau.

"Mặc." Cổ Dỉ Mạt chọn thức ăn ngon đem thực đơn đưa cho phục vụ viên, đến khi đối phương rời đi liền nhìn Thẩm Mặc đối diện, chậm rãi mở miệng.

"Ăn?" Thẩm Mặc nhận lấy áo khoác Cổ Dỉ Mạt đưa tới, cùng treo ở trên ghế dựa giống mình, nhẹ giọng nhàn nhạt đáp.

"Đợi một hồi đi lên chị đem văn kiện bỏ môn mới vừa cùng Tô Văn đưa cho em, em buổi chiều nhìn một chút, ngày mai theo chị cùng đi Thượng Hải công tác."

Thẩm Mặc nghe xong, cũng không có trả lời ngay, chẳng qua là an tĩnh nhấp một miếng nước, nhìn hai con người ngấm đen không sáng của Cổ Dỉ Mạt, màu hồ phách trong con người hơi suy tư.

"Được."

Dỉ Mạt cũng là người công và tư rõ ràng, nếu như đặc biệt dặn dù mình đi cùng, hẳn là hạng mục tương đối trọng yếu.

Nghĩ tới đây mà, Thẩm Mặc liền buông xuống ly nước, nhàn nhạt đáp. Tin hot

Bạn đang đọc truyện *Tương Nhu Dỉ mặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Chương 40

Buổi chiều, sương mù đã hoàn toàn tản đi, mặt trời tỏa ra lửa đỏ ôn hòa, ánh sáng màu vàng nhạt bao phủ khắp nơi.

Thẩm Mặc trở lại phòng làm việc liền nghiêm túc nhìn xem văn kiện Cổ Dỉ Mạt giao cho nàng.

Là có liên quan đến phương án thiết kế hàng năm của công ty cho ra sản phẩm mới nặng ký, công ty đối phương là MX, xí nghiệp to lớn ở nước Mỹ, chi nhánh duy nhất của công ty nằm ở trung tâm Thượng Hải.

Sản phẩm là dụng cụ khoa học kỹ thuật, Thẩm Mặc đối với phương diện này cũng không quá hiểu rõ, nàng cần phải hiểu chính là phần tài liệu thiết kế giúp đỡ công ty MX này là cực kỳ quan trọng. Nhưng mà những hạng mục công việc sản phẩm cụ thể, năng tin tưởng Cổ Dỉ Mạt đã xử lý tốt.

Gia sản xí nghiệp MX là cực kì rộng lớn, nhân tài kỹ thuật hội tụ, đặc biệt là ở thiết kế máy móc, thiết kế thời trang, công ty có nhiều nhà thiết kế có sức ảnh hưởng nhất.

Hơn nữa nghe nói mỗi một người lãnh đạo chi nhánh công ty tính tình đều hết sức quái dị, thậm chí có thể nói là quái gở.

Bọn họ quyết định tài trợ ủng hộ công ty một phần rất ít là xem địa vị của nó ở trên thế giới, phần lớn là nhìn những phương diện khác. Ngay cả những phương diện khác, chính là rộng rãi làm người ta không đoán ra.

Chỉ là tổng tài chi nhánh công ty ở Thượng Hải Dương Lăng ở phương diện nhà thiết kế thành tựu rất cao, tương quan nhân viên kỹ thuật cũng hết sức cường hãn.

Thẩm Mặc một đường nhìn tiếp, vẻ mặt vẫn luôn là lạnh nhạt, thật giống như những văn kiện hạng mục trọng yếu được giao phó hoàn toàn không khiến nàng hứng thú tâm tình.

Hai chồng văn kiện, từ một giờ chiều đến năm giờ, ước chừng bốn tiếng, Thẩm Mặc liền không sai biệt lắm đem tình huống nắm rõ.

Nàng đem văn kiện sửa sang lại thả vào trên bàn làm việc, nhẹ nhàng đem người tựa vào lưng ghế, khép lại hai con ngươi màu hồ phách mơ hồ lộ ra vẻ uể oải kia.

Phòng làm việc lớn như vậy chỉ còn lại âm thanh kim chi giấy trên tường kêu "tí tách".

Thẩm Mặc hơi ngửa đầu, nâng tay phải lên xoa xoa huyết thái dương hai bên đầu.

Vốn là, không nên mệt mỏi như vậy mới đúng.

Nhưng mà, hết lần này tới lần khác đều là đầu sỏ thiết kế a.

Thẩm Mặc chậm rãi mở mắt ra, nhìn thấu ánh sáng trần nhà, màu hồ phách trong tròng mắt thoáng qua một chút bất đắc dĩ. Đèn chân không chiếu xuống trên gương mặt trắng nõn kia hai hàng lông mày mảnh khảnh khẽ nhúc nhích lại không dễ phát hiện, ở giây kế tiếp lại trở về như thường.

Ký lai nhi tắc an chi (*) đi.

(*): Ký lai nhi tắc an chi = Tương tự "Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng", việc đến một lúc nào đó tự an định, giống như đi qua cầu không thể đi chéo.

Thẩm Mặc đứng dậy, nhìn một chút đồng hồ trên tay, năm giờ rưỡi, đã tan việc nửa giờ trước.

Nàng cầm lên ly cà phê trên bàn làm việc ra khỏi cửa, chuẩn bị đi phòng khách rót một ly cà phê.

Dáng người nàng thật cao nhẹ nhàng tựa sát vào cửa sổ, rèm cửa sổ kéo ra một khe hở nhỏ, khiến cho nàng xuyên thấu qua đó thấy được đường phố như nước chảy dưới lầu.

Xa xa mặt trời đã lộ ra đỏ bừng khi xuống núi, thật giống như mấy giây cuối cùng lúc rời thế giới này phải đem sinh mạng mình lần nữa nở rộ hoàn chỉnh một lần vậy.

Đem hết toàn lực, đỏ bừng lên, hạ màn trước bên bờ tán ra một vầng ánh sáng nồng đậm.

Mà người phía dưới cửa cũng bởi vì kẻ sinh nhai đem hết toàn lực mà chạy.

Đem hết toàn lực, kìm nén, thanh xuân trước khi chết có thể để cho sinh mạng mình hoàn mỹ nở rộ một lần. Thẩm Mặc hạ xuống con mắt, ngón tay dài nhọn trắng nõn nắm lấy cái ly bằng sứ, môi mỏng màu hồng nhàn nhạt nhấp một hớp cà phê đen ngòm ấm áp, nhìn thế giới trước mắt qua một cái khe hở.

"Ken kết."

"Thế nào?" Cửa phòng làm việc đối diện mở ra, Cố Dĩ Mạt mặc áo khoác đi ra, lúc ngẩng đầu lên nhìn thấy Thẩm Mặc bên cửa sổ, dừng tay cái cửa lại một chút, nhìn nàng, hai con ngươi ngăm đen mang ân cần.

"Không có gì, muốn uống chút cà phê." Thẩm Mặc kéo rèm cửa sổ lên, nâng lên hai hàng lông mày, ôn nhuận cười một tiếng.

"Tan việc, buổi trưa không phải đồng ý để chị tới nhà em ăn cơm tối sao?" Cố Dĩ Mạt đi lên phía trước giơ tay lên thay Thẩm Mặc đem vài sợi tóc tán lạc trên vai sửa sang lại, nhìn nàng, môi khẽ câu lên, nụ cười thân nhiên.

Đi Mỹ công tác thảo luận một số hạng mục yêu cầu, mình làm sao có thể không đáp ứng.

Thẩm Mặc nhớ tới buổi trưa ăn cơm lúc đối phương nhắc tới chuyện này trong mắt lóe lên giả hoạt, ôn nhuận khúc mắt hóa thành một mảnh nhu hòa cung chiều.

Thật sự là, ở bên cạnh mình vẫn là gốc cô nương a.

"Muốn ăn cái gì?" Thẩm Mặc đem ly cà phê trống rỗng để vào trên bàn làm việc, cầm lên áo choàng dài trên kệ treo đi ra phòng làm việc, hướng về phía Cố Dĩ Mạt chờ ở cửa nói, một bên theo nàng đi ra cửa.

"Lâu?" Cố Dĩ Mạt cười, mảnh khảnh mi cong, nhìn Thẩm Mặc bên cạnh, dặt dặt bàn tay đối phương lộ cả khớp xương.

Mười ngón tay vuốt ve, trong lúc lơ đãng liền nắm chặt.

Giống như là, thành thói quen vậy, dung nhập vào sinh mạng không thay đổi.

"Lâu? Ấm áp một chút cũng tốt, muốn thanh đạm một chút sao?" Thảm Mặc dặt Cổ Di Mạt, chậm rãi đi ở dưới đèn đường vàng, nhìn phía trước suy nghĩ ở nhà thật không có thức ăn để nấu lẩu, liền quay đầu muốn hỏi một chút đối phương muốn ăn cái gì, nhưng ở quay đầu lúc dừng lại bước chân.

Ánh đèn vàng nhạt xuyên thấu qua kẽ lá chiếu vào người đối diện, gò má trắng nõn tinh xảo, thâm thúy trong hai con ngươi kia dưới ánh đèn càng làm nổi bật, nhân nhạt lưu chuyển ánh sáng.

Được gọi là ánh sáng yêu.

Thảm Mặc dừng chân lại, lẳng lặng chăm chú nhìn cái người xinh đẹp đối diện này, hai tròng mắt màu hổ phách ẩn ở trong bóng tối, hơi tỏa sáng.

Cổ Di Mạt vẫn luôn nhìn Thảm Mặc.

Dọc theo đường đi vẫn thế.

Về mặt lạnh nhạt, hai hàng lông mày dịu dàng đang suy nghĩ gì đó trong lúc lơ đãng nhú lại một độ cong không dễ phát giác. Hai tròng mắt hổ phách giống như tích lũy ngàn năm vậy nhìn mình vẫn luôn là ánh sáng nhân nhạt, ôn nhuận như ngọc, ôn nhu uyển chuyển.

Chợt, mi mắt Cổ Di Mạt cong lên, khoe miệng khẽ nhếch.

Nàng rút ra bàn tay nắm chặt cùng Thảm Mặc, nâng hai tay lên ôm cổ đối phương, hơi dùng sức, Thảm Mặc liền ngoan ngoan cúi đầu.

Đôi môi chạm nhau.

Nhân nhạt hương hoa bách hợp tràn ngập, trên môi là ấm áp mềm糯, có hình dáng mỏng manh.

Dưới đèn hai cô gái cao gầy mảnh khảnh nương tựa ôm nhau, ôn nhu thành kính hôn môi.

Bạn đang đọc truyện *Tương Nhu Dĩ mặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Chương 41

Sáng sớm ràn đầy sương mù.

Phòng làm việc tổng tài công ty MX chi nhánh Thượng Hải, từ cao ốc cao vút kia rơi ngoài cửa sổ có thể thoáng thấy, người đàn ông trên ghế làm việc đang nhìn văn kiện bà vai có vẻ hơi thon gầy.

Hắn chính là Dương Lăng.

Lưu hải lão luyện đi lên, mi mắt ác liệt mà mảnh khảnh, khoe mắt hơi khiêu lên, hai con ngươi mang màu sắc thường gặp của người phương đông không tính là đen ngăm nhưng cũng không phải là hổ phách an tĩnh nhìn chăm chú nhìn văn kiện trên tay, không biết đang nhìn cái gì, con ngươi ám trầm kia chợt dâng lên gọn sóng, ánh sáng được đặt tên là kích động cùng tôn kính.

"Báu vật" tìm mấy năm đột nhiên chạy đến bên cạnh mình.

Mà bây giờ Thảm Mặc cùng Cổ Di Mạt đang ngồi ở phòng chờ phi cơ của phi trường, bởi vì chuyến bay bị sương mù ảnh hưởng mà bắt đầu đi đi uống sữa chua.

Một bàn tay của Thảm Mặc bị Cổ Di Mạt cầm nhét ở trong túi áo gió, một cái tay khác liền cầm một chai sữa chua chậm rãi uống, đến gần đối phương lại bị nhét một cái tai nghe.

Cổ Di Mạt mang một cái tai nghe khác, MP3 để thư giãn nhạc êm dịu.

Hai cô gái xinh đẹp, một vị đậm nết một vị lạnh lùng, thân mật dựa chung một chỗ, cô gái luôn luôn lạnh lùng sẽ xít lại gần vị đậm nết

kia, đôi lúc lấy lại tai nghe hay cười nhạt khẽ nói không thì lại đánh tới bất ngờ cắn ống hút sữa chua của đối phương uống một hớp.

Ôn nhuận thêm nhiệt liệt, nếu như thân thể con người có thể tản mát ra ánh sáng, như vậy, ánh sáng của hai người này hẳn có thể một đường thay phi cơ xua tan sương mù dày đặc phía trước.

Thảm Mặc lại bị đối phương cắn ống hút một lần nữa nhìn về mặt đối phương ý tứ nhìn về phía mình, không biết làm sao lại muốn lắc đầu, cuối cùng chỉ

có thể mềm nhũn mi mắt, cười nhạt.

Sao lại thích chơi như vậy.

Cổ Dĩ Mạt sững sờ nhìn chăm chú nét mặt Thẩm Mặc tươi cười, lơ đãng buông lỏng ống hút, chỉ còn lại ngơ ngác, muốn hết sức nhìn nhiều hơn nữa cô gái trong lòng cười đến cong mi, đôi mắt màu hổ phách.

Mặt không cảm giác, ngây ngốc, ngơ ngác.

"!" Cổ Dĩ Mạt bị một trận lạnh như băng kêu tỉnh hồn, hơi hai mắt tròn to, con sông đen thui dâng lên gợn sóng.

Thẩm Mặc đem sữa bò bỏ qua vị trí trống không một bên, dùng cái tay trắng nõn nhéo lên khuôn mặt Cổ Dĩ Mạt đang nhìn mình ngẩn người, bàn tay nhiệt độ lạnh như băng kích thích da thịt gương mặt ấm áp, kêu hồn phách người nọ không biết bay đến nơi nào trở về.

Thẩm Mặc nhìn biểu tình Cổ Dĩ Mạt thật giống như bị thức tỉnh vậy, cong mi kéo lên, nụ cười lan tràn.

Người này ngày thường ngắn gọn như vậy sao lại trở nên ngớ ngẩn.

Chẳng lẽ là đi theo cái tư lệnh không đáng tin kia quá lâu, càng ngày càng ngốc sao.

"Đưa tay kia cho chị."

Cổ Dĩ Mạt đỏ hai lỗ tai, mặt lạnh hướng Thẩm Mặc giờ tay ra, giọng nói lạnh lùng mà vang.

Giống như cấp trên đối với thần dân ra lệnh.

Chẳng qua là, nếu như không có cái tai đó kia, cái khuôn mặt này có lẽ sẽ còn có uy nghiêm.

"Được."

Thẩm Mặc không có cự tuyệt, cười nhạt nghe lời đem bàn tay vừa nhéo mặt đối phương đưa đến bàn tay đối phương đưa ra, chạm tới bàn tay kia chớp mắt liền được ấm áp bao bọc.

Người này, chẳng lẽ là trong người có mỗi lửa sao.

Thật ra thì, trong người Cổ Dĩ Mạt không có lửa, nhưng là vì Thẩm Mặc, nàng có thể đi chôn ngọn lửa, sau đó đem ấm áp có được đưa tới trong thân thể nàng.

Cổ Dĩ Mạt từ ngày bên người có Thẩm Mặc, quần áo bên trong cũng đặc biệt lựa chọn hết sức giữ ấm.

Nếu đối phương bằng vào chính năng lực của nàng khó mà ấm áp, như vậy thì để cho mình trở nên ấm áp, sau đó dùng phần ấm áp này đi bao bọc nàng.

Muốn hỏi tại sao, thấy sương mù dày đặc ngoài cửa sổ đã tan ra, câu trả lời là gì, không phải đã rõ rồi sao?

Nếu như người trong lòng có thể trở thành tia sáng cả đời, như vậy thì không sợ hãi giá rét nữa.

Hai người cao gầy qua kiểm tra an ninh, cùng nhau đi lên chỗ ngồi máy bay, cảm nhận ánh mắt nóng rực chung quanh bên nhìn nhau cười, thật giống như từ trong thân thể tỏa ra tới một tầng vàng sáng, để cho hai người nhìn, không thuộc về nhân gian nữa, hay hoặc là, theo tự nhiên cùng ánh mặt trời mà hiện lên sắc thái xa xôi không thể tới gần.

Mà vào lúc này tại cửa sảnh phi trường, một người con gái xinh đẹp tóc xoăn chậm rãi đi vào.

Nàng gửi hành lý sau đó xoay người tháo xuống kính mắt màu rượu đỏ, ngược mắt dừng dừng liếc nhìn phi trường phía trước, là một tia cao ngạo ngả ngón tùy ý liếc nhìn, nhưng ở một giây sau kính mắt trong tay rơi xuống đất cũng không biết.

Trong trẻo trong con ngươi dâng lên sóng lớn ngắt trời.

Bạn đang đọc truyện *Tương Như Dĩ Mặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Chương 42

Thượng Hải chưa có tuyết rơi.

Từng tòa kiến trúc đa dạng ở trước mắt thoáng hiện, dòng xe chạy không ngừng.

Thẩm Mặc cũng không phải là rất thích cảm giác ở Thượng Hải.

Quá mức tôn trọng tiền bạc.

Hai người xuống phi cơ liền nhận được tin báo của người phụ trách ở công ty MX cho biết hội nghị đẩy tới ngày mai, bởi vì máy bay của hai đại biểu cũng trễ giờ, người phụ trách của một công ty khác sẽ đến trễ hơn.

Không biết làm sao cũng có chút thờ phào nhẹ nhõm, hai người liền kéo rương hành lý đến khách sạn Cổ Dì Mạt đặt trước, một đường bởi vì khuôn mặt không giống thường cũng là rước lấy không ít tầm mắt.

Mà thời điểm khi hai người vào khách sạn nghỉ ngơi, cô gái tóc cuốn xinh đẹp cũng đến Thượng Hải.

Cô gái mang kính mát màu rượu đỏ kéo rương hành lý chậm rãi đi ra phi trường, khuôn mặt trẻ tuổi xinh đẹp cho dù được kính mát che lại cũng không khó nhận ra là tràn đầy ưu sầu.

Nàng đem hành lý đưa cho vệ sĩ tới tiếp nàng, tháo kính mát xuống ngồi lên xe, trong đôi mắt lóe lên ánh sáng không tin thật.

Vài tia kích động, vài tia khiếp đảm, vài tia bi thương.

Tám năm

Nàng quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, muôn vàn suy nghĩ.

Mà phương hướng xe chạy chính là công ty MX đã báo tin ngày mai trở lại cho hai người Thẩm Mặc.

Xe vững vàng đậu ở trước cửa công ty, hai người an ninh liền đi xuống thay nàng mở cửa xe ra, che chở nàng đi vào.

Trước đài một cô thư ký trang hoàng nghênh đón, ôm một chồng văn kiện đi tới, hướng về phía hai bên an ninh đưa một cái ánh mắt, liền đối với cô gái cười nói: "Tần tiểu thư, Dương tổng cung kính chờ đợi đã lâu, mời theo tôi."

Tư thế hơi cong eo, nụ cười lễ phép mà tôn kính.

Như vậy xem ra, cô gái này, vẫn là một người quý khách.

"Được." Cô gái hơi mở miệng, là ngôn ngữ chuẩn mực lại rõ ràng của công việc.

Đến cửa phòng làm việc tổng tài, thư ký khom người thay cô gái mở cửa, đợi sau khi cô gái tiến vào lại thay bọn họ đóng cửa lại.

Cô gái nhìn người đàn ông từ trên ghế làm việc đứng lên nghênh hướng mình, lễ phép cười một tiếng, cùng đối phương bắt tay.

Dương Lăng anh khí phi tương mi hạ một đôi tròng mắt lóe lên ánh sáng kích động. Người đối diện cũng là nhà thiết kế mình tìm năm năm dài cũng không có biện pháp hẹn đến.

Đối phương từ tám năm trước sau khi nhận được hạng nhất kiến trúc sư trên thế giới liền rất ít khi xuất hiện, sau khi ký hợp đồng với công ty double S chẳng qua là hàng năm lấy ra một tác phẩm thiết kế nộp cho công ty, ngoài ra liền du lịch trên khắp thế giới.

"Tần tiểu thư, ngưỡng mộ đại danh đã lâu." Dương Lăng nhiệt tình gọi cô gái trên ghế sa lon, mình cũng trở về trên ghế làm việc, cười chỉ chỉ văn kiện ngay thẳng bày trên bàn uống trà nhỏ cho cô gái, "Nghe Lý tổng nói Tần tiểu thư cũng không biết hạng công trình này, tôi muốn những tài liệu này cần cho Tần tiểu thư. Bởi vì máy bay song phương đều chậm giờ, tôi liền đề nghị thời gian gặp nhau nghị đôi đến sáng sớm ngày mai, mong rằng Tần tiểu thư không đề ý."

"Không sao."

Cô gái nhấp mím môi, cũng không có lật xem văn kiện trước mặt, ánh sáng nào đó lóe lên, thật giống như đang do dự cái gì.

"Dương tổng có biết công ty đối phương cử người nào tới, có hình không?"

Dương Lăng híp mắt một cái, nhìn chăm chăm Tần Yên đối diện, trong con ngươi lưu chuyển ánh sáng tối tăm nghi ngờ.

"Hình tự nhiên có, bắt quá tài liệu cận kề tôi không cách nào báo cho Tần tiểu thư biết."

"Không việc gì, có thể hay không để cho tôi nhìn hình một chút, tôi cũng không muốn ngày mai nhận nhầm người khiến mọi người cười nhạo." Nói như thế Tần Yên người có chút nghiêng về trước, lộ ra từng tia vội vàng.

Dương Lăng chợt híp mắt cười.

Hắn đem một tờ giấy đưa cho Tần Yên, hai tay chống dưới quai hàm, nhìn nàng nhìn hình sắc mặt liền có chút trắng bệch, dòng nước ngầm trong mắt tuôn trào.

Thật giống như, đã xác nhận cái gì.

"Cám ơn..." Động tác Tần Yên có chút ngây ngốc đem tờ giấy trở về, ngồi trên ghế sa lon, dựa vào lưng ghế, sắc mặt có chút khôi phục nhưng cũng trắng nõn tái nhợt hơn thường.

"Không cần, Tần tiểu thư biết hai người này sao?"

"....Không, cũng không nhận ra."

"Nga....phải không."

"Dương tổng nếu là không có chuyện gì tôi liền về khách sạn trước." Tần Yên cảm giác được ánh mắt dò xét của Lăng Dương, khôi phục như thường, cầm văn kiện lên đứng dậy cáo từ.

Dương Lăng cười đứng dậy, tiễn khách, cũng không nói gì.

Muốn biết đã xong hết rồi.

Ngày mai, xem cuộc vui sẽ như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Tương Như Dĩ Mặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Chương 43

Đêm Thượng Hải phù hoa huyền lệ. (hào nhoáng khoe khoang)

Đèn đường, đèn xe, ánh đèn tấm bảng quảng cáo, sắc đèn ở trước cửa hàng...

Cổ Dĩ Mạt bung một ly nước đứng sát cửa sổ nhìn ánh đèn sắc sỡ dưới lầu, con người đen thui nhưng là ánh sáng suy tư lưu động.

Nàng cảm thấy hai ngày nay Thẩm Mặc có chút kỳ quái.

Đêm đó đổi thành ngày thường, đã muộn là sẽ không đuổi mình đi.

Trước kia cũng từng có đi công tác, cũng có tình huống sáng sớm dậy cùng nhau thu dọn hành lý, cho nên mình cũng trực tiếp nói như vậy nhưng tình huống bị cự tuyệt ngược lại là chưa từng có, người nợ một mực rất cung chiêu mình.

Lúc tan việc bộ dáng nhìn ngoài cửa sổ không giống ngày thường, nhiều hơn một tia lo lắng không dễ phát giác.

"Vo ve ~"

Cổ Dĩ Mạt nhìn một chút biểu hiện báo tới, là Lâm Uyên.

"A lô." Không biết người này lại muốn làm gì.

"A lô, Tiểu Mạt Mạt sao? Nghe nói hai người đi Thượng Hải công tác a, bọn mình cũng đi Thượng Hải chơi, ngày mai có muốn dạo phố hay không nha ~" Vừa kết nối liền nghe được lời nói sôi nổi yêu mị bên đầu điện thoại kia, Cổ Dĩ Mạt bất đắc dĩ cười.

Nàng xoay người, nhàn nhạt nhìn bóng người mình trên cửa sổ, lại nhìn hướng phòng tắm lần nữa, trở lại: "Bọn mình cũng không phải là tới chơi."

"Ai nha, bốn tiểu thư biết. Mình còn thay các cậu tra một chút tình huống của công ty đối phương. Nói thật, tình huống cũng không khá lắm."

Nhanh như vậy liền tiến vào vấn đề chính thật cùng với tính tình người kia có chút không thích hợp.

"Thế nào?"

"Còn nhớ tám năm trước cái nhà thiết kế náo động thế giới? Có hai nữ thiết kế được chú ý, trong đó có một người vẫn không có lộ diện, dùng biệt hiệu,

thực lực mạnh nhất. Còn có bởi vì cùng họ với nắm lạnh nhà mình nên bọn mình mới chú ý, tên gì Tần Yên, nàng ký hợp đồng với Double S."

"Cậu nói là người nhiều năm rất ít khi xuất hiện sẽ vì lần này đại biểu công ty tham dự sao?"

Cổ Dĩ Mạt nghĩ đến điểm này, mi mỏng có chút bất đắc dĩ hơi nhúu lại.

Nhìn như vậy, quả thực bất lợi.

Ai cũng biết Dương Lăng là tên kiến trúc thần kinh thất thường, mấy năm này vẫn âm thầm tìm hành tung bất định Tần Yên, nghe nói cô gái thực lực mạnh nhất tám năm trước đột nhiên thối lui, từ đây liền không có tin tức, mà hạng nhất cũng bị Tần Yên đoạt lấy, chỉ để lại một phần thiết kế, bị Dương Lăng mua với giá cao lấy đi.

"Xử lý như thế nào?" Lâm Uyên thu liễm giọng nói không đứng đắn, hiếm thấy nghiêm túc.

Cổ Dĩ Mạt nhìn hướng phòng tắm, nghe được âm thanh tiếng thay quần áo ma sát, hạ xuống con người, nhấp môi dưới, âm thanh lạnh: "Nếu như trường hợp bị thư, cũng không có cách nào khác. Nàng đi ra, trở về lại nói đi."

"....Ai yêu, còn cất giấu đâu, vợ vừa ra tới liền ném thanh mai xuống, thật là gả mỹ nhân ra như tát nước ra ngoài a ~ vậy thì cúp đây, mình một người mà thương tâm đi."

"Cậu..."

"Đồ đồ đồ...."

Ngày mai để cho mình nhìn thấy cậu thì cậu xong rồi, A Uyên.

Cổ Dĩ Mạt híp mắt gọi lên môi, nhưng là độ cong nguy hiểm.

Thấy Thẩm Mặc sắp ra đây, nhớ tới mình quên cầm bàn chải đánh răng, lúc này kêu Thẩm Mặc ra cửa mua cho mình một cái, liền đi tới hành lý đối phương kéo ra, muốn lật xem, nhưng thấy bên trong khóa kéo lưới đặt một cái hộp ổng nhỏ.

Thân ông cỡ vừa, nắp che miệng bằng cao su.

Đang lúc Cổ Dĩ Mạt suy nghĩ đây là cái gì, trước mắt một bàn tay bốc hơi nóng đưa qua bàn chải đánh răng bên cạnh.

"Tìm cái này sao?" Thẩm Mặc một tay cầm khăn lông lau tóc, một tay cầm bàn chải đánh răng, nhàn nhạt nhìn Cổ Dĩ Mạt.

"Àn...." Cổ Dĩ Mạt đứng lên nhận lấy, ánh mắt cũng không tự chủ liếc nhìn theo dây khóa kéo Thẩm Mặc kéo lên mà dần che đi hộp ổng.

Cho tới bây giờ cũng không có thấy cái đó ở nhà Thẩm Mặc.

"Thế nào?" Thẩm Mặc cất xong hành lý, xoay người thấy ánh mắt Cổ Dĩ Mạt vẫn luôn giằng co ở hành lý của mình, mi mỏng khiêu khiêu, màu hổ phách trong tròng mắt thoáng qua một vẻ ưu buồn.

"Không, không có gì, chị đi tắm" Cổ Dĩ Mạt ngẩng đầu lên cùng Thẩm Mặc đối mặt mấy giây, nhìn màu hổ phách yên lặng của đối phương, thấy đối phương cũng không có để ý, liền cũng tạm thời phóng khoáng lòng, không quần quít nữa.

Có lẽ chẳng qua là một ít lặt vặt đi.

Thẩm Mặc đem khăn lông nắm trong tay, an tĩnh nhìn bóng lưng Cổ Dĩ Mạt đi về phía phòng tắm, mi mắt dần dần mất đi độ cong nụ cười.

Trong căn phòng khách sạn sa hoa yên tĩnh trong đêm, cô gái đứng chộp mất cau mày.

Dưới mi mắt màu hổ phách có dòng nước ngầm tuôn trào, mắt bình tĩnh.

Có một số việc, chưa đủ vì người ngoài vẫn nói, nhưng cũng, chưa đủ vì chân thành đã biết.

Bạn đang đọc truyện *Tương Như Dĩ Mặc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Chương 44

Cảm giác bị áp bức.

Bóng tối lạnh như băng từng bước xâm chiếm lấy sự sống.

Há miệng chỉ lưu lại một chuỗi ngậm nước lên cao, nơi này, là ở đâu?

"Hô...." Thảm Mặc mở mắt ra ngồi dậy, nhìn cửa phòng khách sạn, bất đắc dĩ thở ra một hơi.

Rõ ràng hồi lâu cũng chưa từng mơ giấc mơ này.

Nàng quay đầu nhìn Cổ Dĩ Mạt một bên còn đang ngủ, lại liếc mắt nhìn đồng hồ báo thức đầu giường, mới sáu giờ rưỡi.

Đi chuẩn bị bữa ăn sáng cho nàng đi.

Thảm Mặc nhẹ nhàng xuống giường, đi ra khỏi phòng cài cửa lại ngồi lên ghế sa lon, nhưng là không có đi gọi bữa ăn, mà là đang nhìn cánh tay phải của mình, phát ra ngây ngốc.

Đã đánh mất vật có giá trị, không đáng giá vì người bên ngoài nói.

Có lẽ, đã từng tồn tại một người vinh quang mà chói mắt, song khi hào quang trên đầu bị tháo xuống, bất luận là ai tháo xuống, cũng sẽ không còn ánh sáng chói mắt nữa.

Mọi người nói cho cùng, mơ ước là trên hết.

Như vậy, nếu như là mình buông tay mơ ước, chính là tội lỗi đi.

Mơ ước vốn là một thứ gì đó hư ảo cũng rất xa vời. Cũng không phải là treo bên mép thì sẽ thực hiện, cũng không phải là cho tới nay vẫn chôn chặt trong lòng không nói ra mà cũng sẽ không thực hiện, càng không phải là cố gắng xông qua liền có thể chạm.

Cần phải đặt chân ngay lập tức, sau đó luôn luôn ngẩng đầu lên hướng nhìn mơ ước, nhìn một chút mình, có hay không lên trời, nhìn một chút khoảng cách, có còn xa lắm không.

Mà có lẽ, mỗi một ngày một năm vị trí của ước mơ lại thay đổi, mà khoảng cách giữa ta và nó, có lẽ vẫn không có thay đổi.

Nhưng mà, ở dọc đường thu hoạch hết thảy, nếu như mình nguyện ý, những thứ kia cũng là mơ ước của mình.

Chẳng qua là trong mơ mộng đánh mất tinh thần.

Rút ra lá cờ mơ ước, xoay người nâng lên tinh thần.

Đây là, hành động nên trách cứ sao?

"Này, người khỏe, xin đưa...." Thảm Mặc để điện thoại xuống, đi tới trước cửa sổ, kéo ra một góc.

Sương mù bay sáng sớm, đèn đường còn đang lấp lánh trên đường phố mơ hồ ảm đạm.

Đây là, hành động sẽ bị trách cứ sao?

Như vậy, nâng lên ngôi sao người đánh mất lại rút đi lá cờ, phải nên làm như thế nào chứ?

"Mặc...." Trong phòng truyền ra tiếng kêu của Cổ Dĩ Mạt, Thảm Mặc liền lập tức thu hồi suy nghĩ, kéo rèm cửa sổ lên xoay người đi vào phòng.

Cổ Dĩ Mạt một cái tay khoác lên vị trí đã trống, mở ra cặp mắt buồn ngủ mông lung theo tiếng cửa mở nhìn về phía Thảm Mặc, mấy giây sau thấy rõ mặt mũi của đối phương đến gần, hai con ngươi ngăm đen ngày thường lạnh lùng bị tinh táo chiếm cứ, nhìn trầm mặc, ngược đầu có chút ngốc tức giận cười.

"Sớm a, Mặc." Nụ cười kia mang chút trạng thái ngốc, mi mắt hoàn toàn giãn ra, khóe miệng vênh lên, hơi lộ ra hàm răng trắng nõn.

Có chút chói mắt như vậy, chút khả ái như vậy, chút mê người như vậy.

Thảm Mặc nhìn Cổ Dĩ Mạt như vậy, không tự chủ mềm nhũn hai tròng mắt, chậm rãi khom người xuống, tay trái chống đỡ ở trên giường, tay phải nhẹ nhàng nắm lấy cằm Cổ Dĩ Mạt, gờ tay nâng lên, lẳng lặng nhìn đôi mắt đen ngăm kia dần dần tỉnh lại.

Môi mỏng dề xuống.Ấm áp lạnh như băng, chạm nhẹ thì thu về.

Cổ Dĩ Mạt: "...."

Một bộ dạng ngây ngốc.

Nếu để cho tự lệnh không đáng tin cậy nhìn thấy, không biết sẽ ỏi cái máng như thế nào.

"Em đi rửa mặt, mới vừa kêu bữa ăn sáng, chị cũng nên dậy thôi." Thẩm Mặc cong mi, khoe miệng nhàn nhạt một tia độ cong, nhưng là tràn đầy nụ cười cùng ôn nhu.

Ấm áp tràn đầy căn phòng xa lạ, hóa thành không khí, dung nhập vào sinh mạng.

"Được." Cổ Dĩ Mạt bị nụ hôn kia thoáng qua rồi biến mất kêu thần chí trở về, nâng lên người ôm cổ Thẩm Mặc, mi mỏng khiêu một cái nói: "Ôm chị xuống." (Bóc lột sức lao động của nỳ -.-)

Thẩm Mặc: "...."

"Xuống nơi nào?"

"Xuống giường a, ngốc tử."

Chị hẳn đem biểu tình ngốc tử này ghi chép, nếu không sau này để cho em hiểu lầm chị đoạt danh hiệu của em, ngốc tử.

"Được."

Thẩm Mặc liếc nhìn Cổ Dĩ Mạt đắc ý một cái, bắt đắc dĩ vòng qua cổ cùng chân đối phương, dễ dàng ôm lấy, xoay người lui về phía sau một bước đem Cổ Dĩ Mạt thả vào mép giường, để cho nàng ngồi xuống.

"Trước thay quần áo đi."

"Ừ."

Thẩm Mặc đi ra ngoài cài cửa lại, nghe chuông cửa reo, liền đi mở cửa, thấy là phục vụ đưa thức ăn đến liền nhận lấy thức ăn để cho đối phương trở về.

Mặc dù đóng cửa lại, nhưng chính là không muốn để cho người ngoài đi vào.

Thẩm Mặc đem đồ mang lên bàn ăn liền đi phòng tắm rửa mặt, đợi đến lúc đi ra, Cổ Dĩ Mạt đã thay xong âu phục ngồi ở bên cạnh bàn ăn cháo.

Áo sơ mi màu trắng tu thân đem vóc người Cổ Dĩ Mạt hoàn toàn hiện ra, bên ngoài áo khoác âu phục cổ chữ V, không tính là cứng nhắc nhưng lại không mất nghiêm cần.

Thẩm Mặc khẽ mỉm cười, người này thật đúng là cái gì cũng có thể điều khiển.

Tám giờ hai người sửa sang lại hết thảy liền đánh một chiếc xe đi công ty MX.

Xe hai người mới vừa đậu xong, sau lưng một chiếc Porsche màu đen liền dừng ở phía sau hai người.

Cửa xe đồng thời mở ra, Thẩm Mặc đi ra trước cửa xe, chờ Cổ Dĩ Mạt. Bên kia đầu tiên đi ra là một tên vệ sĩ áo đen, mở cửa xe chờ đợi chủ nhân bên trong xe.

Cổ Dĩ Mạt xuống xe, Thẩm Mặc đóng cửa xe, đứng dung xoay người, lơ đãng nhìn đến cô gái cách đó không xa đã nhìn mình ngần người, dừng một chút bước chân, vẫn là con người lãnh đạm ngày thường không làm dừng lại lướt qua cô gái, theo cổ lấy mạt Cổ Dĩ Mạt vào cửa.

Mà sau lưng của hai người là Tần Yên vừa xuống xe thấy Thẩm Mặc liền một mực tái nhợt đứng nghiêm mặt.

Nếu như trước ở phi trường chẳng qua là kính hãi liếc một cái, như vậy tầm hình Dương Lăng cho mình nhìn chính là sấm vừa vang lên.

Mà hôm nay, cái gì cũng kém hơn chung động cách nhau tám năm bỗng nhiên thấy chân nhân.

Cho dù, người này mình tìm bốn năm.

Bạn đang đọc truyện *Tương Nhu Dĩ mặc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Chương 45

Có loại người ý nghĩa là, người muốn gặp nàng, tìm nàng một năm rồi lại một năm, sau đó tìm kiếm dần dần quên đi mục đích lúc ban đầu, chẳng qua là đơn thuần muốn tìm nàng.

Người rất muốn thấy nàng.

Nhưng là khi người nọ đột nhiên xuất hiện thời điểm, tình cảm cũng không có chẳng qua là kích động.

Người kích động, khiếp sợ, sau đó ở thời điểm muốn xông qua nhớ lại chuyện nên làm.

Nên hướng người nọ truyền đạt để cho người ấy náy, cho nên người do dự, từ khước, thậm chí, có một tia khiếp đảm.

Tần Yên ngồi ở trong xe, xuyên thấu qua cửa kính xe nhìn cửa công ty MX, hai hàng lông mày đẹp mắt nhẹ nhàng nhíu, trong đôi mắt lóe lên ánh sáng do dự, còn có như vậy một tia đối với mình ghét bỏ.

Rõ ràng mình tìm nàng bốn năm, bây giờ lại không dám đi nhìn nàng sao?

Lại ngồi về trong xe còn ra cái gì?

Nhưng mà mình lại có mặt mũi nào đi gặp nàng chứ?

"Tần tiểu thư, ông chủ ở phòng họp chờ cô." Tài xế nhận một cú điện thoại sau quay đầu hướng Tần Yên nói.

"...Hào." Tần Yên cắn một cái môi dưới, vẫn khóa chặt mi, không đợi hộ vệ mở cửa cho mình liền mở cửa xuống xe.

Không thể, một lần nữa trốn tránh nàng.

Mà phòng họp ngồi bốn người, Dương Lăng, Thẩm Mặc, Cổ Dĩ Mạt, một cô gái khác sống vai trực phát hấn chính là lão bản của Tần Yên.

So với hàng lông mày ôn nhả của Thẩm Mặc, hai hàng lông mày của người con gái này hơi ác liệt, chân mày thẳng vào tóc mai, lúc thiếu mi ngẩng đầu lên có một tia ánh khí tràn ngập.

"Dương tổng, xin lỗi trì hoãn thời gian của mọi người, bây giờ có thể bắt đầu." Cô gái để điện thoại xuống, đứng lên, âu phục màu kem bao sát mê người, cho dù thấp hơn hai người Thẩm Mặc không ít, nhưng mà trưởng thành thẳng một nước.

"Nga? Đồ tổng không chờ một chút trợ lý của cô sao?" Dương Lăng ngồi ở ghế cao nhất, chống tay, một nụ cười khéo léo nhưng không có bao nhiêu tình cảm.

Loại hồ ly đi.

"Nàng lập tức tới ngay." Đồ Ngụ cười một tiếng, trở lại. (Xin lỗi nhưng mà thật đấy, vãi cả tên ^^)

"Vậy thì bắt đầu đi, Cổ tổng trước?" Dương Lăng đưa ra một cái tay, hướng về phía Cổ Dĩ Mạt hỏi.

"Như vậy tôi liền không từ chối. Công ty chúng tôi...." Cổ Dĩ Mạt đứng lên, văn kiện chia đều ở trước người, mũi nhọn trong tròng mắt đen thui giấu giếm, rõ ràng là cô gái, lại có bộ dáng hăng hái.

Thẩm Mặc ngồi ở bên người Cổ Dĩ Mạt, một mái tóc đen như mực hiếm khi không buộc, tùy ý thả ở sau gáy. Nàng cũng không có tham dự thảo luận, chẳng qua là an tĩnh nhìn Cổ Dĩ Mạt tự tin nói, cổ áo âu phục màu đen theo tay đối phương nâng lên buông xuống biến đổi miệng rộng lớn nhỏ, bên trong một nút cài áo sơ mi trắng không cài mở hở lộ ra kia tinh xảo xương quai xanh. Lão luyện cảm dục có vài tia tà mị như có như không.

Thẩm Mặc lẳng lặng chăm chú nhìn Cổ Dĩ Mạt, chỉ cảm thấy, trời cao quyền luyến.

Một người cao quý chói mắt như vậy mà ở bên mình, đúng là trời cao quyền luyến.

Cho nên, đã, không nghĩ mất đi.

"Xin lỗi, tôi tới trễ." Tần Yên cầm một chồng văn kiện đứng ở cửa phòng họp gõ một cái cửa kính, Cổ Dĩ Mạt đang nói lễ phép dừng lại, chờ đối phương ngồi xuống.

Tần yên nhìn Thẩm Mặc ngồi ở bên người Cổ Dĩ Mạt, đối phương cũng không có quay đầu.

"Nga, Tần tiểu thư, cũng không có tới trễ bao nhiêu, mời ngồi." Dương Lăng chợt híp mắt cười, hần liếc nhìn Thẩm Mặc mặt vẫn đầy lãnh đạm, trong mắt lóe một tia ánh sáng xem kịch vui.

Quả nhiên là hồ ly đầu.

Thẩm Mặc quay đầu nhìn Tần Yên một cái, màu hổ phách trong tròng mắt không dễ phát hiện thoáng qua một tia gọn sóng.

Có lẽ, là thiên ý đi.

Mấy năm nay, có nghe được trưởng lớp nói qua có người đang tìm mình, bởi vì mình đã dấn dọ, không nên tùy ý tiết lộ tin tức của mình, liền cũng không

phát sinh cái gì.

Nhưng mà, hiện tại xem ra, hẳn là nàng đi.

Vì một chuyện mình đã không quá để ý sao.

Hai giờ sau, hội nghị tạm thời kết thúc, Thẩm Mặc cùng Dương Lăng đối mặt mấy giây, quay đầu hướng Cổ Dĩ Mạt nói muốn đi phòng vệ sinh, rồi đi phòng họp.

Tần Yên nhìn bóng lưng Thẩm Mặc, bước chân phải có chút do dự, Đồ Ngu chớp mắt không dễ phát hiện võ lưng đối phương một cái, mơ hồ kích lệ.

Tần Yên nhấp mím môi, nhìn Đồ Ngu một cái, sau khi thấy được ánh mắt kiên định khích lệ của đối phương, liền xoay người đi theo, mà Cổ Dĩ Mạt ở trước người hai người đi ra phòng họp, ngồi ở trên ghế sa lon phòng tiếp khách chờ Thẩm Mặc.

Tần Yên từng bước từng bước bước lên, bước đi ban đầu có chút do dự dần dần trở nên có chút dồn dập.

Mình, tìm người này bốn năm.

"Tìm tôi sao?" Tần Yên vừa đi qua cây cột quay người, liền nghe được hiongj nói thức tỉnh ngủ say kia.

Thẩm Mặc khoanh tay tựa vào bên tường, nhìn Tần Yên xuất hiện ở trước mắt, nhàn nhạt mở miệng.

Bạn đang đọc truyện *Tương Nhu Dĩ mặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Chương 46

Tần Yên chợt giống như bị định trụ vậy, chỉ là nhìn Thẩm Mặc, khó mà nói nên lời.

Hiện tại nhìn kỹ, người này so với tám năm trước còn xinh đẹp hơn.

Lúc học đại học rõ ràng là nhân vật nổi danh hấp dẫn học sinh chung quanh, cũng không có biết. Vừa có tướng mạo vóc người, lại có khí chất năng lực, nếu như không phải là bởi vì tính tình lãnh đạm của nàng, mỗi ngày đầu sẽ có người vây quanh đi.

Nhắc tới, mình cùng nàng mặc dù học cùng một chuyên ngành, nhưng vẫn không thể nói chuyện, mỗi giờ học đều là đầy áp, luôn là chạy tới nhìn nàng, nhưng mà bất luận đi nơi nào, bên người nàng vẫn luôn không có ai.

Chẳng lẽ nàng không sợ bị quấy rối sao?

Đương nhiên là có qua, chỉ là làm vật thí nghiệm, cũng giết được gà dọa khỉ.

Tôi cùng nàng có thể quen biết là bởi vì...

"Không phải tìm tôi sao? Vậy tôi đi." Thẩm Mặc nhìn bộ dáng thật thà của Tần Yên, trong lòng bất đắc dĩ thờ dài.

Cũng không phải là loại chuyện đáng giá để quán quýt tám năm, buông ra cũng không có nghĩa là có thể trở về như trước, chẳng qua là đại biểu không còn để ý nữa.

"Không đúng không đúng!" Bị lời nói của Thẩm Mặc kéo trở về thực tế Tần Yên hoàn toàn mất đi ưu nhã ngạo mạn thường ngày, chỉ còn lại hốt hoảng.

"Thẩm Mặc....mình...." Tần Yên cắn một cái môi dưới, ngẩng đầu nhìn Thẩm Mặc trước mặt hai tay vòng trước ngực tựa vào bên tường mặt mũi lãnh đạm, ba chữ kia xấu hổ kia để cho nàng cảm thấy không có tư cách mở miệng.

"Mình...."

"Nếu như còn không có nghĩ rõ ràng chuyện gì, lần sau rồi hãy nói." Thẩm Mặc rời khỏi tường đứng thẳng người, buông tay ra, nhớ tới Cổ Dĩ Mạt còn đang chờ mình, liền chuẩn bị rời đi.

Tần Yên khóa chặt mi, cúi thấp đầu, chặt chẽ cắn môi dưới, lúc Thẩm Mặc đi qua bên người bỗng nhiên kéo lại cổ tay đối phương, chợt xoay người, bất cứ giá nào nhắm mắt nói: "Thật xin lỗi!!!"

Thẩm Mặc quay đầu nhìn Tần Yên từ từ mở mắt ra, mắt nhìn đối phương nắm tay mình, không nói.

"A, thật xin lỗi, mình nhất thời cuống cuồng." Tần Yên theo tầm mắt đối phương thấy tay mình còn lồi cổ tay nàng, cuống quýt thu tay về.

"Muốn nói cũng chỉ là điều này sao?" Thẩm Mặc chợt có một tia thương xót, đối phương vốn không phải là người thấp bé như vậy, mặc dù mình rất ít khi hiểu rõ, nhưng mà trong công ty cũng có người luôn nói qua danh tiếng của nàng, nổi danh thế giới.

Mặc dù sự kiện kia không coi là nhỏ đi, nhưng mà cần gì phải để cho mình ở một chỗ đình trệ không tiến lên trong tám năm trời đâu.

Ở một chỗ, tại chỗ chuyển vòng, không dừng được hồi hận, không dám bước lên trước, do dự không có tư cách, có hay không sẽ tổn thương ai lần nữa, áy náy là chướng ngại lớn nhất khi bước về phía trước của cô.

Mà hận là trở ngại lớn nhất của cô một đời.

"Ân..." Tần Yên nhìn Thẩm Mặc, cũng không dám hỏi đối phương có tha thứ mình hay không.

"Cái này cũng không giống cô." Thẩm Mặc nhìn một cái khuôn mặt Tần Yên bộ dáng đầy sám hối nhỏ bé, trông mắt quay người sang. Mà sau khi Tần Yên nghe được lời nói của nàng biểu tình lại đột nhiên cứng ở trên mặt.

Thẩm Mặc chậm rãi đi về phía trước, hoặc giả là có chút lạnh, hai tay nàng không có áo khoác, nhàn nhạt mở miệng: "Sự kiện kia cũng không đáng giá cậu lãng phí tám năm đi cố chấp, cậu nói xin lỗi tôi nhận lấy, liền đến đây chấm dứt đi, cậu không cần lại cảm thấy thiếu nợ."

Tần Yên nhìn về bóng lưng cao gầy phía trước, nghe được giọng nói người nợ lãnh đạm nhưng không mất đi ôn hòa có một không hai chậm rãi nói, không cần lại cảm thấy thiếu nợ.

Chợt, nàng trong lúc giật mình thật giống như nghe được xiềng xích ở chỗ sâu nhất thân thể bị cắt đứt, ở tán lạc hóa thành sắt vụn, con người co rúc bên trong cửa phòng ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt non nớt phủ đầy nước mắt.

Mà so với gương mặt thành thực đó, khỏe mắt, cũng vạch qua trong suốt.

Đó không phải là, lãng phí tám năm, mà là cần, đi chuộc tội.

Bởi vì hành động ích kỷ của mình, phá vỡ đi rất nhiều thứ trân quý.

"Hào hào, đừng khóc." Đồ Ngu thấy Thẩm Mặc đi ra liền đi vào tìm Tần Yên, lại thấy nàng khóc, hai hàng lông mày anh khí đau lòng nhíu lại, đi lên phía trước nhẹ nhàng ôm lấy Tần Yên, ôn nhu vỗ về tấm lưng gầy yếu của đối phương.

"Ngu, nàng nói tôi không cần lại cảm thấy thiếu nợ nàng, nàng nói đến đây chấm dứt." Tần Yên thật chặt ôm Đồ Ngu, thật giống như tìm được nơi dựa vào vậy, chợt phát ra thanh âm, khóc lớn vừa nói.

"Ân ân, kia không phải tốt sao."

"Nhưng là mơ ước của nàng vẫn bị tôi hủy diệt a, công việc nàng làm bây giờ căn bản không phải là nghề nàng muốn. Tổn thương lưu lại a."

"Không có chuyện gì, nàng có thể là thật thích làm việc này? Em còn muốn đi quân sao?"

"Tôi căn bản là, không có tư cách đi quân." Tần Yên nghẹn ngào, đem mặt chôn ở cằm cổ Đồ Ngu, buồn bực vừa nói mình cũng không phải là rất nguyên ý thừa nhận sự thật.

"Kia trở về đi thôi." Đồ Ngu nhìn cách đó không xa ngoài cửa sổ ánh mặt trời thấu vào, hít một hơi nhẹ giọng nói.

Có lẽ tôi cũng nên cảm ơn cô.

Cảm ơn cô cời ra xiềng xích nặng nề kia, đó là lãnh địa tôi có cố gắng cũng không có biện pháp đi vào được.

Bây giờ, có lẽ tôi có thể lần nữa thử tiến vào.

Bạn đang đọc truyện *Tương Nhu Dĩ mặc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Tần Yên Phiên Ngoại (Một)

Tôi hẳn coi như là con nhà giàu, hoặc nói là loại người thiên kim tiểu thư.

Lúc trước.

Ba rất cưng chiều tôi, mẹ cũng rất cưng chiều tôi, cho nên liền khiến tôi có tính tình ngang bướng.

Nhiều năm qua rất tự nhiên ngang ngược.

Mà người đầu tiên để cho tôi cảm thấy ngang ngược vô lý không có tu dưỡng chính là Thẩm Mặc.

Tôi nhớ đó là năm thứ nhất đại học học kỳ hai, tôi cùng nàng học cùng một khoa — thiết kế kiến trúc.

Toàn trường đều biết giáo sư kiến trúc là một cô quái lão đầu, mặc quần áo mộc mạc, còn nghe nói một mình ở lại cái gì nhà gỗ trong rừng.

Cho nên, mặc dù cái giáo sư này thành tựu rất cao, nếu không phải thích cái chuyên ngành này, nghĩ đến nghe người này giảng bài đều không phải là rất nhiều.

Nhưng mà mỗi giờ thầy dạy sau khi Thẩm Mặc đến, mỗi tiết khóa đều là ngồi đây.

Một học kỳ kết thúc, tôi cho tới bây giờ cũng không có cùng nàng nói một câu, chỉ cảm thấy, nàng rất đẹp, còn rất tuấn tú.

Tướng mạo đó cũng không phải là "Đẹp trai", khi đó tôi bởi vì được cưng chiều phải quá mức, cái gì cũng không biết, chẳng qua là mỗi lần nhìn nàng sống lưng lại thẳng tắp, đọc lai độc vãng (kiểu một mình bước đi), cảm thấy, rất "Đẹp trai".

Nhìn xem, trong các loại sách đó cao nhân không phải cũng như vậy, đọc lai độc vãng, mặt đầy dửng dưng sao?

Mà nàng kỳ thi chuyên ngành học kì đầu tiên cũng đích xác là hạng nhất toàn trường, cái này làm cho tôi càng khó mà không chú ý nàng.

Nàng trên người có rất nhiều thứ, tôi vĩnh viễn cũng không học được.

Khi đó không có năng lực phát hiện, cái loại đó "Đẹp trai" trên người nàng đó chính là "Khí chất".

Lần đầu tiên, cùng nàng nói chuyện, là thời điểm tôi rất chật vật.

Hồi đó mới vừa tựu trường bởi vì tính tình ngang ngược của mình, trêu chọc rất nhiều người, ngày đó không biết cái nữ sinh khoa nào đem tôi ném tới sau núi trường học, nơi đó lại nghe nói có người nuôi rất nhiều chó sói.

Khi tôi ý thức được mình bị chinh đốn, cách đó không xa đã ngồi hai con chó sói lớn, hai đôi sâu thẳm con ngươi lẳng lẳng nhìn chăm chú tôi, ở duvois bóng tối của rừng cây hiện lên ánh sáng giá rét.

Tôi rất sợ, nhưng lo lắng những người đó ở trong bóng tối nhìn, sẽ cười nhạo, liền tìm chỗ chết chủ động hướng chó sói ném đá, tôi cho là có thể đuổi bọn họ đi.

Nhưng mà kết quả là, trong đó một con chó sói hướng ta vọt tới, một con đứng lên, nửa người dưới hơi dè, hoàn toàn là trạng thái công kích.

Tôi không có chạy.

Bởi vì chân run rẩy đã không dừng được, tôi chỉ có thể cố làm trấn định đứng tại chỗ.

Ở thời điểm chó sói vọt tới trước mắt tôi đã tuyệt vọng nhắm hai mắt, nhưng khi cảm giác được hơi nóng của chó sói trên gò má trong nháy mắt đó nghe được tiếng huyết gió thanh thúy.

Thanh thúy mà vang dội.

Sau đó tôi nghe được chó sói tựa hồ là tiếng ghen ngào hưng phấn, lập tức liền bỏ lại tôi chạy ra.

Tôi mở mắt ra, thấy được hình ảnh cả đời này khó mà quên.

Cách đó không xa Thẩm Mặc mặc áo sơ mi đen đơn giản đứng trước nhà gỗ, dáng người thật cao, nhàn nhạt màu hồ phách con ngươi nhìn tôi, giờ tay phải lên, ngón trỏ cong lên ở bên miệng.

Cả người tản ra ánh sáng đậm nhạt mà sâu thẳm, tựa như ngọn suối trong dưới ánh trăng, du du rạo rức, ánh sáng sắc sỡ.

Tôi nhìn nàng không nhanh không chậm dùng ngón trỏ đề môi mỏng, thổi ra vang dội tiếng còi.

Tôi nhìn hai con chó sói vốc người to lớn nghe được tiếng huyết gió liền hưng phấn vui vẻ chạy tới đứng ở bên chân của nàng, ngược đầu hà hơi lác lác cái đuôi.

Thật sự là một cô gái, đẹp trai lại thần kỳ.

Tôi nghe được giọng nói nhàn nhạt trong treo lạnh lùng của nàng truyền tới, nàng nói: "Một người không nên tùy tiện chạy đến nơi này."

Tôi nói tôi bị những nữ sinh khác bỏ ở nơi này.

Nàng vẫn là một bộ dung dung biểu tình kia, tôi nhìn ánh mắt nàng, chỉ cảm thấy, màu hổ phách đang sáng lên, nhận nhận ánh sáng màu vàng, xa xa phong cách cổ xưa.

"Xem trọng cùng bạn thân là tương đối."

Tôi nghe được nàng nói một câu như vậy, liền xoay người mang hai con chó sói chó vào nhà gỗ.

Một chớp mắt kia, tôi đột nhiên cảm giác được, mình rất xấu hổ.

Xem trọng cùng bạn thân là tương đối.

Tôi cậy mạnh không tính là tôn trọng lại càng không coi là bạn thân, cho nên những nữ sinh kia cho tôi là ác ý.

Ngay tại trong nháy mắt đó, tôi nhìn bóng lưng nàng gầy nhom nhưng thẳng tắp, sinh ra nguyện vọng "Muốn tới gần nàng".

Bạn đang đọc truyện *Tương Nhu Dĩ Mặc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Chương 48

Trời tối.

Đèn đường trên phố phát sáng, ánh đèn quán rượu mờ lên, ánh sáng từ bóng đèn lay động lưu chuyển, tựa như một con sông nhỏ.

Thẩm Mặc cầm điện thoại di động ngồi ở trên ghế sa lon, nhìn Cô Dĩ Mạt cầm quần áo lên chuẩn bị đi phòng tắm, màu hổ phách trong hai tròng mắt cũng không giống như thường ngày sáng ngời ôn nhã, mà trở nên có chút, ảm đạm.

Người đều có sáng tối.

Bất luận người như thế nào, thời điểm nàng ở bên ngoài, luôn như vậy có một ít thứ là giả.

Là lời nói dối.

Con người chưa có hoàn toàn chân thật, cũng không phải con người giả tạo.

Nhưng luôn sẽ có thời điểm, mình sẽ muốn đem cái giả tạo này ở trước một ít người hoặc một người xóa bỏ, chỉ muốn, đem chân thật nhất của mình đáng hiển.

Nhưng mà, chuyện xảy ra cùng mong muốn.

Nhân tính là phức tạp.

Thời điểm mình muốn bản thân hiện ra chân thật nhất, bất luận đó là người có biết bao lòng tin cũng sẽ bắt đầu do dự, giống như là, trong bóng tối ngấm thấy phía trước có một tia ánh sáng rạng đông, nhưng lại không biết tia ánh sáng rạng đông đó có phải là ánh sáng rạng đông hay không, hay là, sâu hơn của bóng tối.

Thẩm Mặc để ý Cô Dĩ Mạt, rất để ý.

Cho nên nàng lựa chọn bóng tối.

Thẩm Mặc nghe được tiếng nước chảy từ phòng tắm liền đứng lên, cầm ra ống tre trong hành lý, lúc đi tới cửa bỗng nhiên cất giọng mở miệng: "Dĩ Mạt, em ra ngoài mua vài món đồ, rất nhanh trở lại."

Nàng đợi một hồi, chỉ nghe được tiếng nước chảy, hạ xuống con người màu hổ phách, mở cửa đi ra ngoài.

Trên đường, nàng chậm rãi đi, phát ra một cú điện thoại.

"A lô, Thẩm Mặc tiểu thư." Thanh âm Dương Lăng mang chút vui sướng xuyên thấu qua điện thoại truyền ra, Thẩm Mặc nhìn đèn đường phát sáng, hai tròng mắt ngày thường ôn nhu mang theo một nỗi.

Cũng không thích, chức quyền như vậy.

Cho nên cho dù trước kia giám đốc kinh doanh luôn đề cử, mình đều là cự tuyệt thẳng chức.

"Tiệm cà phê XX, tôi chỉ có năm phút." Thẩm Mặc liếc nhìn ống tre trên tay, ngồi ở bên cửa sổ, nói xong liền cúp điện thoại.

"Này." Thẩm Mặc nghĩ có thể sẽ chờ mấy phút, nhìn ngoài cửa sổ muốn yên lặng một chút, nhưng ở một giây sau khi cúp điện thoại liền nghe được thanh âm Dương Lăng rất rõ ràng.

Nàng quay đầu, nhìn người đàn ông đứng ở bên cạnh bàn, nội tâm không biết làm sao.

Quả nhiên là người thông minh sao.

Ở công ty trước kia đối với mình đưa một cái ánh mắt, nhưng mà cũng không có bao nhiêu hy vọng là hiểu. "Nếu đã đến, kia liền nói thẳng."

Thẩm Mặc nhìn Dương Lăng, bây giờ trong mắt người đàn ông giống như hồ ly này chỉ còn lại đè nén kích động.

"Thứ này, một phần bản thảo hoàn chỉnh duy nhất. Anh không phải tìm rất lâu sao?" Thẩm Mặc nhàn nhạt nhìn trên ống tre trên tay phải, mở miệng, lấy ra cuốn giấy vẽ bên trong, đưa về phía Dương Lăng.

Thứ này trước kia vốn là dùng tham gia trận chung kết, sau sự kiện kia liền để lại ở chỗ của cha.

Bây giờ nhưng lại dùng ở loại địa phương này sao.

Như vậy, liền tổng đi sao.

Đúng không.

Bởi vì bầu trời nàng nói cần xanh thắm, cần xanh thắm rộng lớn cùng mông mông vô bờ.

"Thẩm Mặc tiểu thư, cứ như vậy đưa tôi sao?" Dương Lăng mặc dù rất muốn bản vẽ kia, nhưng cũng là đè nén kích động, cố kỵ đến giá trị cùng trọng yếu của tấm bản đồ này, cũng không hề qua loa nhận lấy.

"Không thể nào là cho không, Dương tổng hẳn biết ý của tôi, tôi cũng không có tâm tình nói nhiều." Thẩm Mặc nhìn bên ngoài một cái, đứng dậy đem ống tre thu hồi, bản vẽ để lại ở trên bàn, trước khi rời đi nhìn Dương Lăng, màu hồ phách trong hai tròng mắt ẩn giấu một mối, vài tia lạnh liệt cùng lạnh băng ẩn chứa ở sâu đáy mắt hiện lên, hoàn toàn có uy áp.

Màu hồ phách phong cách rất cổ xưa, ẩn chứa thần bí cùng tuổi tác, còn có tang thương từng trải chất đọng, những thứ này cũng định trước, chủ nhân cặp mắt kia sẽ không chỉ có dịu dàng.

Thẩm Mặc ra khỏi cửa, ở siêu thị bên cạnh tùy ý mua một ít nước cùng đồ ăn vặt liền trở về khách sạn, lúc mở cửa vừa vặn Cổ Dĩ Mạt lướt qua mái tóc dài từ phòng tắm đi ra.

"Em đi ra ngoài?" Cổ Dĩ Mạt nhìn Thẩm Mặc xách một túi đồ vào cửa, tròng mắt đen thoáng qua một tia lạnh nhạt.

Người này sẽ ra ngoài mua quà vặt sao.

"Àn, muốn ăn không?" Thẩm Mặc giờ giờ lên cái túi trong tay, ống tre xuất hiện ở quán cà phê liền ném.

"Mua gì đấy? Làm sao lại ra ngoài, đói sao?" Cổ Dĩ Mạt ngồi lên ghế sa lon, nhận lấy cái túi Thẩm Mặc đưa tới, mở ra nhìn một cái đều là đồ ăn hàng mấy người Lâm Uyên bình thường mang tới chơi, các loại đồ khoai tây chiên.

Nhưng mà mình nhớ, nàng mỗi lần đều rất ít ăn.

Vừa định hỏi chút gì, lại cảm thấy sau gáy một cổ gió nóng thổi tới, phòng khách yên tĩnh nổi lên tiếng vang của máy sấy tóc, Cổ Dĩ Mạt cong cong mi, liền lặng lẽ tùy ý để Thẩm Mặc thay mình sấy tóc.

Thẩm Mặc nhìn Cổ Dĩ Mạt mở túi khoai tây liền ăn một miếng, con người một mối chợt ôn nhuận, hai hàng lông mày nhu hòa, môi mỏng nhàn nhạt câu lên.

Trẻ con a, còn thích ăn những thứ này.

Ngón tay trắng nõn dài nhọn xuyên qua mái tóc dài đen như mực, ôn nhu vuốt ve, gió nâng lên phát phát qua mu bàn tay trắng nõn, triền miên.

Thật ra thì như vậy thì rất tốt không phải sao?

Thế giới nho nhỏ, hai người nho nhỏ, hạnh phúc nho nhỏ. Tin hot

Bạn đang đọc truyện *Tương Như Dĩ Mặc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Tàn Yên Phiên Ngoại (Hai)

Sau ngày kia, tôi mỗi ngày đều sẽ kiểm soát đi theo nàng.

Không biết tại sao, tôi rời xa vòng tròn hư vinh mà phù phiếm đó, thế giới chỉ còn lại hình ảnh nàng đứng ở trước nhà gỗ, biểu tình dửng dưng biểu tình nói: "Xem trọng cùng bạn thân là tương đối".

Chỉ còn lại có màu hổ phách trong hai tròng mắt cổ xưa lịch sự tao nhã của nàng, ở trong linh hồn tôi lấp lánh rực rỡ.

Nàng tản ra khí tràng là ôn nhiên nhưng cao ngạo.

Khuôn mặt tinh xảo kia thật giống như nói: "Tôi bởi vì cô độc mà kiêu ngạo."

Cho nên tôi không khỏi muốn đến gần nàng.

Muốn đi đến gần nàng, đuổi theo nàng.

Vừa mới bắt đầu lúc tôi đi theo nàng thời điểm không dễ phát hiện sẽ cau mày, mặt không thay đổi nhìn tôi một lúc lâu, sau khi thấy tôi ra vẻ kiêu ngạo liền không chút động lòng, nhàn nhạt lướt qua tôi một cái rồi đi.

Tôi tự nhiên vội vàng đuổi theo.

Cuộc sống của nàng vô cùng nhàn chán, cũng rất phong phú.

Có giờ học liền đi học, không có giờ học liền đơn giản ăn chút gì đó hoặc là tắm rửa, sau đó sẽ ở thư viện đọc sách.

Nàng xem rất nhiều loại sách, có rất nhiều tôi cũng chưa có nghe nói qua.

Tôi đi theo nàng đọc sách, có lúc nhìn chăm chăm nàng ngẩn ngơ, nghĩ, cõi đời này tại sao có thể có cô gái như vậy?

Giống như thoát khỏi con người, thoát khỏi thế giới ồn ào, thoát khỏi luân hồi.

Nàng chỉ có tư thái còn sống.

Thời gian lâu dài, tôi bắt đầu có dũng khí cùng nàng nói chuyện.

Mặc dù chỉ đơn giản là "Cậu tiếp theo muốn đi đâu?" "Có kế hoạch gì không?"

Nhưng mà nàng cũng chỉ nhàn nhạt liếc tôi một cái rồi trả lời.

Có lần nàng hỏi tôi, "Cậu như vậy đi theo tôi là vì sao?"

Trong nháy mắt tôi cũng mê mang. Ta tại sao phải đi theo một người không tính là người quen, bỏ xuống hết thầy, đuổi theo?

"Minh muốn hướng cậu học tập, sau đó vượt qua cậu!"

Hoặc giả là đầu óc chậm điện, hoặc giả là nhất thời điên cuồng, cũng có thể là có chút khẩn trương, tôi nói như vậy.

Sau đó tôi thấy được một hình ảnh cả đời khó quên. (bà này cái gì của Thẩm Mặc đều là hình ảnh khó quên nhĩ ^^)

Tôi nhìn ánh mặt trời xuyên thấu qua tán cây nhẹ nhàng chạm đến nàng, nàng lặng lẽ đứng ở nơi đó, gió nhẹ vén lên vạt áo sơ mi trắng của nàng, mái tóc màu mực phiêu động, chỉ có thể đứng từ mỹ để hình dung nụ cười kia, hai tròng mắt màu hổ phách híp lại.

Nàng cứ như vậy nhàn nhạt nhìn tôi, nhàn nhạt lộ ra một nụ cười, nhàn nhạt ánh sáng màu hổ phách.

Trong con ngươi kia, nụ cười còn chưa tới đáy mắt, tôi nhưng thấy được một loại vui vẻ yên tâm đối với người bạn nhỏ hoặc là hậu bối.

Nàng nhàn nhạt, cười.

Sau đó tôi nhìn nàng nghiêng đầu một chút, hơi cười nói một câu: "Rất tốt."

Từ đó về sau quan hệ của nàng với tôi bắt đầu dần dần đến gần.

Câu nói vô tâm kia, thành liên lạc duy nhất mối quan hệ giữa tôi và nàng, cũng là mục tiêu duy nhất của tôi.

Ở thư viện tôi sẽ hướng nàng đặt câu hỏi, sau giờ học tôi sẽ cùng nàng trao đổi, mặc dù nhiều lúc là tôi nói, nàng nghe, lúc giảng giải nàng cũng chỉ đơn giản mấy câu nói hoặc là mở ra một quyển sách, để cho tự tôi đi xem, nhưng kết quả rất thần kỳ hữu hiệu.

Tôi cứ như vậy, dần dần dần dần, bắt đầu được nàng từng điểm từng điểm tiếp nhận.

Tôi cố gắng bốn năm, có được nàng hữu tình, nhưng bởi vì bóng tối kia chiếm lĩnh tâm thần, đưa tay ra tội ác khó mà rửa sạch.

Cho nên, tôi hối hận đến không thể.

Chỉ là bởi vì một chút buồn cười cực độ cùng hư vinh, bị một tia bóng tối kia chiếm lĩnh tâm thần, đưa tay ra tội ác khó mà rửa sạch.

Tôi hủy đi hữu tình của vô số người hâm mộ, hủy đi mơ ước quan trọng nhất, hủy tương lai mà nàng thích nhất.

Tôi nhìn màu hổ phách trong tròng mắt của nàng mất dừng dừng thường ngày, hoàn toàn là khiếp sợ và khó tin, chột cả người cũng lạnh như băng.

Tôi từ cặp mắt kia để, thấy được thất vọng cùng cái gì tuyệt vọng.

Có lẽ tôi, đã chôn vùi đi thứ trọng yếu nhất cuộc đời nàng.

Có lẽ tôi, bẻ gãy đi lá cơ mơ ước bay ước đang đón gió của nàng, đập vỡ tất cả ngôi sao.

Trong nháy mắt đó, tôi khóc.

Rõ ràng tôi không nên khóc, tôi lại không có báo trước mà khóc.

Đó là một loại rõ ràng hối hận cùng áy náy biết mình hủy đi thứ gì; đó là một loại hối hận tuyệt vọng đến mức muốn dùng tính mạng đánh đổi dòng chảy thời gian; đó là một loại biết rõ mình vĩnh viễn làm nàng đau buồn.

Trong nháy mắt đó, tôi bỗng nhiên biết.

Tại sao tôi sẽ hạ thấp tư thái, buông xuống tự ái không cần thiết, buông xuống hư vinh, buông xuống nhiều năm đuổi theo nàng.

Tại sao tôi lại như vậy mong đợi muốn đến gần nàng.

Ngay trong nháy mắt sụp đổ đó, trong đầu tôi lóe lên những thứ hình ảnh khó mà quên được kia.

Nàng mặt không thay đổi nói: "Bạn thân cùng tôn trọng là tương hổ (hỗ trợ lẫn nhau)."

Nàng mỉm cười nói: "Rất tốt."

Nàng nói: "Cố gắng lên."

Mà bây giờ chỉ còn lại nàng khiếp sợ không ngừng phủ kín thân thể cùng tuyệt vọng trong hai tròng mắt.

Tôi khóc, khóc lóc thất thanh, la lên tên nàng.

Khiếp sợ phai đi, tuyệt vọng giấu kín, màu hổ phách ánh sáng âm đạm.

Chỉ còn lại một mối.

Tôi nhìn nàng khép lại cặp mắt, rơi xuống.

Lệ như suối trào.

Tôi rút cuộc biết, ngày đó tôi ở trước nhà gỗ liền để lại lòng mình.

Bây giờ nhưng lại, tự mình đập vỡ nó.

"Thật xin lỗi."

"Minh yêu cậu."

Bạn đang đọc truyện *Tương Như Dĩ Mặc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 50: Chương 50

Có một loại không biết làm sao là, bản thân mặc dù đã sớm đoán được kết cục, hơn nữa có năng lực khiến cho nó trở thành mình muốn, nhưng ngại vì cái gì lại không thể không cho nó lệch khỏi quỹ đạo.

Đã dự liệu trước là sẽ lệch, nhưng lại không vui vẻ tiếp nhận kết cục.

Thẩm Mặc chính là cái trạng thái này.

Nàng ngồi ở phòng họp, nhìn Dương Lăng nụ cười đầy vẻ hồ ly nói: "Tôi quyết định hai vị tổng tài cùng nhau tiếp nhận nhiệm vụ này. Dĩ nhiên, phân công công việc mọi người quyết định, như thế nào?"

Cũng không tốt.

Aizz.

Ở góc độ của Dương Lăng, đây chính là sách lược chu toàn.

Hai nhà thiết kế mình thương thức, hướng chỉ, cho dù Thẩm Mặc đưa ra thứ đồ đáng giá hơn, theo phát triển của tương lai sau này, hẳn không thể đắc tội phía Tần Yên.

Thẩm Mặc hạ xuống con người, thay Cổ Dĩ Mạt cầm lấy văn kiện, theo ở sau lưng ra khỏi công ty.

Nàng là bất đắc dĩ.

Mà Cổ Dĩ Mạt là kinh ngạc.

Nàng vốn cho rằng, không lấy được offer lần này, cho dù là hợp tác, cũng có được lợi nhuận khá quan.

"Mặc." Con người đen thui của Cổ Dĩ Mạt mang ánh sáng vui sướng, xoay người hơi ngửa đầu nhìn Thẩm Mặc, đôi môi hơi câu, là vui vẻ khó mà che giấu.

Thẩm Mặc nhìn gương mặt Cổ Dĩ Mạt mang nụ cười, trong lòng than thở, nhưng ít đi nhiều phần bất đắc dĩ.

Thôi thôi, nàng vui vẻ, liền tốt.

"Àn." Thẩm Mặc nhìn Cổ Dĩ Mạt hai hàng lông mày anh khí câu lên, nụ cười trên mặt toàn thân, chậm rãi chậm rãi, bao phủ thế giới chung quanh.

Ở cái thế giới này, nàng chính là cao ngạo anh dũng vương.

"Kêu mấy người Lâm Uyên đi chúc mừng được không?"

"Được."

"Đi ăn lẩu đi!"

"Được."

"Trở về cho tổ viên tiền phụ cấp!"

"Được."

Thẩm Mặc nhìn Cổ Dĩ Mạt như rồng mây mặt đầy vinh quang, nhân nhật mềm mại hai hàng lông mày, màu hổ phách trong con người hoàn toàn là bóng dáng người kia, nhìn nàng khiêu mi nói đi chúc mừng, nhìn nàng hí mắt cười nói đi ăn lẩu, nhìn nàng hai tay cắm vào túi cả người ngạo nghễ.

Mà nàng chỉ trả lời một chữ, được.

"Tốt" là lời tỏ tình đẹp nhất trên đời này.

Bất luận chị nói gì, bất luận chị làm gì, bất luận chị muốn cái gì, em đều cảm thấy tốt đẹp.

Chỉ cần là chị.

Chỉ cần chị ở bên em.

Thắm Mặc vừa lái xe vừa nghe Cổ Dĩ Mạt bên cạnh cùng Lâm Uyên gọi điện thoại, khoe miệng một mực treo một nụ cười châm biếm.

"Ai u mình đi, tiểu Mạt Mạt cậu rốt cuộc cũng tìm mình, còn tưởng rằng cậu phong hoa tuyết nguyệt (*) đều quên thanh mai." Điện thoại vừa kết nối, liền có thể nghe được thanh âm Lâm Uyên vang dội mang thanh xuân tuổi trẻ.

(*): (bồn đồi tượng mà văn học cổ điển dùng để miêu tả thiên nhiên), tình cảm nam nữ; tình yêu trai gái.

"Vẫn luôn không đứng đắn. Đi ra ăn cơm, tiệm lẩu xx, năm phút nữa đến, nếu không bữa ăn này cậu trả tiền." Cổ Dĩ Mạt liếc mắt nhìn Thắm Mặc tập trung tinh lực lái xe, nghe bên kia của Lâm Uyên động tĩnh cực lớn chuẩn bị lên đường trước, chợt rất muốn bật cười.

Có được một người như vậy, đời này còn gì mong hơn.

Cuối cùng, mặc dù Lâm Uyên mang Tần Mi một đường bão táp, nhưng không đầu lại giao thông Thượng Hải, choáng váng hết sức mới chạy tới, vừa xuống xe liền xách eo đưa ngón tay cái ra đối với giao thông Thượng Hải một phen quở trách, lại đối với mặt đầy nụ cười Cổ Dĩ Mạt một trận than phiền.

"Đừng lãng phí sức lực, nhớ bữa ăn tối nay cậu trả." Cổ Dĩ Mạt dặt tay Thắm Mặc, liếc mắt nhìn Lâm Uyên sau lưng mặt đầy tức giận, khiêu mi nói.

"Cậu cái người phụ nữ nhân tâm này" Lâm Uyên kéo qua một bên Tần Mi lẳng lẳng nhìn nụ cười tràn đầy, tiến tới bên tai đối phương thấp giọng nói: "Mi Mi chúng ta nhất định là gặp người không quen, sau này thật phải cho Tiểu Hề tránh xa người phụ nữ xấu xa này."

Tần Mi con người ôn hòa mang nụ cười không kìm nén được nhìn Lâm Uyên không nói, Lâm Uyên toét miệng cười một tiếng ngẩng đầu lên, khoe miệng cong lên còn động lại.

Cổ Dĩ Mạt vòng tay đứng ở trên bậc thang, con người đen thui lẳng lẳng chăm chú nhìn Lâm Uyên, Thắm Mặc đứng ở sau lưng nàng, đôi con người màu hồ phách tràn đầy nụ cười.

Bà nội thượng đế của nàng.

Lâm Uyên nhìn Cổ Dĩ Mạt không giận tự uy, nhìn thêm chút nữa Tần Mi nhà mình cùng Thắm Mặc nhà nàng cũng một bộ tư thái xem trò vui, nội tâm ngổn ngang.

"Hi hi, đứng nơi này làm gì, mau đi vào, hôm nay mình mời khách, không được qua loa ăn đâu, thoải mái ăn đi!" Lâm Uyên chợt toét miệng cười, kéo Tần Mi qua, đi lên khoác qua vai Cổ Dĩ Mạt, vòng qua nàng, mang mấy người vào cửa tiệm, một đôi cặp mắt đảo hoa nhưng là tràn đầy các loại tâm tư.

Đám bại hoại này!

Mà như nàng dự liệu, Cổ Dĩ Mạt không chút khách khí gọi các loại thức ăn kim quý, tràn đầy một bàn.

Cái người phụ nữ xấu xa này!

Lâm Uyên nghe Cổ Dĩ Mạt một bên gọi thức ăn, một bên nội tâm nước mắt tuôn trào, quả thực là không thể chịu nổi ôm lấy eo thon của Tần Mi bên người, vùi đầu vào xin an ủi.

Cổ Dĩ Mạt nhìn động tác của Lâm Uyên, trong mắt thoáng qua một nụ cười châm biếm, lại có năm phần sùng ái.

Có người yêu thân thiết, có mấy người bạn tốt giao tâm, đời người như vậy, vạn sự không cầu.

Bạn đang đọc truyện *Tương Nhu Dĩ mặc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Chương 51

Bốn người ăn lẩu nóng hổi, Cổ Dĩ Mạt vừa ăn vừa nói về "chuyện vui" ngày hôm nay, mi mắt lộ vẻ tươi cười. Thắm Mặc chỉ là ưu nhã ăn thức ăn, thỉnh thoảng ngược đôi mắt lộ ý cười nhìn người bên cạnh.

Lâm Uyên ham ăn tục uống một bên ân ân đáp lời, thật giống như muốn đem tiền bị thiệt hại ăn trở lại. Tần Mi giống như thường ngày, ôn uyển lắng nghe, có khi còn phải chăm sóc ngốc tử cuồng ăn bên người, lau đi dầu mỡ.

"Vốn đã cho là không lấy được offer này rồi, ăn xong tối khách sạn của mình chơi đùa chút đi, tối hôm qua Mặc đi ra ngoài mua một đồng quà vật, mang

về cũng không có tiện." Cổ Dĩ Mạt nhấp một hớp trà, nhìn hai người Lâm Uyên hỏi.

Lâm Uyên mặc dù vẫn luôn phàm ăn nhàn như không để ý Cổ Dĩ Mạt nói gì, nhưng cũng âm thầm kỳ quái.

Lấy Dương Lăng cái loại cáo già trà trộn bao nhiêu năm trên thương trường, có thể bị chiếm tiện nghi nhiều hơn là được tiện nghi, từ lợi ích trước mắt mà nói, đối phương hợp khẩu vị hẳn nhất, cho dù các loại phương diện của công ty Cổ Dĩ Mạt sức ảnh hưởng đều không nhỏ, nhưng cũng không cần thiết đến mức phải chia đôi hạng mục.

"Buổi tối lại đi ra ngoài mua quà vật cái gì, Tiểu Mặc nhà cậu không phải là không thích ăn quà vật sao? Cậu còn xúi giục người ta đi làm những chuyện này, thật là tặc tặc tặc...." Lâm Uyên nhận lấy trà Tân Mi đưa qua, cuối cùng cũng từ bên trong một đồng thức ăn ngẩng đầu lên, sau khi mãnh liệt uống một hớp giải khát liền đối với Cổ Dĩ Mạt quở trách một trận, có thể coi là tìm cơ hội.

Cổ Dĩ Mạt nhàn nhạt nhấp một hớp trà, con người đen thui khẽ nâng lên liếc nhìn Lâm Uyên mặt đầy biểu tình ăn đập, "Bảo bối nhà mình im lặng còn không kịp, như thế nào có thể giống cậu nhờ người khác làm, nằng ở lúc mình tắm liền đi ra ngoài mua, trở lại mới biết."

Ồ?

Người như Thẩm Mặc, hẳn sẽ hỏi một chút Dĩ Mạt muốn ăn cái gì, hoặc là dặn dò rồi mới đi.

"Cái gì mà giống mình, mình nào có kêu Tiểu Mi Mi đi làm việc kia, cậu chớ có mà vu hãm mình." Lâm Uyên cúi đầu len lén liếc Thẩm Mặc một cái, lại thấy người khác chẳng qua là an tĩnh ăn thức ăn, trong đầu lóe lên một tia gì đó lại biến mất, liền cũng lười suy nghĩ.

"Nước trên tay cậu là tự mình rót?" Cổ Dĩ Mạt nhìn Lâm Uyên, mi mông khêu một cái, đôi môi hài hước câu hỏi.

"Này...." Lâm Uyên vốn là một bộ biểu tình cảm hận "Cậu oan uổng người tốt ", thẳng người vốn muốn một phen tranh luận, lại bị những lời này làm nghẹn sống lưng đều không thẳng nổi.

Ai u, miệng người này đều luôn thiếu nợ như vậy.

"Tôi khách sạn chơi đi, ăn thức ăn cũng không ít." Thẩm Mặc để đĩa xuống, lau miệng xong ngẩng đầu nhìn Lâm Uyên mặt đầy cứng đờ, cười nhạt giải vây.

Thỉnh thoảng sẽ muốn cùng mấy người này chung một chỗ. Bởi vì có bạn thân vui vẻ cùng thuần túy, cho dù đùa giỡn, cho dù ngoài miệng mỗi người luôn là không bỏ qua, nếu như không phải thật rất tốt, như thế nào lại tự tại tùy ý như vậy.

Con người vẫn luôn nguyện ý ở bên cạnh người mình tin nhiệm buông xuống nguy trang, lộ ra trạng thái buông lỏng nhất.

Cổ Dĩ Mạt cũng vậy, Lâm Uyên cũng vậy, mọi người đều như vậy.

Buông lỏng mà bản thân thuần túy, chân thành mà ôn nhu thân mật.

Nàng rất thích thể giới nhỏ như vậy.

Nàng không phải là không cảm nhận được ánh mắt nghi hoặc kia của Lâm Uyên, chẳng qua là, không muốn nói, cũng không thể nói.

Nàng cũng không phải hoàn toàn không còn để ý đến sự kiện kia, nàng cũng không phải là thánh nhân mà có thể bao dung hết thấy, cũng không phải là nàng sẽ không hối hận.

Nàng chỉ là mệt mỏi.

Mệt mỗi khi cứ khổ cực với sự kiện kia, mệt mỗi khi một năm lại một năm đối với mảnh vỡ tinh thần kia hối hận cùng hổ thẹn, mệt mỗi khi cứ ở mãi giữa tha thứ cùng hận trần trở không thể tiến lên.

Cho nên nàng buông xuống,

Không đi nghi hoặc nữa, không đi chấp niệm nữa, không đi oán hận nữa.

Đây không phải là tha thứ cũng chẳng phải bao dung, chẳng qua là lười đi so đo thôi.

Có ít thứ một khi hư mất, liền vĩnh viễn khó mà tu bổ, bất luận làm sao liều mạng đi bỏ tức, đi dán lại, đều vẫn sẽ có từng vết rách rõ ràng, tỏ rõ đã từng đau.

Đó là vực sâu khó mà trở lại được.

Bạn đang đọc truyện *Tương Như Dĩ Mặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Thăm Mặc Phiên Ngoại (Một)

Ở bệnh viện lúc tỉnh lại không biết là đã qua mấy ngày.

Lúc mở mắt ra liền nghe được cha ôn nhu một tiếng: "Con gái."

Lúc tôi quay đầu lại nhìn ông liền thấy những nếp hoa văn nơi khóe mắt, có chút không đành lòng khép mắt, nhưng cũng không nói gì.

Cổ họng như có một khối băng ở giữa, không muốn để cho nó chấn động, cũng không dám để cho nó chấn động.

Lại bởi vì mình phán đoán sai lầm để cho cha lo lắng.

Hay là bởi vì mình thật không đủ trưởng thành đây?

Giống như, trở lại trung học đệ nhất năm đó, chính mình non nớt lại nóng nảy.

Đã từng tin tưởng tình bạn chân chính đẹp nhất ấy, cho nên tôi dùng hết toàn lực mà nắm bắt, mà giữ chặt, mà bảo vệ.

Kết quả, quan tâm lo lắng thành thói quen cho nên không đáng giá một đồng, trở thành rẻ mạt nhất.

Tôi hạ thấp bản thân cầu xin những vì sao đó vạch qua bầu trời đêm, đi khấn cầu bọn họ chiếu sáng bầu trời đêm ấy, cũng không cần để ý, tôi chỉ có thể lấy một loại đáng đáp khó khăn ngửa đầu nhìn bọn họ từng chút vạch qua bầu trời của tôi, sau đó biến mất không thấy tăm hơi.

Không có một chút lưu luyến, không có một tia hoài niệm, cũng không có một tia tình nghĩa.

Khi đó, tôi đứng dưới đêm tuyết mùa đông sững sờ hồi lâu, chợt lạc phương hướng.

Sau ngày ấy, tôi ngã bệnh rất lâu.

Cha cực kì lo lắng, cực kì săn sóc.

Mà bây giờ, quá khứ lại tái diễn sao.

Tôi mở mắt ra, hướng mắt nhìn bên kia, lẳng lặng nhìn bầu trời đêm hiện rõ phía sau rèm cửa.

Tôi nhìn ánh sáng trên cửa sổ, dưới bầu trời đêm xuất hiện một gương mặt yếu ớt.

Trong hoảng hốt, tôi thấy một đứa trẻ toàn thân áo khoác lông đứng trên nền tuyết ngửa đầu nhìn những đốm sáng trên trời.

Môi của nàng nhợt nhạt, tướng mạo cứng rắn, nàng chẳng qua là an tĩnh nhìn lên bầu trời trống rỗng, thật giống như cố chấp tìm kiếm thứ gì.

Nàng có đôi mắt màu hổ phách, những mắt đi sắc thái.

Cứ đứng như vậy, ngửa đầu nhìn, qua thật lâu thật lâu.

Sau đó, trong một nháy mắt, giọt nước nơi khóe mắt rơi xuống.

Giống như có thứ gì bỗng nhiên sụp đổ mất vậy, tôi thấy đứa trẻ kia chợt lẹ như suối trào.

Nàng kiềm chế nỉ non, khóc thút thít, cổ họng rung động, truyền ra câu nói vỡ nát, một câu lại một câu "Tại sao?".

Mà bây giờ, tôi không có nước mắt, không có "Tại sao?". Tôi chẳng qua cứ như vậy ngơ ngác nhìn ngoài cửa sổ, phía sau là tiếng hít thở đều đặn của cha.

Có lẽ, loại chuyện tình bạn này, tôi không có tư cách có được.

Có lẽ, là tôi sai rồi.

Không những sai còn vọng tưởng, tựa như chuyện về vì sao.

Không những sai còn mong muốn có được thứ đồ sáng ngời.

Tôi không muốn rơi lệ, nước mắt của tôi trong đêm đông đó như đã cạn kiệt, cho dù tôi có thống khổ thế nào, thượng đế cũng chỉ vô tình gạt bỏ lời thỉnh cầu trong nước mắt, ánh mắt lạnh lẽo kia thật giống như nói, ta cũng không còn gì nữa mà cho người. Tôi chỉ là rất lạnh.

Lạnh thấu xương.

Tôi đứng ở bên trong cửa sắt đã rỉ sét, cau mày nhìn bóng tối bên trong căn phòng mà co rúc lại, lòng sinh ra đau nhói.

Thân thể tôi ở chỗ sâu nhất của căn phòng, nhìn sâu nội tâm chân thật nhất của con người, cau mày không đành lòng.

Tôi lại đang ở trên thân thể trải đầy vết thương của nàng xé ra một vết rách, máu già còn đọng lại lần nữa lại nứt ra, tôi đứng ở trong vũng máu, nhìn thân thể nhỏ nhỏ đó chậm rãi ngã xuống, nhưng tóc không có hòa đỏ thắm.

Tôi rõ ràng tìm kiếm thật lâu thật lâu, mới tìm được nàng.

Tìm được nàng cả người thương tích.

Tôi giúp đỡ nàng, mỗi ngày đều hết sức yên lặng nhưng rất thấu hiểu nhau.

Tôi ôm nàng một chút.

Ngày đó,

Tôi ngay lúc cửa khóa lại từng chắc chắn, sẽ không để cho nàng bị thương nữa.

Nhưng hôm nay, lại đau như vậy sao.

Nàng là trái tim của tôi, là linh hồn sâu nhất trong lòng tôi, là tôi chân thật nhất.

Tôi nhìn thân thể nhỏ nhỏ của nàng co rúc trong vũng máu, đầu gối chạm đất, chậm rãi quỳ ở bên cạnh nàng, không có vào đỏ thắm chân là rơi vào băng sơn vậy lạnh.

Nàng không nói, tôi không nói.

Tôi chẳng qua chỉ có thể bên cạnh bầu bạn cùng chờ đợi.

Chờ đợi vết thương đã sâu nghìn năm trong lòng tự khép lại.

"Con gái, có lạnh không?" Cha nhìn tôi co lại người, thanh âm có chút khàn khàn mà tỉ mỉ nhu hòa.

Mi nhíu lên bị thương độ cong, ta nhắm hai mắt, chậm rãi mở miệng.

"Cha, con lạnh."

Rất lạnh, tựa như suối băng rót vào xương tủy, đi sâu vào linh hồn rất lạnh lẽo

Cha, con rất lạnh, thật, rất lạnh.

Editor: Mình biết là các bạn đọc truyện đôi chỗ sẽ không hiểu. Thật ra mình cũng bấn khoăn khá nhiều chi tiết. Tuy nhiên ở chương này, theo như chuyện xưa mà Thẩm Mặc đang nhớ đến, thì theo mình "nàng" ở đây có thể là một người bạn, hoặc là một người con gái mà Thẩm Mặc đã từng thầm mến, hoặc là đó chính là Thẩm Mặc tự thương lấy bản thân mình.

Haha, tuy nhiên thì đây cũng chỉ là suy đoán thôi. Mọi chuyện có lẽ phải edit tiếp mới rõ. Thật ra mình cũng vừa đọc vừa edit, nên cũng hy vọng tốc độ sẽ nhanh. Tuy nhiên thì mình lại không có lap, cũng đang trong giai đoạn gấp rút học hành, cho nên sẽ không có nhiều thời gian. Nhưng mà từ chương này thì các bạn có thể yên tâm về tốc độ. Dù sao thì chỉ còn một kì thi nữa liền được nghỉ hè a ==))

Mai chắc chắn có chương mới!

Mai chắc chắn có chương mới!

Mai chắc chắn có chương mới!

Chuyện quan trọng phải nói ba lần a ==))

Bạn đang đọc truyện *Tương Nhu Dĩ Mặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Chương 53

Buổi tối Thẩm Mặc mua quả vật về ăn chung, vui ở quán rượu dùng máy vi tính xem phim chiếu rạp, bốn người.

Ngày thứ hai Thẩm Mặc cùng Cổ Di Mạt ngồi máy bay trở về Bắc Kinh, Lâm Uyên cùng Tân Mi nói là có chút chuyện, còn phải ở lại Thượng Hải đợi mấy ngày.

Sau khi hạ cánh, Cổ Di Mạt cũng không để cho người của công ty tới đón, cũng không muốn lập tức tới công ty, liền đi theo tới nhà trọ của Thẩm Mặc ở Bắc Kinh.

Cổ Di Mạt đã tới nhà trọ của Thẩm Mặc không ít lần, nhưng mỗi một lần tới vẫn luôn cảm thấy an ninh rất là thần bí.

Phòng trọ cũng không có lớn, chỉ có hai gian phòng, một căn phòng ngủ, một gian mở ra thông qua thư phòng.

Không có gì trang trí, rất đơn giản, màu sắc tương đối ôn hòa, ban đầu có chút vắng vẻ, sau khi bước vào rồi sẽ dần dần cảm thấy, rất là ấm áp, nhàn nhạt.

Cho nên so với nhà mình, Cổ Di Mạt thích tới chỗ của Thẩm Mặc hơn.

Hơn nữa, gần đây, nàng cũng đang dự tính một kế hoạch, đến lúc thích hợp sẽ nói ra.

Thẩm Mặc để vali xuống, quay đầu nhìn Cổ Di Mạt lúc quan sát căn phòng trong mắt hiện ra nụ cười nhàn nhạt, dọc theo đường đi đích trong lòng lại không yên.

Nàng cũng không muốn gặp Tân Yên.

Nàng không hề muốn lần nữa nhớ lại những chuyện kia, nhớ lại những thứ mộng tưởng kia và thanh xuân dạt dào lúc trẻ.

Nàng rất yêu thích thiết kế, cho dù tính tình lạnh đạm, nhưng cũng sẽ bởi vì các tác phẩm được người ta đồng ý mà cao hứng, đó là lá cờ đỏ tươi đón gió tung bay, đó là ngôi sao trên trời rơi xuống, đó là ánh sáng chiếu rọi một đoạn nhân sinh của nàng.

Bây giờ nhưng lại, ngay cả cầm bút cũng không làm được.

Nàng nghĩ, nàng có thể vẫn còn rất hèn nhát.

Nàng buông xuống những điều phản bội kia, buông xuống những lạnh như băng đó, nhưng không buông được bị thương trên tay, không bỏ được nhưng thương tích trên người.

Cho nên, nàng không nghĩ sẽ gặp Tân Yên, vì khi gặp sẽ thức tỉnh quá khứ của nàng.

Nàng sợ Cổ Di Mạt biết bản thân hèn yếu, sợ người mình yêu thương khi biết sẽ không chịu nổi đã kích, nàng sợ để cho nàng thất vọng.

Nếu như nói, trước khi có Cổ Di Mạt bên cạnh Thẩm Mặc chính là một con chó sói cao ngạo ít lời, thì bây giờ, con chó sói đã bị thuần phục nguyện ý đi theo chủ nhân.

Giao thiệp với với tam giới, lẫn lộn với hồng trần, không còn chú ý đến bất kì thứ gì nữa.

Khi một người cô độc được một người bên cạnh phá đổ vị trí, người đó sẽ liền, vạn kiếp bất phục.

Mà một cái thế giới cô độc của người nếu vỡ đi, nàng sẽ vĩnh viễn chìm vào vực sâu.

Cho nên, Thẩm Mặc sợ.

"Mặc?" Cổ Di Mạt quan sát một hồi nhìn về phía Thẩm Mặc, nhưng lại phát hiện người này hiếm khi ngẩng người, có chút nghi ngờ gọi một tiếng.

"Há? Chị trước nghỉ ngơi một chút, em đi tắm." Thẩm Mặc lấy lại tinh thần cùng con người Cổ Di Mạt mang đầy nghi ngờ nhìn nhau, đôi người hồ phách thoáng qua một tia hỗn loạn, cầm lên khăn lông liền vào phòng tắm.

Nàng đóng cửa lại, dựa vào ở trên cửa, rũ xuống cái đầu vẫn luôn một mực ngẩng cao, sống lưng hơi cong, đưa tay nắm lấy chút ánh sáng mặt trời.

"Aizz." Nàng nhắm mắt, chợt cảm thấy có chút mệt mỏi.

Thờ dãi không biết làm sao cùng muộn phiền.

Cổ Di Mạt ngồi ở mép giường, nhìn theo hướng phòng tắm, con người đen sâu, tràn đầy lo âu và nghi ngờ.

Lúc ở trên máy bay nàng đã cảm thấy Thẩm Mặc không nói một lời quả thật có điểm khác thường, lúc đó cho là quá mệt mỏi, bây giờ nghĩ lại, lại có chút kì lạ.

Nàng có chút buồn rầu. Thẩm Mặc vốn rất lạnh nhạt, rất nhiều chuyện cũng không quá thích nói, nàng có thói quen thể hiện bằng hành động cùng ánh mắt.

Nàng rất thích dáng vẻ như vậy của Thẩm Mặc.

Nhàn nhạt dịu dàng, ôn nhu ấm áp.

Nhưng cũng chính là bởi vì như vậy, Thẩm Mặc có chuyện gì cũng sẽ không nói.

Trước kia thân thể Thẩm Mặc không thoải mái, nếu không phải nàng dắt lấy tay em ấy, phát hiện bàn tay lạnh như băng, còn không biết em ấy bị bệnh.

Nàng vì thế cùng Thẩm Mặc cãi nhau một lần, Thẩm Mặc lại chỉ lẳng lặng nhìn mình, bất luận mình có nói cái gì, đều là nhàn nhạt tiêu tụy cười trả lời: "Được."

Điều này làm nàng không còn nổi nóng.

Mà lần đó, nàng cũng không có đi bệnh viện, chẳng qua là ra quầy thuốc bắc, về nấu lên rồi ngủ một giấc thật ngon.

Lại cũng không có nói cho mình là bị bệnh gì, chỉ là cười cười nói, thân thể hơi yếu.

Nàng cũng không còn cách gì.

"Dĩ Mạt." Phòng tắm truyền tới tiếng kêu có chút bất đắc dĩ của Thẩm Mặc.

Cổ Dĩ Mạt lấy lại tinh thần, đứng lên nhìn phòng tắm, nhẹ giọng trở lại: "Chị đây, có gì sao?"

"Em quên lấy quần áo, ở trong vali, một bộ đã xếp xong ở phía trên."

Chuyện như vậy, cho tới bây giờ cũng chỉ xuất hiện đối với Cổ Dĩ Mạt.

"Được." Cổ Dĩ Mạt mở ra vali, có chút để ý, nhìn về phía cuốn tra đêm đó, nhưng phát hiện đã không còn.

Trong đầu bỗng nhiên thoáng qua cái gì, nhưng lại không rõ ràng được, lòng tràn đầy nghi ngờ.

Cổ Dĩ Mạt cầm lấy quần áo, đi tới cửa phòng tắm, đem quần áo đưa cho cánh tay trắng nõn vương chút hơi nóng lộ ra bên ngoài, con ngươi thâm sâu không còn lạnh lẽo của thường ngày, một nửa nghi ngờ một nửa phiền muộn.

Vốn là chuẩn bị đưa quần áo bàn tay chợt siết chặt lại, không để cho đối phương lấy đi, sau đó một cánh tay khác nắm lấy cánh tay đối phương, Thẩm Mặc còn chưa phản ứng kịp, liền bị Cổ Dĩ Mạt kéo ra ngoài, ngay thẳng đối mặt.

Tay trái của nàng còn nắm một đầu quần áo.

Sau khi Cổ Dĩ Mạt kéo Thẩm Mặc ra chợt có chút hối hận, bây giờ bên trong phòng còn chưa mở lò sưởi, nàng thể chất vốn rất lạnh, không biết là xót xa mình hay là đối phương, cầm quần áo qua ném lên giường, lại nhẹ nhàng đẩy Thẩm Mặc một cái, nắm hai vai nàng đem nàng đặt ở trên giường.

Cổ Dĩ Mạt hơi cau mày, nhìn mái tóc hơi ướt của Thẩm Mặc dính trên gò má, trong con ngươi nhưng lại loạn thành một đoàn.

"Làm sao vậy?" Thẩm Mặc nhìn cái người đang đè vai mình, hiếm thấy có chút do dự, nhìn hỗn loạn trong tròng mắt nàng, lòng một tiếng thờ dài.

"Chị càng muốn hỏi em, em thế nào, mấy ngày nay có chút kì lạ." Cổ Dĩ Mạt nhìn khuôn mặt Thẩm Mặc dửng dưng không có một tia biểu tình, chợt có chút mệt mỏi. Chạm rãi buông lỏng thân thể, ôm lấy Thẩm Mặc một chút, mang hơi nóng cơ thể.

Aizz, quả nhiên vẫn là đã bị nhìn ra a.

Chị muốn nghe câu trả lời như thế nào đây? Em lại nên trả lời làm sao đây? Mà em lại làm sao trả lời đây?

Bạn đang đọc truyện *Tương Như Dĩ Mặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Chương 54

Hơi nóng phòng tắm mì mịt, vòi hoa sen tí tách những giọt cuối cùng, ở trên gạch phát ra chạm lên tiếng vang.

Giật mình, ở trên giường có hai người im lặng đối mặt.

Cổ Dĩ Mạt sợ áp đầu Thẩm Mặc, liền buông ra bàn tay đang đè ở vai nàng, đổi thành chống đỡ hai bên vai, cũng không có ý bỏ qua cho Thẩm Mặc, hai tròng mắt đen sâu lẳng lặng nhìn nàng, cho dù không nói một lời, trong màu đen ấy tản ra một loại áp lực uy nghiêm.

Chị là quân vương trong toàn bộ thế giới của em.

Có lẽ, làm một bề tôi, hoặc là nói, là kỹ sĩ, không nên đối với quân chủ của mình có nửa điểm giấu diếm.

Nhưng là, Dĩ Mạt a, một điểm này so với điều kiện tiên quyết là em yêu chị, liền trở thành cái gì cũng không được.

Em bỏ lại cái gọi là thật tâm, bỏ lại cái gọi là thẳng thắn, bỏ lại cái gọi là thành khẩn.

Có lẽ, những thứ em bỏ đi này là những điều chị coi trọng nhất, em bỏ đi những thứ này liền trở thành quả bom bị chôn vùi, nhưng em thật rất yếu đuối.

Yếu đuối đến không muốn đối mặt với hiện tại, không muốn tiếp nhận việc mất đi chị.

Cho nên, tha thứ cho em đi.

Con người màu hổ phách nhẹ nhàng khép lại, rồi lại chậm rãi mở ra, nhìn trước đôi người ngăm đen mạnh mẽ trước mắt, chợt lơ đãng một tia ôn hòa mềm mại.

"Em chuyện gì cũng không có, chẳng qua là thật lâu không có đi công tác, nên hơi mệt một chút."

Giọng nói nàng trước sau như một nhu hòa, giống như dòng suối xuôi chảy, nước suối lại còn hòa hợp nhiệt khí ẩm áp.

Cái này làm Cổ Dĩ Mạt không đành lòng tra hỏi, nhưng lại, không muốn cứ như vậy mà buông tha.

"Vậy... Cái ống tre đó là cái gì, trước chị có thấy qua, mới vừa nhìn lại không có."

Aizz, quả nhiên vẫn thấy được a.

Đêm đó, nàng từ phòng tắm đi ra, thấy Cổ Dĩ Mạt mở vali của mình, nhìn bên trong có chút ngẩn ngơ xuất thần, liền chỉ lo lẳng lơ hay không bị nàng nhìn thấy cái ống tre.

Bây giờ xem ra, quả nhiên vẫn là thấy được.

Có thể làm sao đây?

Những vì sao sáng ở ngoài cũng không có nhiều trên bầu trời đêm, vậy đối với ánh sáng này nàng nên làm sao đây?

Xé bầu trời đêm ra sao?

"Đó chỉ là cái ống tre không có gì, lúc đại học dùng để cắt đồ, vẫn luôn để quên trong đó."

Thẩm Mặc chợt có chút chán ghét mình.

Ghét lời nói dối từ miệng bản thân.

Nàng phát hiện cho tới bây giờ, nàng vẫn luôn lừa dối. Lúc mẹ rời đi, cha nói: "Muốn khóc, muốn trách cha, cứ nói đi, con gái."

Mà nàng rõ ràng rất muốn lệ như suối trào, nhưng chỉ là gương môi kéo ra một nụ cười, nói: "Không có chuyện gì, cha."

Thời điểm bị bệnh, sắc mặt tái nhợt, lúc người ngoài hỏi "Cô không có sao chứ".

Nàng cũng mặt đầy tươi cười nói dối.

Hôm nay, lúc người mình yêu hỏi câu tương tự, nàng cũng đang nói dối.

Cổ Dĩ Mạt không nói một lời, chẳng qua là lẳng lặng nhìn cặp mắt hổ phách kia.

Ở trong đó, tràn đầy đều là nhu hòa.

Nhưng là, nàng vẫn luôn cảm giác, nắm thắt đọng lại trong màu hồ phách đó, có chút ánh sáng dao động.

Trong đầu vẫn luôn thoáng qua tia gì đó, nhưng cuối cùng cũng không biết được.

Trực giác của nàng nói rằng Thẩm Mặc không có nói thật, nhưng lại không có căn cứ, cũng không nghĩ ra nguyên nhân.

Nàng bỗng nhiên rất mệt mỏi, mệt mỏi vì bản thân đối với Thẩm Mặc có quá nhiều điều không biết.

Rõ ràng bảo vật vẫn luôn bên cạnh mình, vậy mà mình mãi cũng không với tay chạm được.

Khó mà chân thật ôm lấy mà vuốt ve.

Nàng phát hiện thật ra thì Thẩm Mặc, vẫn luôn cho nàng một cảm giác hư ảo

Giống như,

Cách một tầng thời gian xuất hiện một màng ngăn, hiện lên ánh sáng mê huyễn không rõ, tối lui, ngăn trở hết thảy.

Thần nói,

Phải có ánh sáng.

Vậy nếu như, trong bầu trời đêm, ánh trắng sáng cùng các vì sao lại không có xuất hiện?

Thần sao, thời điểm như vậy, người sẽ làm gì đây?

Người lại có thể, làm gì chứ?

Là xé rách đi, hay là, vứt bỏ đây?

Bạn đang đọc truyện *Tương Nhu Dĩ mặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Thẩm Mặc Phiên Ngoại (Hai)

Hôm nay là giai đoạn cuối của lớp 12.

Tôi ngồi trên giường trong căn phòng nhỏ cho thuê, cầm bút máy.

Nghĩ tới nghĩ lui, nhớ lại những vết máu loang lổ kia, những thứ phản bội ấy, vứt bỏ, thất vọng, tuyệt vọng...

Tôi đứng ngẩn ngơ hồi lâu, nhắc bút viết xuống — "Vô ngôn".

Chẳng biết tại sao, nét bút rơi xuống lại là cái đề mục này.

Mình càng lúc càng bài xích mọi người, không hiểu tại sao.

Tổng vẫn khao khát một người ở một thời điểm, có thể đạt được, nhưng lại chỉ có thể nằm ở trên giường, nhìn trần nhà ngẩn người.

Không biết muốn làm cái gì, cũng không biết muốn cái gì, cái gì cũng không biết.

Trống không.

Tôi cứ như vậy lẳng lẳng tựa vào đầu giường, nhìn hoa văn trên chăn, xuất thần.

Cái gì cũng không muốn làm, nhưng lại muốn làm gì đấy, chỉ có điều không biết phải làm gì.

Dưới ánh đèn không khí nhỏ li ti nhẹ nhàng trôi lơ lửng, ở quanh thân tôi nhẹ nhàng bay, quán quýt, sau đó lần lượt tách ra.

Tai nghe nhẹ nhàng tiếng nhạc tựa suối trong, lẳng lặng xuyên qua tai tôi.

Thật yên tĩnh.

Cả thế giới như chỉ còn lại mình vậy, hoặc giả là, cái thế giới này, đã không có mình tồn tại.

Trước mấy ngày từng thử nghiệm, nhưng bất luận bi thương thế nào, bài hát ưu thương để dẫn dắt ưu tư, kia trong mắt vẫn khô khốc như đất hạn hán, nặn không ra một giọt nước.

Ngực khó thở, tựa như thứ gì đó đè nén, nhưng lại phát tiết không ra.

Tôi nghĩ tôi thật biến thành động vật máu lạnh, thượng đế đuổi về dòng thư đầy nước mắt của tôi, không chút lưu tình.

Một thế giới như vậy vứt bỏ, chỉ lưu lại tôi một người cô độc, thường xuyên vòng qua eo tôi, thật chặt ôm lấy.

Bất luận bên người có huyền ảo thế nào, khi ta nhìn ngắm, mình vẫn luôn co rúc ở không gian lấp đầy màu trắng kia, chưa bao giờ đi dòi.

Ban đêm, ngồi một mình ở trên giường, dựa vào vách tường.

Tôi nhìn bàn sách trước mặt mở ra ghi chép, bút máy tán loạn trong lúc đang ghi chép, nắp bút nằm thật chặt bên cạnh.

Chợt, lồng ngực như bị rút sạch khế đau.

Tôi, là còn sống sao?

Ai, có thể chứng minh tôi đã sống?

Cái gì, có thể chứng minh tôi ờn sống đây?

Tôi mong muốn, rốt cuộc là cái gì?

Trong đầu tựa như rót đầy nước, nặng nề, hoảng hốt, mê mang.

Trong lồng ngực như đè nén cái gì, buồn rầu.

Trong cổ họng như nghẹn ngào cái gì, thê lương.

Trong mắt như ngắm nhìn cái gì, trống rỗng.

Tôi tựa như không có linh hồn, chịu đựng cơn mưa to ngập lối, trên mái hiên giọt nước không chịu nổi sức nặng lặng lẽ rơi, mái hiên kim loại bị những giọt mưa đánh vào âm thanh "ầm ầm".

Giống như tiếng trống nặng nề đánh vào tim, thanh âm kia, rất giống tiếng khóc tí tì.

Tôi đến với thế giới này, đã đem đến thứ gì, và để lại những gì?

Cõi đời này trống không, tôi có phải hay không, tồn tại qua? Ở nơi này trong tiếng mưa rào, tôi phải hay không, từng ngã vào, trở thành một kẻ gập nặn?

Tôi, Là thật còn sống sao?

Nếu thật thế, như vậy vì sao không có tình cảm, mắt đầy trống rỗng.

Nếu thật thế, như vậy vì sao không có cảm động, khắp người mệt mỏi.

Nếu thật thế, như vậy vì sao không có bi ai, lòng đầy khô khan.

Tôi không có nỗi buồn, không có tri giác thân thể, không có nước mắt.

Tôi tựa như một cái xác biết đi, theo thời gian đưa đẩy mà từ hôm nay bước vào ngày mai.

Ngày càng thê lương, nhưng không có giọt lệ.

Ngày càng mê mang, nhưng không có rõ ràng.

Ngày càng tuyệt vọng, nhưng không có ánh sáng rạng đông.

Tôi là thê lương cái gì? Mê man cái gì? Lại đang tuyệt vọng điều gì đây?

Mỗi một tế bào trong cơ thể tựa như vô ích, trong đầu chỉ có một mảnh màu trắng, vừa nhìn liền thấy màu trắng vô tận.

Tôi dần dần bị chìm ngập trog mảnh vô tận màu trắng kia, cũng không phải là đại dương, càng không phải là chất lỏng tồn tại, kia cái gì cũng không phải,

nhưng thật như cái gì cũng phải.

Tôi chậm rãi nhắm hai mắt lại, thật giống như muốn ngủ say, cả người tựa như trải qua cuộc bể dâu vậy mệt mỏi, uể oải, không muốn vô vọng.

Ánh đèn đường xuyên thấu qua kính cửa sổ, chiếu đến bên cạnh ly cà phê sứ trên bàn, ánh sáng dọc theo đáy ly mà lộ ra, nhưng một chớp mắt tiếp theo mắt hút đi tất cả ánh sáng, tạo thành một vòng xoáy đen sâu, đem ánh sáng cuốn quay, đem tôi cuốn quay, đem cái thế giới này xoay chuyển, cuốn vào bóng tối.

Ban ngày tôi một mình che ô dưới mưa hòa vào đám người, bị bối cảnh màu đen chiếm lấy, ánh sáng nhẹ nhàng trở thành phong nền, bị màu đen chiếm đoạt, không kịp phát ra tiếng rên rĩ.

Tôi chậm rãi ở bên ngoài không gian, lùi thui một mình. Nhẹ chất vải bạt bước lên mặt đất, nhưng va chạm như tiếng sấm vang lên đỉnh tai nhức óc, ở trên mảnh đất này, thật chặt quanh không khí, sau đó tung bay phương xa, dần dần, tràn ngập từng hạt nhỏ, thấm thấu mỗi một tấc đất.

Sau đó, từ từ, thay đổi âm thanh, tiếng vang thấp dần.

Từng điểm từng điểm, bị một loại âm thanh khác thể lượng hơn nuốt lấy, trở thành một trong số đó, bị nó thay thế.

Nó thay thế mình đã không thể nào rời lệ, một lần lại một lần, ở quanh thân triển miên.

Nó thay thế lỗ ngực đã bé tắc này, cản trở tiết ra tiếng khóc trong tim.

Nó thay thế cổ họng đã nghẹn lại của bản thân, trót lọt trên đất truyền ra âm thanh đã lâu không phát.

Tôi không nói, nó liền thay tôi.

Kìa mảnh trời đất trắng như tuyết ôm lấy tôi, theo nó lạnh lẽo thể lượng, vòn quanh, ngực run run.

Một chút, lại một chút.

Chậm rãi, nó buộc chặt trong ngực, từ phía sau, thật chặt ôm lấy tôi, đè ép, làm người tôi hít thở khó khăn.

Dần dần, tôi như ngừng hô hấp.

Dần dần, tôi không còn cảm giác được ánh sáng.

Dần dần, tôi không còn chạm được tới sự sống.

Cứ như vậy đi.

Chỉ như vậy, để cho tôi ngủ say, chìm vào những ngày không thấy vực sâu.

Một người, cô độc thiếp đi.

Giống như,

Chưa bao giờ sống qua vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tương Như Dĩ Mặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Chương 56

Căn phòng yên tĩnh chỉ có hai đôi mắt hổ phách cùng đen sâu đưa mắt nhìn nhau, ngay cả hô hấp cũng nhẹ đến khó mà phát hiện.

"Mặc..." Cô Dĩ Mặc cùng Thẩm Mặc im lặng đối mặt hồi lâu, nhưng càng nhìn càng không thể hiểu ưu tư trong lòng đối phương.

Thời gian càng dài, kia chấn động trong màu hổ phách càng ít, đến cuối cùng, lại trở về cái giếng nghìn năm không gợn sóng.

Không có bất kỳ ưu tư hồ hững nào.

Nàng có lúc thật rất chán ghét bộ dáng này của Thẩm Mặc.

Đáng chán ghét hơn là cái gì mình cũng không hiểu.

Nàng cùng Thẩm Mặc, đều không biết về gia đình đối phương, không biết những chuyện qua lại của đối phương, thậm chí vẫn còn chưa hoàn toàn hiểu hết đối phương.

Chỉ bởi vì ở chung một chỗ rất hạnh phúc, nên cứ như vậy cùng nhau.

Yêu là có, nhưng lại không quá hiểu rõ đối phương.

Nàng mỗi lần nghĩ đến đây thì liền sẽ khó hiểu hốt hoảng.

Nàng sợ một ngày nào đó Thẩm Mặc chán nản, bỏ đi nơi nào, mình nhưng cũng không nghĩ ra được bất kỳ một địa điểm nào.

Nàng sợ, mất đi nàng, càng sợ hơn là, sau khi mất đi, không thể tìm nàng ấy về.

Nàng sợ một ngày nào đó, bởi vì là yêu nên mới chung một chỗ, nhưng sẽ bởi vì yêu mà chia xa.

"Ân?" Thẩm Mặc nhìn lo lắng trong mắt Cố Dĩ Mạt, ngực cho dù khó thở cũng không muốn lộ rõ thanh sắc, chỉ đành phải hạ thấp giọng, cổ họng hơi run run, bày tỏ hỏi.

"Mặc, chị tới đây sống cùng em được không?"

"..."

"Không được sao?" Cố Dĩ Mạt buông ra Thẩm Mặc nơi mép giường, nghiêng người nhìn Thẩm Mặc có chút kinh ngạc nhìn mình.

Cái này...

Là sẽ không dễ dàng bỏ qua sao...

Thẩm Mặc bỗng nhiên bất ngờ cùng cặp người đen kìa đối mặt.

Nàng từ con người đang sáng lên kia thấy mình, bóng tối mơ hồ, trái rộng lời nói dối.

Nàng không biết về gia đình Cố Dĩ Mạt, nhưng có thể đoán được gia đình ấy không đơn giản nhưng cũng không có phức tạp.

Bởi vì người này mặc dù cao ngạo cô độc lại không có mất đi đơn thuần.

Không phải non nớt đơn thuần. Mà là những điều nàng từng tin tưởng thì bây giờ nàng đã không còn tin tưởng nữa. Có lẽ, cái này cùng những tri kỉ của nàng có quan hệ rất lớn đi.

Nhưng mà, Thẩm Mặc bất động ở chỗ, nàng từng mất đi quá nhiều thứ.

Mỗi một lần mất đi hoặc nhiều hoặc ít cũng đã mang đi chút ít gì.

Niềm tin, tình bạn, niềm vui, cõi mở...

Từng chút từng chút, những thứ này từ thân thể nàng rút ra, đưa ra hai tay lần lượt gỡ đi nhưng mảnh thủy tinh bể, ánh mặt trời phản chiếu dòng lệ đỏ thẫm chảy xuống sườn mặt.

Trong đó, tín nhiệm cùng vui vẻ cõi mở cơ hồ đều đã bị rút đi.

Một người đã tín nhiệm yêu thương từ trong máu thịt, nếu như một ngày nào đó lần nữa lại vì một điều gì đó mà vỡ vụn, như vậy chút gì đó, vừa là giúp đỡ nàng, cũng có thể chính là một liều độc kích nàng một mạng.

Mà chất độc đó của Thẩm Mặc lại mang tên Cố Dĩ Mạt.

Nàng vụng về giống như đứa con nít, ở trên con đường yêu, tập tễnh bước đi.

Nàng không nghĩ sẽ luôn lừa dối Cố Dĩ Mạt, nhưng lại không dám nói cho nàng ấy biết.

Nàng không muốn lừa dối, cũng không muốn mất đi.

Một lần nữa mất đi, đem cơ thể nàng lần nữa tuyên án chết chóc.

Hoàn toàn bong tróc.

Máu cùng ruột gan mang theo khả năng sống.

Nàng cảm thấy Cổ Dĩ Mạt muốn biết nơi sâu nhất của mình, hơn nữa có chút nóng nảy.

Cũng không biết, nàng càng nóng nảy như vậy Thẩm Mặc càng kích thích.

Trở nên có chút kích động.

"Bây giờ còn hơi sớm, qua một thời gian nữa suy nghĩ kĩ rồi hãy ở chung đi." Thẩm Mặc hơi câu lên khóe miệng, bởi vì giá rét mà trên gương mặt tái nhợt tùy tiện không đồng nhất

"Răng rắc."

Ở nơi sâu nhất nào đấy trong lòng lặng lẽ xuất hiện những vết nứt.

Là hết sức nhỏ như vậy, thêm tí vết yếu ớt.

Bạn đang đọc truyện *Tương Như Dĩ Mặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Chương 57

Ba ngày.

Thẩm Mặc đứng ở trước cửa sổ phòng làm việc, an tĩnh nhìn thế giới hỗn loạn bên dưới, có xe bị ùn tắc phần nộ bấm còi, có người đàn ông trung niên đi xe điện chân chống dưới đất, đằng sau đuôi xe chở một đồng hàng màu trắng, có hai người con gái tay trong tay đi trên vỉa hè, có muôn màu đáng đáp thế gian.

Mà người đã từng thoát khỏi thế tục như mình hôm nay lại như tiến vào đêm tối của hồng trần, khó mà thoát khỏi.

Buồn cười, để giày bị vũng nước màu mực dính ướt, nhưng lại khiến cho đôi chân cũng bị vùi lấp theo.

Nàng cùng Cổ Dĩ Mạt chiến tranh lạnh đã ba ngày.

Mỗi ngày gặp mặt, Cổ Dĩ Mạt cũng chỉ là nhân nhạ liếc mắt nhìn Thẩm Mặc, liền vào phòng làm việc, đến khi Thẩm Mặc tan việc, cũng chưa đi ra.

Như vậy, ba ngày.

Thẩm Mặc biết, Dĩ Mạt đối với mình cái gì cũng không nói cho nàng biết chuyện này rất là tức giận.

Nhưng mà, Thẩm Mặc ở những phương diện khác rất là thông minh, trong chuyện an ủi người khác, lại vụng về giống như đứa con nít.

Giống như là, đứa trẻ con mờ mịt nhìn thấy cha ngồi dưới đất khóc thút thít, đứng ở trước mặt cha rất là thương cảm, lại không biết nên làm cái gì, chỉ có thể đưa bàn tay thịt thịt sờ lên đầu cha đang rũ xuống, một bên vừa khóc thút thít tí tê, "Cha không khóc."

Cha không khóc.

Dĩ Mạt không nên tức giận.

Nhưng là nàng so với đứa trẻ kia còn vụng về hơn.

Nàng không biết nên làm sao đi xoa dịu tức giận trong lòng đối phương, không biết nên giải quyết chuyện này như thế nào, không biết có nên hay không, nói cho nàng ấy biết sự thật.

Vì vậy, liền mặc cho chiến tranh lạnh từng giây từng phút kéo dài.

Nhìn người khóc thầm, nhưng chỉ có thể đứng tại chỗ ngơ ngác nhìn, cái gì cũng làm không được.

Nếu như một người đối với bạn chiến tranh lạnh, nhưng nàng vẫn luôn chăm chú nhìn bạn, như vậy, trong lòng nàng, chỉ có một nửa là sinh khí, một nửa còn lại, là hy vọng bạn chủ động.

Chủ động phá vỡ, chủ động dặt tay nàng, chủ động nói cho nàng, không nên tức giận.

Mà hết lần này tới lần khác, Thẩm Mặc lại không phải một người chủ động.

Nàng vô cùng chậm nhiệt.

Nhiệt tình trong quá khứ vẫn để lại sẹo, đã từng chủ động trong quá khứ vẫn còn đỏ tươi.

Thắm Mặc bây giờ, chỉ còn lại lãnh đạm cùng xiềng xích trên cửa vừa dày vừa nặng. Đây là thành trì sau cùng nàng giữ lại để bảo vệ chính bản thân.

Nhưng mà này một tầng cuối cùng của thành trì cũng bởi vì yêu Cổ Di Mạt mà phá vỡ.

Lãnh đạm trở nên ít đi, nhiều lo lắng nhiều khiếp sợ; xiềng xích đã rỉ sét run rẩy, cửa lại bị nứt ra.

Gió rét nơi thế tục thông qua vết nứt thổi vào, con người khắp thân đầy vết sẹo bắt đầu đi co rúc vào trong góc tường.

Có lúc, tình yêu, từ lúc này sinh đã nhất kiến chung tình.

Trong đám đông, nhìn sang một cái, trong lòng như có gì đó giãn ra, chính là động tâm.

Nhưng mà, trong vô số nhất kiến chung tình, cũng lại thua ở đâu đó.

Thua bởi không hiểu rõ nhau, thua bởi ai đó yên lặng, thua bởi cái thế giới quá mức tàn nhẫn này.

Dùng một giây sa vào tình yêu, nhưng phải dùng cả đời để chứng minh yêu bên trong tình.

Thắm Mặc cũng không muốn như vậy.

Không muốn hiểu lầm lẫn nhau, không muốn lo lắng lẫn nhau dẫn đến xa cách.

Nhưng nàng nhưng lại vụng về ngốc nghếch như vậy.

"Aizz..." Thắm Mặc cau mày, than thở.

Cổ Di Mạt đứng ở sau cửa, nhìn Thắm Mặc đối diện cách đó không xa đang nhìn ngoài cửa sổ không biết là suy nghĩ gì, hai tròng mắt đen thui là một đầm nước bi thương.

Nàng vẫn luôn đang đợi.

Nàng không hề muốn đối với Thắm Mặc như vậy, nhưng không nghĩ ra được cách gì hơn.

Nàng chỉ là muốn để cho em ấy có thể học cách đem chuyện nói ra, không muốn phải một mình gánh vác.

Như vậy, sự tồn tại của nàng xem là cái gì chứ?

Cho nên, nàng dùng ép bức lạnh như băng, chỉ một mình chịu đựng con người màu hổ phách của đối phương không còn bình yên.

Tồn thương người mình thương nhất, đối với mình cũng là tàn nhẫn lớn nhất.

Tại sao?

Tại sao không chịu nói cho tôi biết chứ?

Tại sao cứ phải một mình chịu đựng chứ?

Tôi không phải tồn tại là để cho em chia sẻ hết thấy sao?

Thắm mặc nhìn ngoài cửa sổ, bi thương.

Cổ Di Mạt nhìn bóng lưng của nàng, ưu buồn.

Ngoài cửa sổ là bầu trời không còn trong suốt, dưới bầu trời là đám đông huyền ảo, trong đám đông là cõi lòng mệt mỏi.

Lúc gió ngang qua, nàng ở sau cơn mưa lá rụng bên tai ní non.

"Đừng khóc".

Bạn đang đọc truyện *Tương Như Dĩ Mặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Chương 58

Tần Mi cùng Lâm Uyên trở lại.

Mới vừa trở về cát hành lý liền lái xe đến một quán rượu nhỏ.

Bởi vì, người vẫn luôn kiên trì như Cổ Dĩ Mạt, lúc gọi điện thoại cho mình giọng than thở, tràn đầy nghi hoặc không biết làm sao.

Cho nên Lâm Uyên kéo Tần Mi một đường bão táp đến quán rượu.

Đi vào bên trong liền thấy Cổ Dĩ Mạt ngồi ở bên cạnh bàn cau mày ngăn người, trước mặt nửa chai rượu trống không.

"Cậu cùng Thẩm Mặc làm sao?" Lâm Uyên kéo Tần Mi ngồi vào bên cạnh nàng, vẫy người phục vụ đi lấy rượu thuận tiện mang một chút thức ăn.

Hiếm thấy con người ngày thường bị điên thu hồi tính tình yêu nghiệt, một đôi cặp mắt đào hoa đều là lo âu.

Aizz, này một chữ tình, suối ấm người mà cũng hại người.

Thế tục nhưng cả đời khó mà chạy khỏi.

Cổ Dĩ Mạt mi mông hơi nhú, một đôi đen thui con người đã sớm không còn nhanh nhẹn như thường ngày.

Nàng bây giờ chỉ là một người phụ nữ khốn khổ vì tình.

"Mình... Không hiểu, không hiểu, Thẩm Mặc là đang suy nghĩ gì."

"Nàng nhất định là có chuyện gạt mình, như thế nào đều không nói, mình cũng cùng nàng chiến tranh lạnh ba ngày, nàng nhưng vẫn là bộ dáng an nhả đứng đưng thường ngày, thật giống như chỉ có một mình mình đang nóng nảy."

Lâm Uyên liếc mắt nhìn Tần Mi an tĩnh, nhú mày một cái.

Tần Mi cũng là tính tình dịu dàng, có chuyện gì cũng không thích khoa trương nói ra.

Lâm Uyên là một cô gái khoa trương lại hiểu chuyện, nhưng người nào lại chưa từng có những năm tháng nóng nảy không chín chắn.

Nàng cũng từng vòng vo một chút, hiểu lầm khổ não qua.

Mọi người luôn vậy, bình yên với bóng tối thì sẽ không thấy được ánh sáng.

Liền sẽ cho là ánh sáng cũng không tồn tại.

Tường thành kỉ niệm bị gió mưa ăn mòn, mỗi giây đều có thành trì sụp đổ, bước chân chạm không đến nơi đến chốn truyền tới tiếng vang hủy diệt.

Không nhìn thấy ánh mặt trời trên đỉnh đầu, không nhìn thấy được đám mây sau mặt trời, không nhìn thấy được trong bóng tối một người đang cố gắng sáng lên.

Hai người cùng nhau, bởi vì không hiểu rõ đối phương, hoặc là không hiểu rõ lẫn nhau, rồi hiểu lầm lẫn nhau, tự mình vô lực, từ đó tự mình tùy tiện suy nghĩ, chúng ta là không thích hợp.

Sau đó chia lìa.

Lâm Uyên cho là Thẩm Mặc không phải con người ích kỷ.

Nàng có thể thấy được, trung tâm của Thẩm Mặc bây giờ là Cổ Dĩ Mạt.

Nhưng mà, Thẩm Mặc lại là con người quá mức ẩn nhẫn.

Lần đầu tiên hỏi đường thấy đôi mắt của người này, cảm thấy, thật là đẹp a, nhưng đáng tiếc không có ưu tư, quá mức tĩnh mịch.

Thế mà, sau khi cùng Cổ Dĩ Mạt ở chung một chỗ, nàng nhìn thấy được, ít đi lãnh đạm, màu hồ phách đã nhiều sắc thái.

Đêm đó, nàng thật giống như đoán được điều gì đấy, lại thật giống như không có gì cả.

Hai con người tính ẩn nhẫn rất cao ở cùng một chỗ, cuối cùng sẽ xuất hiện vấn đề như vậy.

"Aizz, Dĩ Mạt, cậu làm sao có thể kết luận như vậy, Thẩm Mặc có khác gì thường ngày chứ?" Lâm Uyên nhìn Tần Mi, trầm mặc hồi lâu, cũng không ngăn cản Cố Dĩ Mạt kêu rượu nữa, lại cầm đầu giải sầu.

Hiếm thấy con người luôn tự hạn chế lại mượn rượu giải sầu như vậy, ngày thường vẫn luôn xem thường loại người như thế bây giờ lại dùng phương pháp này, sợ là thật bị buộc đến bó tay rồi đi.

"Minh..." Cố Dĩ Mạt say.

Đen thui hai tròng mắt nâng lên, tràn đầy men say.

Aizz, có thể coi là say.

Cô nàng này, gần đây tửu lượng lại tăng.

"Mi, mình đem nàng đến nhà Thẩm Mặc, cậu cũng mệt mỏi về nhà trước chờ mình." Lâm Uyên đem Cố Dĩ Mạt đỡ vào trong xe, đối với Tần Mi ở sau lưng nói mấy câu, nhìn nàng ngồi vào một chiếc taxi, mới khởi động xe.

Đến dưới nhà Thẩm Mặc, Lâm Uyên nhìn Cố Dĩ Mạt ngủ say, chột câu lên một nụ cười.

Có lúc, rượu thật có thể tăng thêm lá gan con người, ỏi ra tiếng lòng.

Các nàng đều là loại người ần ần, nếu như không có một bên chủ động đánh vỡ cái gì đó, cũng sẽ không bước lên trước được.

Như vậy, có lúc phải cần một chút xúi ngoại lực tác động.

Mình có thể đẩy cậu một phen, ngốc Dĩ Mạt a.

"A lô! Người của cô uống say tí bị nướng nhờ trong xe của tôi, nhanh lên một chút đem tên lưu manh này kéo đi, nếu không tôi liền ném xuống đồng tuyết!" Lâm Uyên câu một nụ cười, đã thông điện thoại Thẩm Mặc.

Nàng nghe được điện thoại bên kia alo một tiếng rồi yên lặng nghe mình "Than phiền" xong, sau đó không nói một lời cúp điện thoại.

Mới đầu nàng còn sững sốt một chút, qua một phút liền thấy cửa tiểu khu đi tới một người cao gầy miệng mũi không ngừng thở ra bạch khí.

Chột liền cười.

Thật muốn nhìn một chút dáng vẻ chạy nhanh của cái cô gái lạnh nhạt này a, tặc tặc.

"Dĩ Mạt đâu?" Thẩm Mặc còn có chút thờ hờn hờn, đứng ở bên ngoài cửa xe xuyên thấu qua cửa sổ tìm kiếm.

"Sau đó thì sao, tôi còn đang suy nghĩ cô mà không xuống tôi liền đem cô nàng này ném xuống đầu đó bên đường đấy."

"...Cô sẽ không." Thẩm Mặc mở cửa xe ôm ngang lấy Cố Dĩ Mạt, nhìn khỏe miệng Lâm Uyên nở một nụ cười châm biếm, chậm lại, không thờ hờn hờn nữa.

Lâm Uyên nhìn Cố Dĩ Mạt say rượu tựa trọng ngực Thẩm Mặc, chột thu hồi nụ cười, mặt đầy nghiêm túc.

"Thẩm Mặc, yêu không phải là tổn thương lẫn nhau, tôi biết cô có dự định của bản thân, nhưng mà, hai người ở chung một chỗ cần nhất chính là thẳng thắn, tôi biết cô luôn hiểu, tôi chẳng qua là vẫn muốn nói cho cô, bây giờ hẳn nên buông lỏng một ít thứ gì đó."

"...Tôi biết." Thẩm Mặc nhìn Lâm Uyên, lại liếc mắt nhìn Cố Dĩ Mạt trong ngực, màu hổ phách trong con ngươi có gì đó thoáng qua, nhẹ nhàng gạt đầu một cái.

"Cô biết là được rồi, tôi về đây." Lâm Uyên phát phát tay, lái xe rời đi. Thẩm Mặc ôm Cố Dĩ Mạt đứng dưới ánh đèn đường, nhìn hướng xe Lâm Uyên chạy xa, một đôi tròng mắt quang ba lóe lên, mi mỏng dần dần có dấu vết nhú lại.

Một trận gió rét thổi qua, người trong ngực chột siết chặt vạt áo mình, kêu trở về Thẩm Mặc đang ngo ngắc suy tính cái gì.

Nàng lấy lại bình tĩnh, ôm Cố Dĩ Mạt vào tiểu khu.

Đến cửa, Thẩm Mặc ôm chặt Cố Dĩ Mạt trực tiếp kéo cửa nhà ra, vừa rồi chạy ra quá nhanh, không có khóa cửa.

Hoặc giả là cảm nhận được ám áp từ lò sưởi trong phòng, Cố Dĩ Mạt buông lỏng bàn tay đang siết chặt vạt áo, Thẩm Mặc đem nàng nhẹ nhàng thả vào trên giường của mình.

Thẩm Mặc ngồi ở mép giường, nhìn trên giường hơi thở đậm đà mùi rượu, mi mỏng nhú lại, màu hổ phách bỗng nhiên vỡ ra, thật giống như bị cái vật gì nặng đánh trúng, mảnh vụn rơi vào hắc động vô biên, ngay cả ánh sáng đều không thấy.

Mình hèn yếu, tổn thương nhất hẳn là người che chở.

Thẩm Mặc cầm tay Cổ Dĩ Mạt, nhìn bàn tay trắng nõn, trong mắt đau xót.

Hay có thể là hơi lạnh trên tay quá mức rõ ràng, Cổ Dĩ Mạt vốn là ngu không được tốt tránh thoát bàn tay Thẩm Mặc, chậm rãi mở mắt ra.

Thẩm Mặc ngốc lẳng nhìn bàn tay mình trống không, chợt hốt hoảng ngẩng đầu lên.

Trong đôi con ngươi đen thui kia chín phần say, một phần đau buồn thương xót.

Con người ngày thường ưu nhã dịu dàng, bây giờ lại bởi vì không thấy bàn tay trong tay mình, khuôn mặt ôn nhã không che giấu được hốt hoảng, con ngươi màu hồ phách đã không còn bình tĩnh.

"Mặc? Là em sao?" Cổ Dĩ Mạt nhìn con người ngốc lẳng đẹp đẽ trước mắt, nâng tay lên nhẹ nhàng xoa khuôn mặt đối phương, men rượu trong con ngươi, là mang hương thơm thương tiếc.

"Phải, là em." Thẩm Mặc đóng lại con ngươi, chợt nghiêng người đến gần Cổ Dĩ Mạt vẫn còn mông lung.

Cổ Dĩ Mạt nhìn khuôn mặt trước mắt cách mình không tới một cm, đen thui con ngươi bỗng nhiên liền âm đạm.

Thẩm Mặc an tĩnh nhìn Cổ Dĩ Mạt, khuôn mặt tỉnh xảo kia, đôi mắt đen thui kia, đôi mắt đã từng ngao nghể thế nhân kia, bây giờ lại là hơi say âm đạm.

Lúc thấy mình, thanh tĩnh một giây sau liền lập tức chán nản.

Thẩm Mặc nhú chặt mi.

Ở một nơi nào đó trong cơ thể nàng, như bị xé ra.

Thật giống như là một con dã thú đã an phận thật lâu bất chợt nóng nảy, hướng nhà tù đập phá, vỡ đầu chảy máu cũng không dừng lại, bất luận trước người xuất hiện thứ gì, cũng đều xé nát.

Còn có vùng đất nơi ấy, nổi lên tuyết.

Con người quần áo lam lũ, co ro phát run.

Con ngươi Thẩm Mặc chìm xuống, gờ tay lên xoa lấy gò má Cổ Dĩ Mạt, hơi dùng sức, để cho người đang cúi đầu cùng với mình đối mặt.

"Mặc..."

Cổ Dĩ Mạt chợt tròn to hai tròng mắt, men say trong mắt chợt tản đi ba phần, nàng cảm thụ trên môi đích lạnh như băng cùng ôn nhu, chỉ còn lại ngốc lẳng.

Thẩm Mặc từ từ khép lại đôi mắt, tay trái kéo lấy eo Cổ Dĩ Mạt, tay phải êm ái vuốt nàng mặt, môi mỏng lạnh như băng nhưng cực ôn nhu.

Nàng nhẹ nhàng hôn người trong lòng mình, nhu hòa cạy ra môi Cổ Dĩ Mạt, lướt qua men rượu đậm đà, lướt qua côi lòng rục rờ vừa đồ nát.

Cổ Dĩ Mạt sững sờ một hồi, nhìn Thẩm Mặc trước mắt khép lại đôi mắt hôn mình, ánh sáng trong con ngươi đen thui lóe lên, cũng từ từ khép lại đôi mắt.

"Hắc... Hắc..." Thẩm Mặc buông Cổ Dĩ Mạt ra, hai người trán chạm trán, Thẩm Mặc lẳng lẽ nhìn Cổ Dĩ Mạt nhẹ thở hổn hển, mím môi.

"Làm sao lại uống nhiều rượu như vậy?" Thẩm Mặc đỡ Cổ Dĩ Mạt, để cho nàng nằm xuống, không nói chuyện gì khác, chỉ là nhàn nhạt hỏi một câu như vậy.

"..." Hai gò má Cổ Dĩ Mạt ửng đỏ, thở hổn hển nhìn Thẩm Mặc, không nói một lời.

"Ba ngày không để ý tới em, àn?" Thẩm Mặc ngồi vào trên giường, nghiêng người, màu hồ phách cùng ngăm đen nhìn nhau, từ từ từ từ, từng mảnh vụn liền lại vẹn nguyên.

"Chị..." Cổ Dĩ Mạt nghiêng nửa mình về phía trước, thật giống như vội vàng muốn giải thích cái gì, chợt như nhớ ra cái gì đó lại nằm xuống.

Nàng chỉ là muốn biết, người mình thương nhất đang suy nghĩ gì, cái này có gì sai sao?

"Dĩ Mạt, chị không có sai."

"Là em sai, để cho chị phiền não như vậy."

"Em biết chị đang suy nghĩ gì, đang phiền não cái gì, muốn biết cái gì."

"Nhưng mà Dĩ Mật, không phải con người lúc nào cũng sẽ được ánh sáng kiên cường chiếu rọi."

"Em cũng có thời điểm sẽ mềm yếu, em cũng có thời điểm không muốn, em cũng có thời điểm do dự."

"Chị đừng ép em được không? Có một số việc đến thời điểm em cũng sẽ nói cho chị, có một số việc không trọng yếu, để cho em do dự quyết định một lúc, được không?"

"Nếu như chị cương quyết phải biết, không biết lời nói sẽ khiến chị lại phiền não không vui, như vậy em bây giờ vẫn có thể liền nói cho chị, nhưng là..."

Thẩm Mặc chột rú xuống con ngơoi, không nói nữa.

Nhưng là em sợ em sẽ không chịu nổi kết cục.

Em không có kiên cường như chị yêu em vậy, lãnh đạm như thế, không bình thường như thế.

Chị cho em thế gian, để em cỏi ra khỏi kiếp, đập lên này hỗn tạp.

Cho nên em sẽ trở lại yếu ớt, trở nên giống như một người bình thường.

Dĩ Mật.

Chị biết không, sao sáng chỉ cần bắt đầu rơi xuống, đến với thế gian sẽ chỉ còn lại chút ít ánh sáng

Sau đó mọi người sẽ bắt đầu mừng rỡ khi thấy đốm nhỏ rơi xuống, cần cù cầu nguyện rất nhiều nguyện vọng.

Sao sáng lại chỉ là đem hết toàn lực muốn ở nhân thế lưu lại một chút dấu vết.

Một chút dấu vết tản ra nước mắt còn lưu lại hơi ấm.

Bạn đang đọc truyện *Tương Như Dĩ Mặc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

Người có từng tưởng tượng qua một hình ảnh như vậy?

Có một viên ở trong bầu trời đêm, là ngôi sao sáng ngời nhất, lúc nào nó xuất hiện cũng đều sẽ ở nơi đây, mỗi lần chỉ cần nó xuất hiện, trong bầu trời đêm giống như ngay ngắn hiện ra một dải ngân hà.

Nó rất đẹp, rất sáng.

Cho nên người đang suy nghĩ, nếu có thể hái nó xuống thì thật là tốt.

Với lấy nó xuống, để nó chỉ thuộc về riêng mình.

Chiếu sáng riêng mình.

Vì vậy, người đưa tay.

Người hướng ngôi sao kia, ngày lại một ngày, năm lại một năm, mỗi đêm đều đưa hai tay ra theo phương hướng của nó.

Sau đó có một ngày, cái ngôi sao kia đến được trong tay của người.

Người nhìn nó, nhưng lại phát hiện đây là một ngôi sao nhỏ bầm đầy huyết khí u tối, cho nên người nhìn về phương hướng kia, nảy sinh nghi ngờ.

Sau đó, người ném đi cái ngôi sao không có sáng ngời xinh đẹp như người tưởng tượng.

Ngôi sao bị ném xuống đất nằm trên mặt đất lạnh như băng, nhìn bộ dáng thảm hại của mình một cái, cười khổ nhắm hai mắt.

Gió thổi làm lay động thân thể, mang đi lời nỉ non của nó.

Nàng nghe được nó nói:

— "Xem kia, quả nhiên là không nên lấy xuống."

Thẩm Mặc nói xong, chỉ lẳng lặng nhìn Cổ Dĩ Mạt, không nói nữa.

Mà Cổ Dĩ Mạt nửa tỉnh nửa say, nàng nhìn Thẩm Mặc ngay trước mắt, một lần nữa lại không hiểu được rõ trong đôi mắt kia. Nàng chỉ cảm thấy, ở trong đó cất giấu quá nhiều thứ, không gắn liền các nàng, không thuộc về nàng, có quá nhiều điều nàng không hiểu.

Có lẽ, rượu sẽ làm người không giấu giếm chân thực, không còn kiềm chế tâm tình nữa.

Thuận theo người, không muốn quá cân trọng nữa, chín bỏ làm mười.

Vì vậy, nàng cố chấp hướng ngôi sao đưa ra hai tay.

Nàng đối với ngôi sao kia nói, tới bên ta đi.

Cổ Dĩ Mạt ngồi dậy, một đôi con ngươi ngăm đen mang chút ít men say, nhưng mà thanh tỉnh cũng đã rõ rệt.

Sau đó, Thẩm Mặc liền nghe được ánh sáng trong chính bản thân, hỏi:

"Tại sao, nếu không trọng yếu thì em còn phải cân nhắc làm gì?"

"Tại sao, không trọng yếu thì em lại không thể nguyện ý nói với tôi?"

"Tại sao, em luôn khiến cho tôi nhìn không hiểu? Mặc."

"Tại sao, sau khi chúng ta ở chung một chỗ, chuyện ấy vẫn luôn lấp kín trong lòng tôi?"

"Tôi không phải là sẽ cùng em chia sẻ hết thấy tất cả sao?"

"Mặc..."

Thẩm Mặc chột sững sờ.

Nàng nhìn người con gái mình yêu thương trước mắt, không còn kiên cường nữa, không còn lạnh lùng nữa, không còn trong trẻo nữa.

Nàng nhìn mình, một đôi con ngươi sáng ngời như vì sao vậy, tràn đầy nghi ngờ cùng bi thương.

Nàng nhìn nàng, nhìn lòng mình, một lần lại một lần hỏi chính bản thân, "Tại sao?".

Tại sao vậy chứ? Tại sao, sẽ biến thành cái bộ dáng này chứ?

Quả nhiên là, mình trở nên mềm yếu đi.

Thẩm Mặc cúi thấp đầu xuống, một đôi hỏ phách hoàn toàn vỡ vụn, khó mà hàn gắn.

Cặp mắt lịch sự tao nhã kia, hôm nay giống như bị đào vỡ nội tình vậy, dờ dẫm, trống rỗng.

"Em..." Thẩm Mặc nhàn nhạt mở miệng, sau khi lộ ra một chút âm thanh, rốt cuộc cũng không nói ra điều gì.

Em có thể nói cái gì đây?

Nói cho chị, những gì chị thấy em xinh đẹp, hờ hững, lịch sự tao nhã kia, thật ra thì chỉ là một con người đứng trước lá cờ chỉ biết hèn yếu cúi gập người, trên tay đều là những mảnh vỡ tán loạn.

"Em tại sao vẫn không muốn nói như vậy?" Cổ Dĩ Mạt nhìn Thẩm Mặc cúi đầu không nói, có chút vội vàng hùng hổ dọa người như vậy.

"Em... Dĩ Mạt, chị nghe em..." Thẩm Mặc ngẩng đầu lên, nắm lấy bàn tay nơi mép giường của Cổ Dĩ Mạt, nhưng trong nháy mắt đó lại bị Cổ Dĩ Mạt rút ra.

Nàng lại lần nữa dừng lại giọng nói, cúi thấp đầu xuống.

Nàng lại nhìn bàn tay trống không của mình, chân mày thấp xuống, chột có chút buồn cười.

Thật ra thì hết thấy mọi việc trên thế gian đều bởi một chữ duyên, tình lý trong nháy mắt duyên khởi đó cũng đều bị gạt qua một bên.

Duyên khởi duyên lạc, hướng khởi hướng diệt.

Bởi vì kết quả của nhân duyên cũng có nguyên nhân, hữu duyên khởi, thật tự nhiên, hữu duyên lạc.

Hết thầy tự có số mệnh của nó, cần gì phải chấp niệm quá sâu nặng như vậy.

Bản thân mình cũng thế, cần gì mà phải chấp niệm quá sâu.

"Dĩ Mạt...Chúng ta tối nay...Mỗi người yên tĩnh một chút đi...Em qua phòng khách, sáng mai... Nếu như chị muốn biết, liền hỏi đi, em liền nói." Thẩm Mặc không có nhìn ánh mắt Cổ Dĩ Mạt nữa, chỉ đứng lên đi ra ngoài phòng ngủ, đóng lại cửa.

Mà Cổ Dĩ Mạt cảm thụ cảm giác lạnh như băng lúc rút tay ra, nhìn bóng lưng thẳng tắp của Thẩm Mặc, lòng chợt bị cái gì chạm một chút.

Mãnh liệt, không để lại chút nào.

Đau đến nàng chỉ có thể ngơ ngác nhìn bàn tay mình, thật giống như có thể xuyên thấu qua hơi lạnh còn vương trên bàn tay thấy được bóng lưng tịch liêu ấy.

Minh... Làm cái gì đây?

Minh... Đang làm gì đây?

Chúng ta phải nên làm thế nào đây.

Cổ Dĩ Mạt ngã xuống giường, nâng lên cánh tay che đi cặp mắt, không biết trong con ngươi đen sâu ấy, có mấy phần mấy loại ưu tư.

Là có từng hồi hận hay không.

Là có từng không biết phải nên làm sao.

Là có từng tức giận hay không.

Từng có đối với bản thân, đối với người yêu không nói.

Có lẽ đã có, cũng có lẽ, ở trong đó không có gì cả, chỉ có một bãi mênh mông.

Một bãi mênh mông tràn đầy màu xanh của trời.

Editor: Chợt nhận ra là mình chưa từng beta cho nên truyện còn nhiều sai sót, mọi người chịu khó đọc, mình sẽ cố gắng sớm hoàn rồi beta lại cho câu chữ được chau chuốt cũng như dễ hiểu hơn.

Tự nhiên ngồi đọc lại lúc Dĩ Mạt thổ lộ thấy vừa đáng yêu vừa tội nghiệp. Không biết rào cản trong lòng Tiểu Mặc là gì đây? Làm khổ cả hai người:

Bạn đang đọc truyện *Tương Nhu Dĩ mặc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60

Tình yêu cũng là một loại thành kính.

Ngươi muốn một người thời thời khắc khắc cùng chung một chỗ, ngươi muốn chia sẻ tất cả tâm tư cùng người kia, hết sức chân thành, ngươi muốn cho dù là sương rơi đầy đầu cũng cùng nhau bạc đầu sau.

Đây chính là cho dù vinh hoa phú quý, cho dù tướng mạo xấu xí, hay là bệnh tật đầy mình, ngươi vẫn sẽ muốn cùng nhau nắm tay nhau vượt qua.

Nhưng mà sau khi xúc động nắm tay nhau, từng bước từng bước dấn chân bên trong, luôn sẽ có một ít từ từ phai nhạt đi, luôn sẽ có một chút mất trật tự, luôn sẽ có một chút ngoài dự liệu.

Cho nên, sẽ có cãi vã, sẽ có bị thương, sẽ có người bị tổn thương.

Có ai ngờ, như vậy sương tuyết đầy đầu, căn môi dự đoán, này cũng đã là tâm tình đầu bạc?

Thẩm Mặc đứng ở trước cửa sổ thư phòng, nhìn tuyết rơi đầy đầu nhánh cây, một đôi con ngươi hồ phách lại không có thần khí, thật giống như nàng

cũng không phải đang nhìn mảnh đất tuyết trắng kia, mà là một nơi hư vô không thể gọi tên.

Nhà không có phòng cho khách, chỉ có một chiếc giường trong thư phòng, nàng dọn dẹp lại chần gối trên giường, làm sao cũng không muốn chìm vào giấc ngủ, liền đứng dậy nhìn bên ngoài ngẩn ngơ.

Ánh đèn bên trong nhà chiếu thẳng tới bóng lưng thẳng tắp, rơi xuống mặt đất đã vỡ tan.

Nàng chưa bao giờ nghĩ, mọi chuyện sẽ trở thành như vậy.

Như vậy, khó mà vẫn hồi.

Nàng sợ, vẫn luôn sợ, sẽ mất đi lòng của nàng.

Nàng đợi hơn hai mươi năm mới đi tới lòng mình.

Nàng quý xuống phá vỡ tự tôn, quý một lần chính là mấy năm, cho dù cha đưa tay ra, nàng cũng không thể đứng lên.

Đây là sai lầm, đây là hèn yếu, đây là không kham nổi.

Nàng đều biết, cũng đều sáng tỏ, nhưng không làm được.

Thế nhân cũng cho là nàng kiên cường dũng dũng, cũng cho là nàng một người ung dung, đằm bạc lạnh nhạt.

Mà đều không biết, cho dù là thần linh, cũng sẽ phạm sai lầm, cũng sẽ cau mày, cũng sẽ rơi lệ.

Cổ Dĩ Mạt ngồi ở đầu giường, nhìn cửa phòng đóng lại, mặt đầy lẳng nhiên.

Nàng không biết, mình tại sao lại như vậy.

Lại như vậy, đi tra hỏi Thẩm Mặc.

Đã từng là sạch sẽ gọn gàng không còn, chỉ còn lại cúi đầu lúc che kín gò má đích tán lạc mái tóc dài, nàng nhìn bàn tay mình đã dần dần ấm áp, làm thế nào cũng không quên đi được lãnh ý trong bàn tay quen thuộc, làm sao cũng không tiêu tan được ánh mắt Thẩm Mặc lúc rời đi.

Cứ như vậy không biết làm sao, cứ như vậy bị thương.

Nàng làm tổn thương nàng.

Sau khi tỉnh say, khoang bụng trống trơn.

Cổ Dĩ Mạt chợt nhớ tới những lúc nàng ngồi xử lý văn kiện, đón nắng ấm, đối với Thẩm Mặc nói "Mặc, chị đói", trông mắt đối phương ấm áp, nụ cười đối phương ôn nhu, cùng một tiếng nhu hòa kia "Được".

Bất luận Cổ Dĩ Mạt muốn cái gì, muốn làm gì, Thẩm Mặc đều là ôn nhuận mi mắt, nói "Được".

Tôi muốn cùng nàng chấp tay cùng lão.

Tôi muốn cùng nàng sương tuyết bạc đầu.

Tôi muốn cùng nàng nắm tay một đường.

Tôi không bao giờ nghĩ, sẽ mất đi nàng.

Cổ Dĩ Mạt bỗng nhiên vén chăn lên bước xuống giường, ra phòng ngủ chạy thẳng tới thư phòng. Chân trần, từng bước từng bước, vội vàng nhưng có chút do dự.

"Rắc rắc." Nàng vặn ra nắm cửa, nghe được thanh âm Thẩm Mặc quay đầu lại, đôi mắt nhàn nhạt nhìn mình đứng ở trước cửa, thấy nàng đôi chân nàng không có mang dép, sưng sốt.

"Làm sao vậy, Dĩ Mạt?" Thẩm Mặc thu hồi hết thảy ưu tư trong ánh mắt, đi tới gần kéo bên mép giường lấy ra một đôi dép bông, đi tới trước người Cổ Dĩ Mạt, đem dép thả vào bên chân nàng, hỏi nhỏ: "Làm sao lại không mang dép rồi?."

Cổ Dĩ Mạt an tĩnh nhìn Thẩm Mặc lấy dép ra thả vào bên chân mình, nghe nàng lại dùng âm thanh cung chiêu quen thuộc "Làm sao lại không mang dép rồi?," trong lòng đau nhói, là có chút không thờ nổi.

Nàng đợi nàng như vậy, cuộc đời này còn cầu gì nữa.

Nàng nhưng lại thương nàng như vậy.

Cổ Dĩ Mạt nghe lời đeo dép vào, ngẩng đầu lên cùng Thẩm Mặc đối mặt. Đèn sâu cùng hồ phách đang ẩn nấp bị thương, đang lẩn trốn bóng tối, nhưng chung quy vẫn không gạt đi được bi thương nồng đậm đến hít thở khó khăn kia.

"Mặc." Cổ Dĩ Mạt đưa tay ra ôm lấy thẩm Mặc trước người, vùi đầu vào cần cổ đối phương, ngửi lấy mùi thơm nhàn nhạt trên người nàng, an tĩnh lòng.

"Chị mới vừa uống say, thật xin lỗi." Cổ Dĩ Mạt nhớ tới Thẩm Mặc rũ xuống mi mắt, đem đối phương ôm càng chặt hơn.

"Chị không hỏi nữa có được không? Chúng ta thật tốt cùng nhau có được hay không? Em muốn lúc nào nói thì nói cho chị có được không?" Thẩm Mặc nghe Cổ Dĩ Mạt nhẹ nhàng ní non bên tai, ní non không hề nên được.

"Tha thứ cho chị, có được không?" Cổ Dĩ Mạt quay đầu đi, đôi môi đỏ mọng chạm lên tai Thẩm Mặc, có chút nghẹn ngào.

"Dĩ Mạt... Chị không sai." Thẩm Mặc nâng hai tay lên, ôm ái ôm lại Cổ Dĩ Mạt, bàn tay ôn nhu vuốt lấy sống lưng mảnh khảnh của Cổ Dĩ Mạt, mi mắt vô lực rũ xuống, nhìn phía trước, khó ngôn ngữ nào tả xiết.

Nàng có thể nói gì đây.

"Tha thứ cho chị, có được không?" Cổ Dĩ Mạt không nghe Thẩm Mặc than thở, chẳng qua là có chút run rẩy hôn lấy tai Thẩm Mặc, hôn lấy quai hàm của nàng, cố chấp lặp lại những lời này.

Thẩm Mặc cảm nhận được Cổ Dĩ Mạt dè dặt, trong lòng đau xót.

Làm sao các nàng lại phải đến này.

"Được..." Thanh âm Thẩm Mặc run run, quay đầu đi, hôn lên bờ môi run rẩy của Cổ Dĩ Mạt.

Đôi môi lạnh như băng ôn nhu thành kính mà gần gũi đối phương, lưỡi ảm áp cạy ra rằng môi đã dần dần lắng xuống run rẩy, mời gọi đối phương cùng vũ.

"Chị nói gì... Được." Thẩm Mặc ôm ái hôn lấy tai Cổ Dĩ Mạt, ở bên tai đối phương nhẹ giọng nói, thật giống như muốn trấn an đối phương.

"Dĩ Mạt nói gì, Thẩm Mặc cũng sẽ nói được. Chúng ta thật tốt bên nhau." Thẩm Mặc giơ tay lên ôn nhu vuốt ve đầu Cổ Dĩ Mạt, để cho nàng tựa vào vai mình, cũng không nhìn nàng.

Nàng biết Dĩ Mạt đang dôn nén trở lại cái gì, nàng không muốn mình nhìn đến, vậy mình liền không nhìn nữa.

"Được..." Cổ Dĩ Mạt tựa vào đầu vai thon gầy của Thẩm Mặc, thanh âm còn mang run rẩy, nhưng cũng đã dần dần ổn định.

Ngoài cửa sổ tuyết rơi nhiều bay tán loạn, rơi trên mái hiên, tích đầy sương.

Bên trong nhà bóng của hai người đang ôm nhau nhắm chặt đôi mắt trái trên cửa sổ, băng tuyết dính đầy trên cửa sổ.

Sương tuyết đầy đầu liền bạc mái.

Có được một người như vậy, cuộc đời này còn cầu gì hơn.

Cuộc đời này, còn cầu gì hơn....

Bạn đang đọc truyện *Tương Như Dĩ mặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61

Sáng sớm.

Ánh nắng ban mai mùa đông xuyên thấu qua rèm cửa sổ chiếu vào, lấm tấm trên giường hai con người ôm nhau.

Cổ Dĩ Mạt chôn ở trong ngực Thẩm Mặc, tay ôm lấy vòng eo nhỏ của nàng, cho dù ở trong giấc ngủ cũng rất chặt mà ôm lấy, thật giống như sợ cô gái bên cạnh tùy thời sẽ rời đi vậy.

Thẩm Mặc mở mắt ra nhìn trần nhà, màu hồ phách trong quang ba lưu chuyển, lạnh lạnh chảy xuôi suy tư.

Tính tình này của mình, chung quy chỉ thích hợp một mình thôi, người bên cạnh cuối cùng cũng sẽ bị mình tổn thương.

Cha vì mình âu lo, khóe mắt luôn rất buồn, nhưng vẫn vì mình mà không nói gì.

Dĩ Mật cũng vậy, bởi vì tính tình này của mình mà ưu sầu, hoang mang, phiền não, nhưng cũng không nói một lời.

Aizz, vận mệnh trên người.

Hết thấy đau đớn tạo nên mình như vậy, lãnh đạm nặng nề, không thích nhiều lời. Nhưng mà cũng không ai nói cho mình biết, phải làm sao để dung nhập vào thế giới này.

Lúc trước một mình, không cách nào dung nhập vào cũng không sao, dứt khoát lưỡng tự thanh phong cả người trong sạch.

Hôm nay, nhưng là không được.

"Àn..." Người trong ngực giật giật cánh tay, chậm rãi mở mắt ra.

"Mặc, sớm." Thẩm Mặc cảm giác được Dĩ Mật muốn tỉnh lại, thu hồi suy nghĩ cúi đầu nhìn nàng, liền chạm phải đôi mắt ngăm đen tỉnh táo.

Nàng vẫn nhìn nàng như thường ngày, hít một hơi đáp lại "Sớm", nội tâm than thở, mi mắt mềm nhũn câu môi nói: "Sớm, Dĩ Mật."

"Mấy giờ rồi?"

"Tám giờ. Hôm nay cuối tuần, không có gì đáng ngại. Lâm Uyên mới vừa gọi điện thoại hẹn chị buổi chiều hai giờ tới nhà nàng."

"Ngà? Người này lại muốn làm gì. Thần thần lại nhai."

Dĩ Mật xiết chặt ôm lấy cánh tay Thẩm Mặc, hơi ngửa đầu nhìn Thẩm Mặc, ôn nhu dùng trán dụi vào cằm nàng một cái, nhẹ giọng tùy ý oán trách mấy câu.

"Còn mệt không? Tối hôm qua uống nhiều rồi chị nghỉ ngơi một chút đi, em đi làm bữa sáng." Thẩm Mặc thu tay về chuẩn bị đứng dậy, không biết sao hai cánh tay của người trong ngực lại không có ý buông ra, nàng có chút bất đắc dĩ nằm trở về, quay đầu lại nhìn Dĩ Mật một đôi con ngươi ngăm đen chăm chú nhìn mình không rời, giương lên đôi môi.

"Em tối hôm qua cũng dầy vò đến rất khuya, chưa ăn bữa sáng, ngủ một lát rồi ăn bữa trưa luôn đi." Cô Dĩ Mật mi mông hơi nhú, môi hé mở, thật giống như còn muốn nói điều gì, con ngươi cúi xuống, lại không nói nữa.

Hai người trong lòng đều rõ ràng liên đới với chuyện tối ngày hôm qua im lặng không nhắc đến, cũng không nhớ đến nữa.

Trong hủ phách tràn đầy thương xót, trong ngăm đen tràn đầy tổn thương.

"...Được." Thẩm Mặc nằm xuống ôm lấy Cổ Dĩ Mật, hai hàng lông mày nén xuống, khép lại đôi mắt.

Cổ Dĩ Mật lẳng lặng nhìn con người dịu dàng trước mắt, rũ xuống đôi mắt, bóng mờ nơi khóe mắt tán ra ở trên gối, đều là ngăm đen.

Phù sinh nhược mộng, cả đời Bồ Tát, một giấc mộng một duyên sinh.

Tùy duyên tiếc duyên, tiếc duyên tùy duyên, tùy duyên tức tiếc duyên, tiếc duyên tức tùy duyên.

Vậy chúng ta liền theo duyên tiếc duyên, như vậy, trời cao a, người có thể cho chúng ta một đời bình yên?

Chừng mười giờ hai người miễn cưỡng rời giường, Thẩm Mặc nấu cơm, Cổ Dĩ Mật ngồi ở ghế sa lon nhìn bóng lưng bận rộn của nàng cách đó không xa, hơi hít một hơi, chậm rãi câu lên môi.

Cứ như vậy đi. Chỉ như vậy, nhàn nhạt, yên ổn, cùng nhau đi qua.

Ăn cơm nghỉ ngơi một hồi Cổ Dĩ Mật liền lái xe đến nhà Lâm Uyên, Thẩm Mặc ở lại không có đi theo.

Cổ Dĩ Mật vừa vào nhà, liền thấy Lâm Uyên ngồi ở trên ghế sa lon nhìn mình, trong đôi mắt đào hoa tràn đầy đều là trêu ghẹo.

"Nhìn cậu một đêm này mặt mũi tiêu tụy không ngon giấc, Tiểu Mật Mật nha, tối hôm qua xem ra không tệ?" Lâm Uyên đứng dậy rót một ly nước ấm đưa cho Cổ Dĩ Mật, hai người mặt đối mặt trên ghế sa lon.

Cổ Dĩ Mật nhận lấy nước, ngẩng đầu lên, con ngươi đen thui cũng chỉ là nhàn nhạt nhìn Lâm Uyên, không nói.

"Khụ!" Lâm Uyên trầm ngâm không ổn, hắng giọng một cái, nghiêm nghị nói: "Hôm nay kêu cậu đến là muốn cùng cậu nói một chuyện."

"Còn nhớ trước đây cùng cậu đề cập tới việc thiết kế ly không? Cái người xuất sắc đó, vẫn luôn dùng bí danh, mình vốn là cũng coi như biết chút nội tình

bên trong, liền đi thăm dò một chút. Cô gái kia ngay lúc đêm chung kết diễn ra liền rút lui, biến mất nửa năm, sau đó có nhận mấy đơn đặt hàng lớn, lại biến mất bốn năm, sau đó bên trong lại phát hiện được một nhà thiết kế có phong cách rất giống nàng, cũng dùng tên giả, chưa bao giờ lộ diện, mấy năm này cũng nhận một ít hợp đồng, tiếng vang cũng không tệ, mọi người đều cảm thấy nàng chính là cô gái kia, gọi là S, bởi vì nàng cũng dùng bí danh."

"Ân, cho nên? Cậu tra cái này làm gì?" Cổ Dị Mạt nhấp một hớp nước, nghe xong Lâm Uyên nói, trên gương mặt tiêu tụy vẫn là không chút biểu tình.

"Mình đang suy nghĩ cậu có biết người tên S này không, cảm thấy cái lão hồ ly Dương Lăng đó, chuyện không có lợi ích nhất định không làm, lần này cho cậu hợp đồng này, có phải hay không cũng là bởi vì người tên S đó."

"Mình không nhận thức thiết kế vòng, ngay cả thiết kế ly cũng không có chú ý tới, như thế nào biết S là gì." Cổ Dị Mạt nhú mày một cái, suy tư mấy giây, liền lắc đầu.

"Ân... Mình đoán cậu cũng không có biết, không biết cũng được, mặc dù Dương Lăng là một lão cáo già, nhưng tính tình cũng có chút khó dò, có lẽ nhìn các cậu thuận mắt, liền ban chút ân huệ đi." Lâm Uyên nhấp mím môi, trong cặp mắt đào hoa là năm phần nghiêm túc năm phần nghi ngờ, suy nghĩ một chút liền bỏ qua.

"Được rồi, không nói việc này nữa, cậu cùng Thẩm Mặc thế nào rồi?"

"..."

"Hey, cậu đừng có im lặng a, cậu biết bản thân tôi qua uống bao nhiêu không? Mình đem cậu mang tới cửa, đùa giỡn một chút kêu nàng tới đón cậu, nàng thật đúng là tin, thờ mạnh ào ào chạy xuống, rất sợ mình thật đem cậu ném trên tuyết."

"..."

"Hey mình nói cậu làm sao lại giống Thẩm Mặc nhà cậu trở nên khó đoán vậy chứ, cậu ngược lại nói một chút xem sao a. Mình nói cho cậu, chớ ý vào người ta cái gì cũng nuông chiều cậu liền được voi đòi tiên. Đừng có trừng mình, nhìn vành mắt thâm của cậu mình cũng biết tối hôm qua là hành hạ không ít."

"Ân... Là mình có chút... quá." Cổ Dị Mạt nhìn Lâm Uyên mở to mắt nhìn mình, ngẩn người, cúi đầu, mím môi.

"Trên người Thẩm Mặc khẳng định có không ít chuyện, cái tình tình này không phải ngày một ngày hai là có thể nói được, hai người nếu đã nghĩ sẽ cùng chung một chỗ, cũng nên mở rộng lòng mình, có chuyện gì có thể nói với nhau dĩ nhiên là tốt, nếu như đối phương quả thật có nỗi niềm khó nói, cậu cũng đừng thật quá ép buộc. Mình nói với cậu, đừng nói cậu không nhìn ra, Thẩm Mặc mọi việc đều theo cậu, cung chiều, cho nên có thể khẳng định tâm tư đã ở nơi cậu."

"Mình biết, mình biết..." Cổ Dị Mạt mềm nhũn chân mày, quay đầu đi nhìn ánh sáng xuyên qua cửa sổ, màu quang mù mịt.

Tôi làm sao lại không biết, nàng là như vậy cung chiều tôi, chuyện gì cũng đều theo tôi, tôi làm sao lại không biết được đây.

"Aizz, cậu suy nghĩ cho kỹ đi, mình và Mi đều thấy, Thẩm Mặc đều là một cô gái hiếm có, cậu phải biết quý trọng." Lâm Uyên nhìn khóe mắt Cổ Dị Mạt lộ ra ưu sầu, bắt đầu dĩ thời dài, đứng dậy trở về phòng ngủ, "Cậu thật tốt suy nghĩ một chút, nghĩ xong, trở về đi, mình cũng không nhiều lời nữa."

Tôi làm sao lại không biết, nàng là một cô gái tốt hiếm thấy.

Dịu dàng, đằm nhả, xinh đẹp.

Dùng hết thấy đến cung chiều tôi, yêu tôi, mọi việc đều theo ý tôi.

Tôi làm sao có thể không biết, nàng là một cô gái rất quan trọng.

Tôi yêu nàng, chuyện gì cũng đều vì nàng, tôi thương nàng, nàng dùng hết thấy tới nuông chiều tôi, tôi muốn đem tất cả tốt đẹp đến với nàng, nhưng không biết nên làm sao.

Tôi nhìn không hiểu đôi mắt nàng, nhìn không được nơi sâu nhất của nàng, không hiểu được lòng nàng.

Điều duy nhất hiểu được chỉ là nàng cũng yêu tôi, chỉ có vậy đi.

Bạn đang đọc truyện *Tương Như Dĩ Mặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62

Bầu trời đột nhiên có mưa đá.

Từng hạt từng hạt trong suốt.

Thật nhỏ mà lại lạnh như băng.

Cổ Dĩ Mạt ra khỏi nhà Lâm Uyên, không muốn lái xe, liền để xe lại gara nhà Lâm Uyên, đưa chìa khóa cho nàng giữ, dặn nàng ngày khác lái về.

Thời điểm Cổ Dĩ Mạt ra khỏi nhà nàng, bầu trời còn không có dấu hiệu gì báo trước, nhưng lúc đang bước đi, một hạt mưa lạnh rơi xuống chớp mũi, để cho nàng ngay ngắn bước chân.

Nàng đưa lên bàn tay mảnh khảnh vuốt đi hạt mưa kia, ở trên tay, một đôi mắt đen láy trong bầu trời đêm ngơ ngác nhìn hạt mưa băng nằm bên trên có hơi ẩm còn dư lại trong lòng bàn tay chậm rãi hóa thành một giọt nước, hai chân không có di chuyển một bước.

Người đi đường đi ngang qua một vừa dùng tay hoặc là những vật khác che trên đầu, vừa liếc mắt nhìn cái nữ nhân kỳ quái lại xinh đẹp này.

Cúi thấp đầu, ngơ ngác nhìn mình một người phụ nữ không có gì trên tay.

Mưa đá từng hạt từng hạt rơi xuống mái tóc dài nhu thuận của nàng, sau đó chậm rãi tập hợp. Thật giống như xem nàng coi là một pho tượng đất có nhiệt độ cơ thể của loài người.

Cổ Dĩ Mạt hoàn toàn không có lãnh ý, cứ như vậy nhìn bàn tay trống không mà xuất thần.

Nàng tối hôm qua, nhìn thấy hai lần, Thẩm Mặc như vậy nhìn bàn tay mình, cúi đầu không nói.

Bởi vì mình đã rút tay ra.

Không nắm được hạt mưa, không nắm được bàn tay, không nắm được trái tim.

Bây giờ mới biết, đó là một loại bi thương như thế nào.

Tôi yêu Thẩm Mặc, là bởi vì cái gì chứ?

Tại sao không thể kìm lòng được mà bước lên con đường này đây?

Là bởi vì nàng xinh đẹp sao?

Là bởi vì nàng lạnh lùng sao?

Hay là...

"Làm sao lại không lái xe về?" Lạnh lẽo trên đầu vai bỗng nhiên tản đi, trên đầu xuất hiện một mảnh bầu trời khác. Cổ Dĩ Mạt ngẩng đầu nhìn Thẩm Mặc trước mặt vì nàng phải đi giọt mưa tích tụ, ở nơi sâu nhất nào đó của cơ thể giống như là bỗng nhiên bị vạch trần thứ gì đó, lại tiếp xúc với thứ gì đó.

Hốc mắt ửng đỏ.

"Thế nào? Lạnh sao?" Thẩm Mặc rất ít cau mày, nàng luôn nhân nhật liếm mi mím môi, mặt đầy dửng dưng, hoặc là nói, mặt không cảm giác.

Bây giờ cũng giống vậy, cho dù là ôn nhu hỏi, ánh mắt lo lắng, nhưng vẫn là lạnh nhạt về mặt.

Nhưng mà có thể từ đầu vai lạnh băng của mình, từ ấm áp trên người, cảm nhận được thế giới của nàng.

Vì mình mà xây dựng một vương quốc bình yên.

Cái thế giới kia, mình là vị vua duy nhất mà nàng chịu cúi đầu.

Cổ Dĩ Mạt là quân vương trong thế giới của Thẩm Mặc.

"Dĩ Mạt?" Thẩm Mặc dặt lẩy cổ tay Cổ Dĩ Mạt, dẫn nàng đi về nhà, không có nắm nàng tay.

"Không có sao, mới vừa có chút xuất thần, em làm sao lại đến?" Cổ Dĩ Mạt cảm thụ nhân nhật lạnh như băng trên cổ tay, giật giật ngón tay, nghiêng đầu.

Mi mòng hơi nhú, là một độ cong bất đắc dĩ.

"Lâm Uyên nói chị không có lái xe, thấy rơi xuống mưa đá, gọi điện thoại cho chị cũng không bắt máy, gọi liền cho em, hỏi chị đã về đến nhà chưa." Vai trái Thẩm Mặc đang chậm rãi bước đều dần dần bị phủ một tầng băng mỏng, bay xuống mái tóc dài một chút, trong suốt tô điểm.

"Ừ, muốn tản bộ một chút, gần đây không có vận động." Cổ tay trái đang bị nắm của Cổ Dĩ Mạt lung lay một chút, ngón tay cong cong, nhưng lại không

có động tác gì.

"Lần sau muốn tản bộ mang theo cây dù, em nếu không đến chị làm sao không bị ướt đây, hửm?" Tay trái Thẩm Mặc cầm dù, có chút không được tự nhiên cố gắng che chắn cho Cổ Dĩ Mạt, tay phải nắm cổ tay nàng, vai trái một mảnh trong suốt.

Cổ Dĩ Mạt bỗng nhiên dừng lại bước chân, nhìn bộ dáng Thẩm Mặc như vậy, đáy mắt là không kìm được ửng đỏ.

Chóp mũi chưa xót.

Mình tại sao lại yêu Thẩm Mặc?

Cổ Dĩ Mạt nâng tay trái lên tránh thoát đi nắm lại bàn tay lạnh thấu xương của Thẩm Mặc, mười ngón tay thật chặt giữ lấy.

Mình tại sao phải, nghĩa vô phản cổ đi lên con đường này?

Cổ Dĩ Mạt nâng tay phải lên nắm lấy bàn tay Thẩm Mặc đang cầm dù, gió lạnh tựa như không còn nhiệt độ, nàng vội vàng đem dù hướng bên kia Thẩm Mặc đẩy qua một cái.

Bởi vì tất cả ôn nhu, nụ cười, cung chiêu, tấm lòng... Hết thầy của nàng đều dành cho tôi.

Cổ Dĩ Mạt xoay người đối mặt với Thẩm Mặc, bàn tay đang nắm dù hường Thẩm Mặc kéo thấp xuống, mặt dù hạ xuống che khuất mặt của hai người, một cái tay khác thật chặt nắm lấy.

Đầu khẽ ngửa, môi gần bó.

Đôi môi xiết chặt, không có xúc cảm mạnh mẽ, không có nhiệt hỏa, chỉ có đơn thuần chặt chẽ gần bó.

Đang lúc dây dưa khó rời, là ai rơi xuống kia một giọt nước cay đắng.

Mưa đá ay xuống dưới bầu trời, mặt dù trắng tinh hạ xuống, dưới mảnh phù hoa, có một thế giới nhỏ nhỏ.

Thế giới kia thật rất nhỏ, giống như chỉ có hai người.

Bông tuyết mềm mại, băng hoa huyền lệ, nhân thế chìm nổi, bất quá cũng chỉ một cái chớp mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tương Nhu Dĩ mặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.